De Wereldreis van Bullerje en Boonestraak

Strook
0501 t/m 0600

Geknipt uit

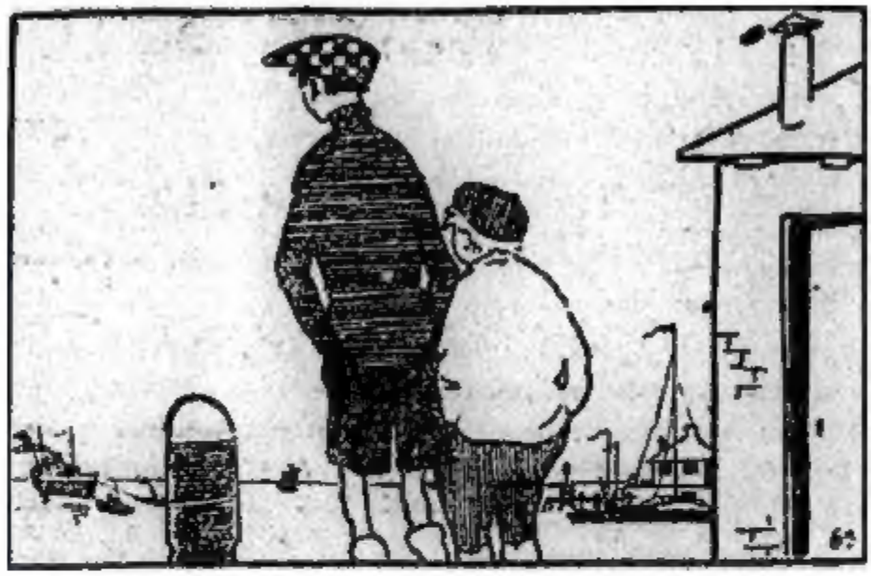

ABONNEMENTSPRIJS: 26 ct. per week; f 3.25 per 3 maanden (bij vooruitbetaling). Met het gelillustreerd weekblad „De Notenkraker" 31 cent per week; f 4.— per 3 maanden (bij vooruitbetaling). — Voor het buitenland abonneert men zich aan de postkantoren, of tegen inzending van het abonnementsbedrag (verhoogd met porto); door geheel Europa f 6.85, Indië en Amerika (bij wekelijksche verzending) f 6.25. Met „De Notenkraker" 11.40 meer. — Losse nummers 5 cent — Losse nummers „Notenkraker" 10 cent.

HET VOLK

DAGBLAD VOOR DE ARBEIDERSPARTIJ

ADVERTENTIEN 1–5 regels f 2.—; elke regel meer 60 cents. Insteekwoorden woordeelingen f 1.20 per regel, 1ste pagina f 3.— per regel. Bij kontrakt speciaal tarief.
Familieberichten, Gevraagde en Aangeboden betrekkingen, Huur en Verhuur, Aankondiging Arbeidersvergaderingen tot 5 regels f 1.—, elke regel meer 20 cent. (bij vooruitbetaling).
„De Notenkraker" f 0.80 per regel
Reklames f 1.60 per regel.

BUREAUX TE AMSTERDAM: Keizersgracht 376, Postbus 503, Telefoon 6963 N, C 2441, C 3215. — POSTCHEQUE- EN GIRODIENST No. 21876
DEN HAAG: Redaktie Goudenregenstraat 83, (Tel. M. 1453), Administratie Jan Blankenstraat 85. ROTTERDAM: Administratie West-Kruiskade 33 (Tel. 14276)

Hoofdredakteuren: Mr. P. J. TROELSTRA en J. F. ANKERSMIT — Direkteur: H. MASEREEUW

In de periode

24STE JAARGANG — WOENSDAG 19 DECEMBER 1923 — No. 7264

t/m

25STE JAARGANG — WOENSDAG 16 APRIL 1924 — No. 7363

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

501

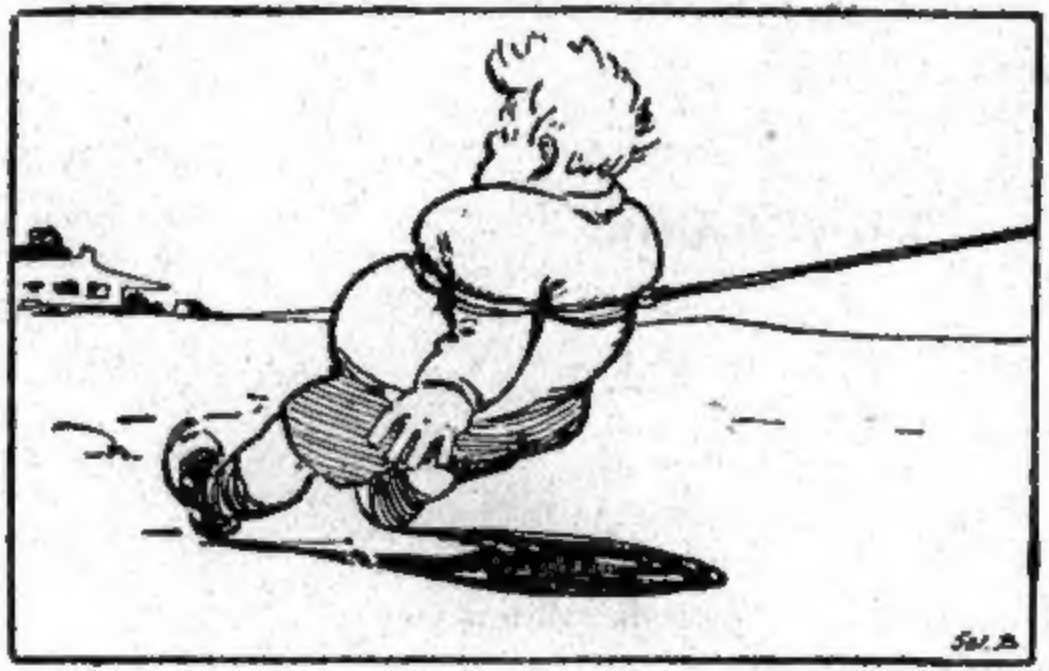

Maar Bulletje geloofde het zoo wel en ging een beetje achteruit. Ned sprong weer op z'n paard en zei:

„Pas op, Bulletje, zoo meteen kom ik aan en dan ga jij mee!"

Bulletje had er niet van terug, zette er meteen den spat in en rende op het huis toe, zoo snel zijn korte beenen hem dragen konden. Achter hem werd hevig gelachen, maar dat kon hem minder schelen, als hij maar uit Ned's handen bleef!

„Stil", zei Ned, „we zullen Bulletje eens vangen!" Snel maakte hij de lange lijn van zijn gordel los, zwaaide die een paar maal boven zijn hoofd en daar vloog ze als een slang door de lucht. Ned gaf een beetje mee met zijn paard... Bulletje hoorde een vreemd gesuis... Toen viel er iets om hem heen, dat hem langzaam tegenhield, de armen tegen zijn lijf drukte en hem zoetjes achterover op den grond trok: Bulletje was met de lasso gevangen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

502

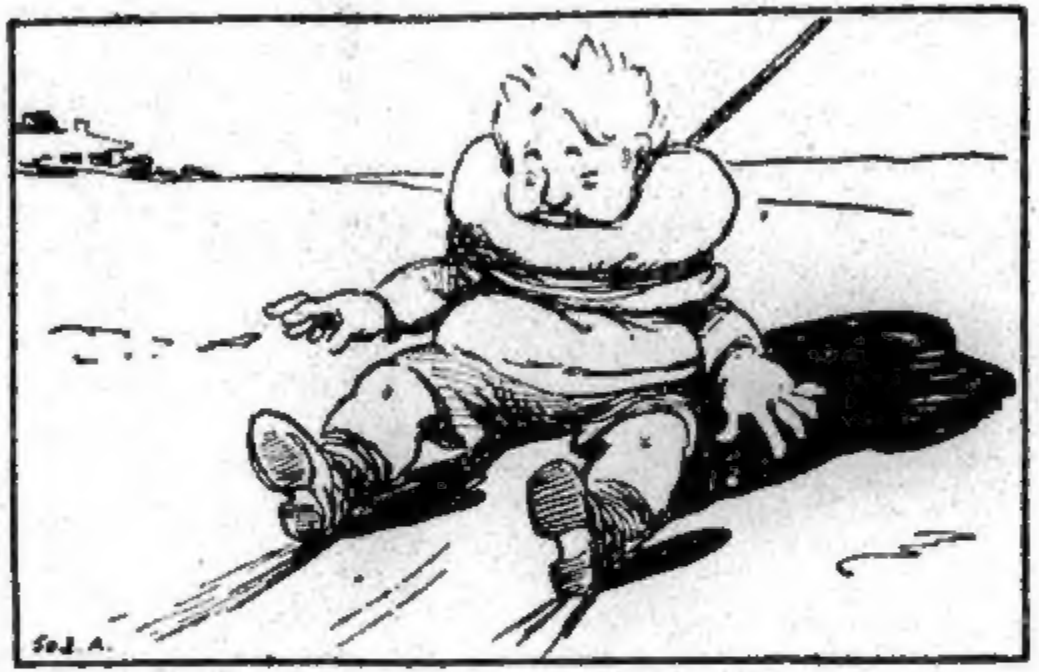

Daar lag een stom verwonderd Bulletje in het zand en keek naar het geheimzinnige touw, dat met drie, vier wirdingen om zijn lijf en armen zat en dat hem zoo zonder pijn te doen, zoo zachtjes, zoo vriendelijk bijna, achterover getrokken had.

Piet en Marie hadden zulke kunstjes al vaak genoeg gezien, maar ze verheugden zich over Boonestaak's verbazirg en pret, zoowel als om Bulletje's zonderling gezicht en zijn onbewegelijkheid.

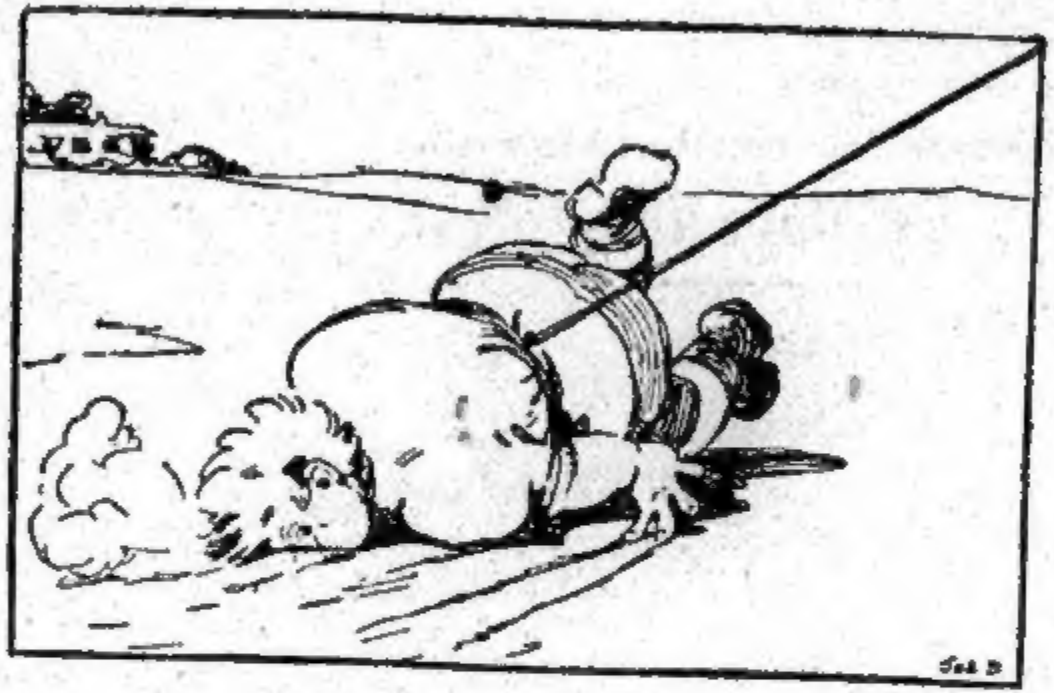

„Halloh, Bulletje!" riep Ned. „Waarom sta je niet op? Ik heb je toch zeker niet bezeerd!"

„Nee", riep Bulletje terug, „maar ik kan m'n armen niet bewegen", en Boonestaak voegde daar gauw aan toe:

„En Bulletje is te dik om zonder hulp van z'n armen op te staan."

Dat was toch Bulletje's eer te na! Hij draaide zich op z'n buik en probeerde op te krabbelen, maar toen gleed hij met z'n neus in 't zand en proefde, hoe het smaakte.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Piet en Marie hielpen het gebonden Bulletje op de been en toen schoot na een rukje van Ned, de lasso los en de lussen vielen van hem af. Bulletje niesde en spuwde zand uit. Boonestaak, die nog niet vergeten was, dat Bulletje hèm uitgelachen had, toen hij met z'n mond vol zand stond, vroeg spottend:

„Smaakt dat zand je nog al, Bulletje?"

Maar Bulletje keurde hem geen antwoord waardig. Hij keek liever naar Ned, die de lasso weer al opgerold in z'n arm had.

„Meneer Ned", vroeg hij, „hoe doe je dat met zoo'n lasso?"

„Heel gewoon", lachte Ned, „je gooit maar. Kijk, zoo!"

Hij sprong van zijn paard en joeg het weg. Bob stoof er van door, maar Ned zwaaide z'n lasso, de strik liep bliksemsnel uit en viel precies om den kop van het paard, dat dadelijk stilstond, zoodra het de lus voelde en nu kalm terug kwam.

„Zie je wel?" vroeg Ned. „Niks an. Je gooit maar en dan valt de lus om 't een of 't ander. Doodgewoon."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

504

Bulletje en Boonestaak begrepen echter wel, dat het niet zoo „doodgewoon" was als Ned beweerde. Zij vonden het reusachtig knap en vroegen hem of hij er nog eens wat mee wou doen. Ned liet de lus al zwaaierde grooter en grooter worden en over z'n eigen hoofd komen, toen, al draaiend om z'n lijf zakken als een hoepel, daarna weer rijzen tot boven z'n hoofd, waar de groote cirkel hoe langer hoe kleiner werd, toen ineens op Boonestaak toeschoot en slap over diens schouders viel.

Boonestaak was er een beetje van geschrokken, maar dat belette hem niet, luide zijn bewondering voor het kunstje te kennen te geven.

„Ik kan het ook een beetje", zei Piet.

Daar waren Bulletje en Boonestaak benieuwd naar. En Piet maakte heusch een heel aardig hoepeltje om zijn hoofd, maar toen hij de strik over Bulletje's hoofd wou slingeren, draaide die zich ineens om zijn eigen nek en stond hij erg raar en benauwd te kijken, want hij had wat hard getrokken.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

505

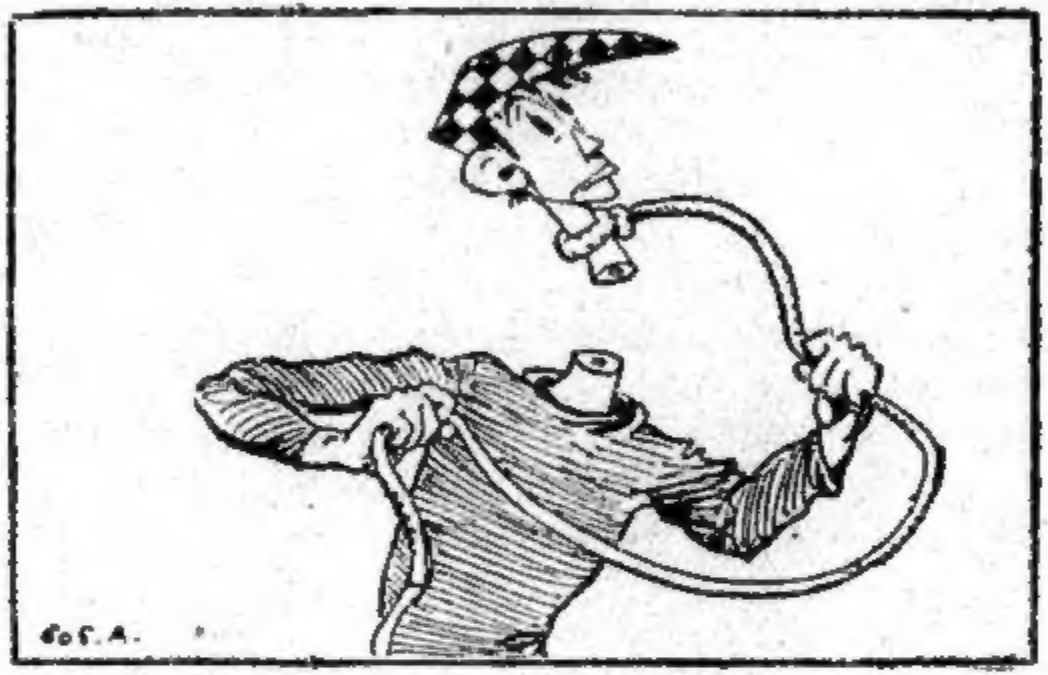

„Mag ik ook es?" vroeg Boonestaak.

„Wees nou wijzer!" riep Bulletje. „Schep nou niet op! Je kunt er immers niks van! Als Piet z'n eigen al haast wurgt, dan trek jij je eigen zeker je heele kop af."

Maar ondanks deze sombere voorspelling nam Boonestaak toch de lasso over.

„Let op!" riep Bulletje. „Let op het zingen van de leeuwerik! Nou gaan we lachen, jongens!"

Boonestaak keek hem verachtelijk aan.

Hij hield de lasso net vast als Ned en Piet en begon zachtjes te zwaaien met de slap hangende lus in de verwachting, dat die dadelijk mooi rond zou worden. Maar daar dacht de lus niet aan. Die bleef plat en toen Boonestaak harder en harder zwaaide, werd hij nog platter en maakte zulke slangachtige bewegingen, dat het eind Boonestaak ineens tegen z'n wang trof. Het kwam nogal stevig aan en Boonestaak smeet kwaad de lasso neer en zei: „Au!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

506

Bulletje hield z'n lachen in. Hij knikte heel ernstig en zei vol overtuiging:

„Het was heel mooi, Boonestaak. Wij hadden geen van allen gedacht, dat je 't er zoo goed af zou brengen."

„Ach, jongen, ga weg", riep Boonestaak nijdig, en drukte z'n hand tegen z'n wang, waar een dikke, rooie striem zichtbaar geworden was. Maar Bulletje ging onverstoorbaar door:

„Een pracht van een cirkel maakte je! 't Leek wel een krinkelende dauwwurm!"

Piet en Marie, die deze soort plagerijtjes niet gewoon waren, schoten in een luiden lach. Boonestaak keek onheilspellend. Bulletje genoot. En Ned zei:

„Nou nog even rijles en dan moet ik weer aan 't werk, hoor Kom, Bulletje, jouw beurt."

En daar ging het weer in de rondte. Beurt om beurt werden ze door elkaar gerammeld en ze begonnen het hoe langer hoe minder plezierig te vinden. En die Ned hield maar vol en Piet en Marie schenen er ook niets onprettigs in te vinden.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Eindelijk zei Ned:

„En nou naar huis. En Bob zal ons eens laten zien, wat ie wel kan. Kom, ik in 't midden. Boonestaak achter me, Bulletje voor me, Marie heelemaal vooraan, Piet achterop."

Daar zaten ze! Met z'n vijven op Bob z'n rug.

„Hou je goed vast, hoor", waarschuwde Ned. „Daar gaat ie."

Een schril fluitje . . . en daar sprong Bob met alle vier z'n beenen tegelijk van den grond en schoot als een pijl uit den boog weg.

Bulletje en Boonestaak gaven een schreeuw van schrik. Maar Ned hield Bulletje vast en Boonestaak knelde z'n armen om Ned's lijf of ie 'em door midden wou knijpen. Marie en Piet lachten en Ned floot telkens weer en dan stoof Bob weer harder voort. Bulletje en Boonestaak meenden, dat ze in een stormwind zaten en ze dachten niet anders of de wereld verging. Ze stootten op en neer en gilden van angst. Maar het duurde niet lang. In enkele minuten stond Bob voor de staldeur stil en het gezelschap steeg af.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

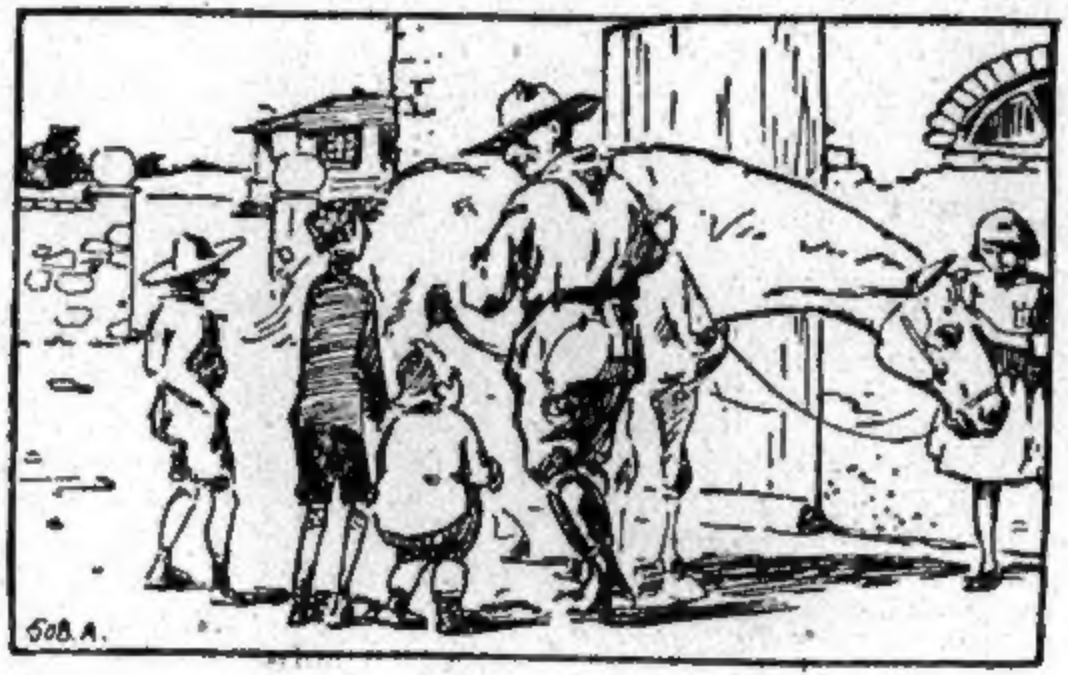

„Wel", zei Ned en klopte de sidderende Bulletje en Boonestaak lachend op den schouder. „Jullie zijn al heele ruiters, hoor! Na zoo ééne les heb je 't al aardig ver gebracht! En vond je 't erg prettig?"

„J . . . ja . . . erg prettig", antwoordden de jongens met bevende lippen, maar inwendig waren ze van een andere meening. Ze hadden 'et zich heel anders voorgesteld, eigenlijk en ze vonden, dat hun leermeester het voor den eersten keer wel wat minder hardhandig had kunnen inpikken.

Maar ze hielden zich groot en bedankten Ned voor de moeite en de pret. Ned wuifde met z'n hand, dat 'et al goed was en verdween met zijn paard in den stal. Bulletje en Boonestaak gingen met Piet en Marie mee naar den boomgaard. Ze liepen een beetje ongelukkig, voelden zich net, of ze geradbraakt waren en vlijden zich voorzichtig neer in het malsche gras onder een grooten pruimeboom, waar het lekker koel was; en zij namen zich voor, daar es duchtig van de vermoeienissen en den schrik uit te rusten.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

„Hè! hè!" zuchtte Bulletje. „Hier krijgen jullie me de eerste twee uren niet vandaan", en hij kreunde zachtjes van genot.

„En mij zeker niet", deelde Boonestaak mee en probeerde zich zoo te draaien, dat hij lag zonder de pijn aan z'n zitvlak te voelen: „Je ligt hier beter as op een paardenrug."

Piet lachte.

„Ik geloof, dat jullie het rijden niet erg plezierig hebben gevonden", veronderstelde hij.

„Och, jawel", zei Bulletje, maar zonder overtuiging.

Marie lachte ook.

„Wacht maar", zei ze, „vanavond zal je nog wel anders piepen."

„En morgenochtend dan!" riep Piet uit.

Ongerust keken Bulletje en Boonestaak hen aan.

„Wat is er dan?" vroeg de lange.

„Nou", lichtte Piet in, „natuurlijk zal je pijn aan je beenen en aan je zitgelegenheid hebben. Daar is het vel natuurlijk een beetje af en straks gaat dat branden, man . . . of-t-er vuur in zit!"

Bulletje en Boonestaak zuchtten diep.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

510

„As je geen plezieriger boodschap hebt", zei Bulletje, en Boonestaak voegde er bij:

„Dat had je wel es eerder mogen zeggen: vóór we rijles gingen nemen."

„'t Geeft niks, hoor", troostte Piet. „'t Brandt alleen maar en 't steekt en 't doet een pijn, dat je krimpt en geen raad weet, maar 't geeft niks."

„O", zei Bulletje opgelucht. „Goed dat je 't zegt, dan hoeven we ons niet ongerust te maken as we krimpen van de pijn."

Boonestaak zei maar niks. Hij zou z'n lot gelaten dragen. Maar één ding wist ie wel: paardrijden deed ie vast niet meer. Dat was geen werk. Zoo'n hobbelende sik onder je, die je van die geniepige opwippertjes gaf . . . daar kregen ze hem niet meer voor. En Bulletje dacht er heimelijk net zoo over. Toen viel er een groote blauwe pruim midden op zijn neus. Hij zag sterretjes en foeterde geducht. En toen hij zich oprichtte om ten minste de pruim op te eten, zag hij die net in Boonestaak's hooischuur verdwijnen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

„Dat is nou toch 'et toppunt!" schreeuwde het teleurgestelde Bulletje. „Mijn neus valt zoowat plat en die valscherik gapt me de pruim nog af ook!"

„Niks te gapen", zei Boonestaak met een vollen mond en hij kauwde, dat het lekkere pruimensap hem over z'n lippen liep. „De pruim viel zóó uit de lucht en die was van niemand."

„Dus óók niet van jou!" riep Bulletje.

„Dus van mij net zoo goed als van een ander", vond Boonestaak.

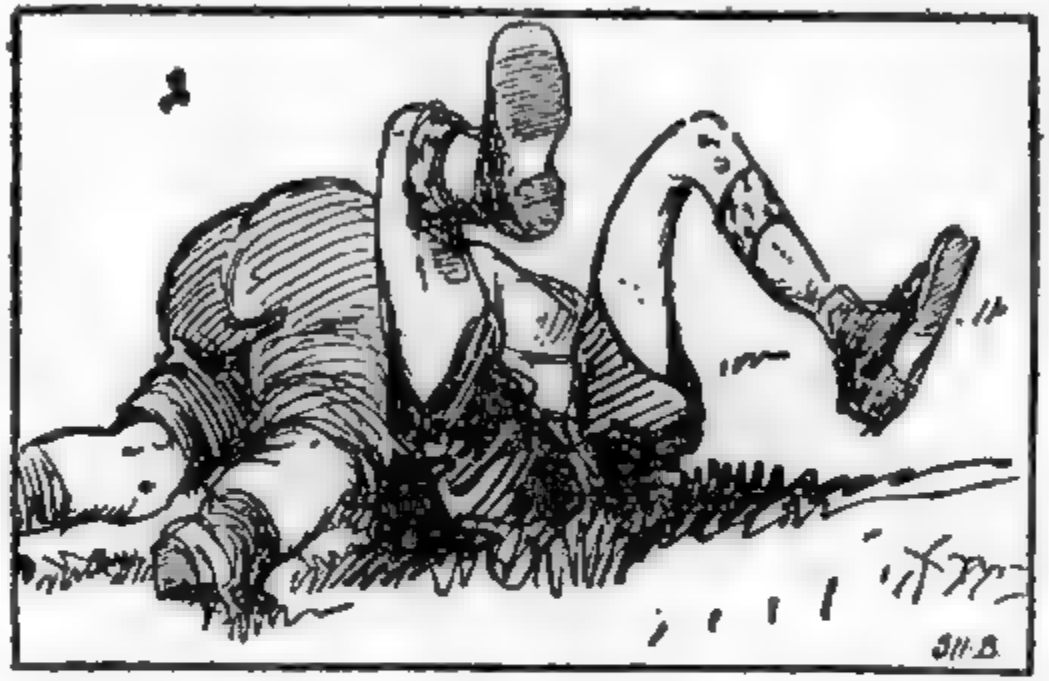

Maar daarmee was Bulletje's rechtsgevoel niet bevredigd. Hij kon er dus ook niet in berusten en liet zich boven op Boonestaak vallen, sjorde hem heen en weer en dreigde, dat hij hem de pruim weer uit z'n maag zou stompen. Boonestaak moest te veel lachen om zich degelijk te kunnen verdedigen en dus liet hij maar wat met zich sollen, wat Bulletje althans een beetje tevreden stelde. Maar plotseling kwam er aan het gestoei een eind: Bulletje gaf een doordringenden gil en sprong overeind.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

512

Verschrikt sprongen ook de drie anderen overeind en staarden met wijdopen oogen naar Bulletje, die als een dolle in het rond danste en de handen voor zijn gezicht hield.

„Wat is er toch?" vroeg Boonestaak angstig en ook wel een beetje boos, omdat hij zoo geschrokken was.

„'k Weet niet!" schreeuwde Bulletje. „Ik kreeg in eens zoo'n gemeene steek! . . . Au! wat doet 'et zeer!"

„Laat es kijken, wat het is?" vroeg Marie deelnemend.

Bulletje nam z'n handen van zijn gezicht weg en nu zagen de anderen, dat op z'n linkeroog een gezwel aan 't groeien was, rood en dik, waardoor zijn heele oog spoedig dicht gezwollen moest zijn.

„Een wesp!" riep Piet. „Je bent door een wesp gestoken."

Verwoed keek Bulletje rond naar dat gemeene steekbeest en in eens kreeg hij een bolvormig ding in 't oog, zoo groot als een kleine voetbal, dat aan een boomtak hing, en waar rondom allemaal groote, gele wespen snorden.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

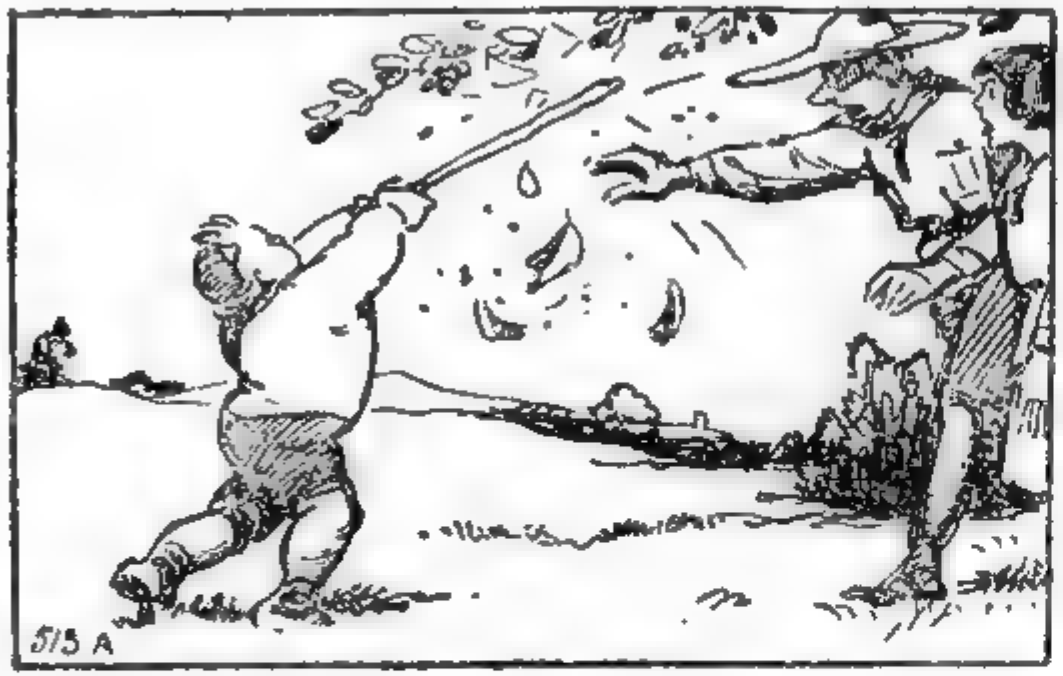

In zijn woede nam Bulletje een dikken stok, die in het gras lag en sloeg naar de wespen, die rond den bal vlogen en vóór Piet en Marie, die wel wisten, dat deze bal een wespennest was, hem konden tegenhouden, had onze driftige kleine dikzak met een forschen slag het heele ding uit elkaar geslagen. Het viel in brokken op den grond, maar o wee! Dikke plokken gele diertjes kropen er uit te voorschijn, wierpen zich met woedend gebrom in de lucht en vielen op de kinderen aan.

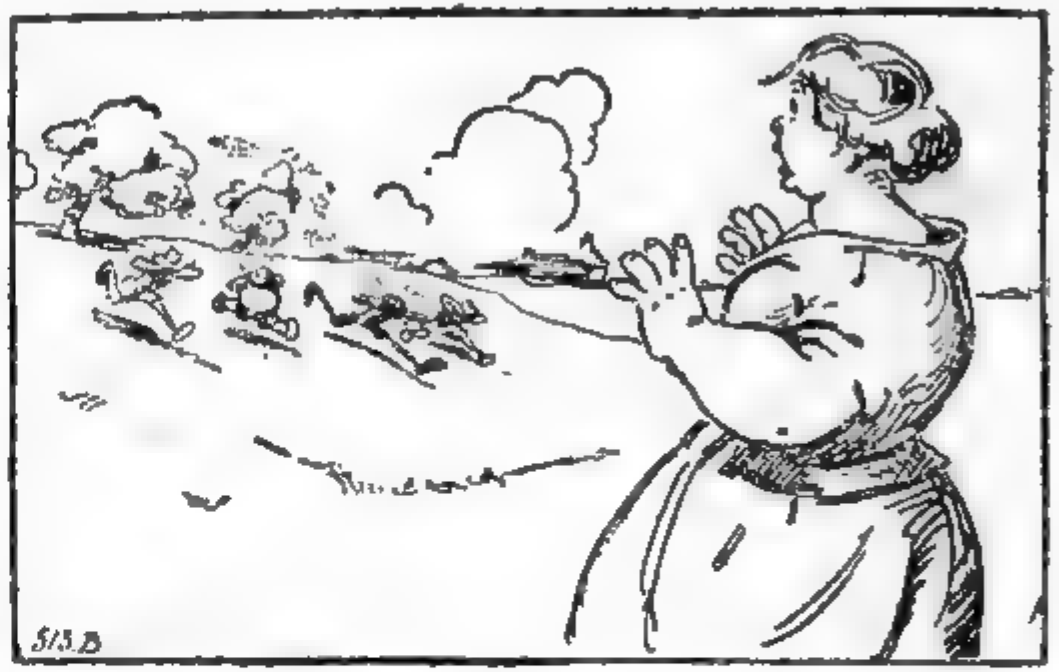

Die werden meteen van alle kanten door de doldriftige wespen gestoken en renden met de handen voor het gezicht, luid schreeuwend weg in de richting van het huis. Ze gilden, dat je het een kilometer ver kon hooren en daar was reden voor, want de woedende diertjes staken hen, waar ze maar raken konden.

Tante en Ned kwamen op het gegil naar buiten hollen en Ned sloeg met z'n handschoenen aan overal de wespen van hun gezicht en handen en beenen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

514

Goeie genade! wat zagen die vier ongelukkige stakkers er uit! Ze zaten in de groote eetkamer en huilden tranen met tuiten en trappelden met hun voeten van de pijn. Moeder en Ned, een paar meiden en een oude knecht stonden er met verschrikte gezichten omheen en vroegen al maar, hoe dat toch gekomen was, maar de kinderen waren te ontdaan om te antwoorden. Tot eindelijk Boonestaak zijn tranenvloed onderbrak en uitstiet:

„Die kleine dikke! . . . die kaffer!" . . .

Toen huilde hij weer door en niemand was veel wijzer geworden. Maar Ned kwam met een fleschje aandragen, waar een blank vocht in zat. Daar werden snel de gestoken plekken mee gebet en dat gaf dadelijk opluchting en vermindering van pijn. Het was een tegengif, dat de uitwerking van de giftige wespensteken zooveel mogelijk verminderde en na een poosje hielden de slachtoffers met huilen op en keken mekaar en de omstanders met hun gezwollen oogen nog verschrikt en angstig aan.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

515

Piet hervond het eerst zijn spraakvermogen en vertelde, wat er gebeurd was. Boonestaak mengde zich af en toe in het korte verhaal met uitroepen, die weinig vleiend waren voor Bulletje's eigenliefde Maar die begreep, dat hij er weinig tegen-in kon brengen en zweeg met een verongelijkt gezicht.

De groote menschen begrepen wel, dat Bulletje niet geweten had, wat hij deed en bromden dus niet op hem. Hij was trouwens al genoeg gestraft, want hij had de meeste steken.

Toen de schrik wat gezakt was, keken de kinderen elkaar eens wat nauwkeuriger aan. En ondanks hun ellende moesten ze toch eventjes lachen. Want al had het tegengif de uitwerking van de steken heel wat minder gemaakt, ze zagen er toch leelijk gehavend uit. Ze keken door nauwe spleetjes tusschen geweldig gezwollen oogleden, Piet had een neus als een blauwe pruim en Bulletjes bovenlip stak buiten z'n neus uit, terwijl Boonestaaks kin op een kaatsbal geleek. En ook Marie had overal bobbels op haar gezicht.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

516

„Dat is een slecht begin van de logeerpartij," zei tante. „Als jullie zoo doorgaan kom je nooit levend aan boord van de „Herkules" terug."

„Ze moeten verbonden worden en naar bed," verklaarde Ned. „'t Is nog goed afgeloopen, maar ze hebben toch heel wat vergif in hun bloed gekregen. Misschien komt er straks koorts en daarom is het 'et beste, dat ze maar onder de wol kruipen."

En de vier slachtoffers protesteerden maar zwakjes.

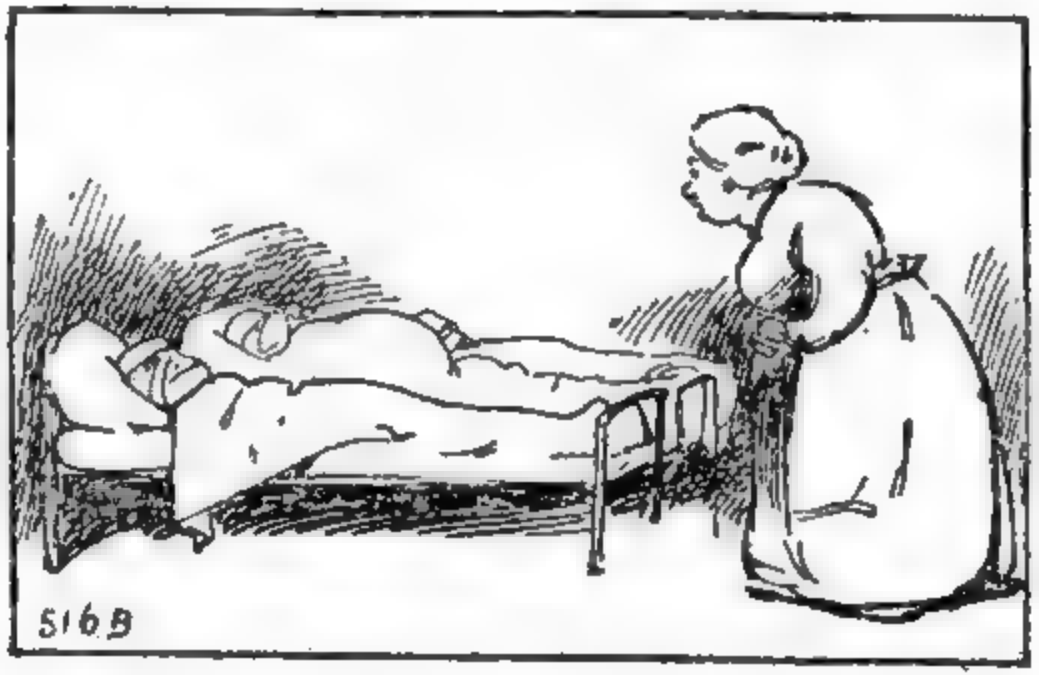

Daar lagen ze nu, midden op den dag, in bed en voelden zich diep ongelukkig. Ze hadden pijn en het brandde op de plaatsen, waar ze gestoken waren en Bulletjes en Boonestaak voelden het bovendien nog veel erger branden op de plaatsen waar ze met Bobs rug in onzachte aanraking geweest waren. Ze zeiden maar niets. Toen tante kwam kijken, hadden ze een hoogroode kleur en die stopte hen nog wat warmer in, want ze kregen koorts en moesten oppassen. En zoetjes-aan dommelden zij in.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

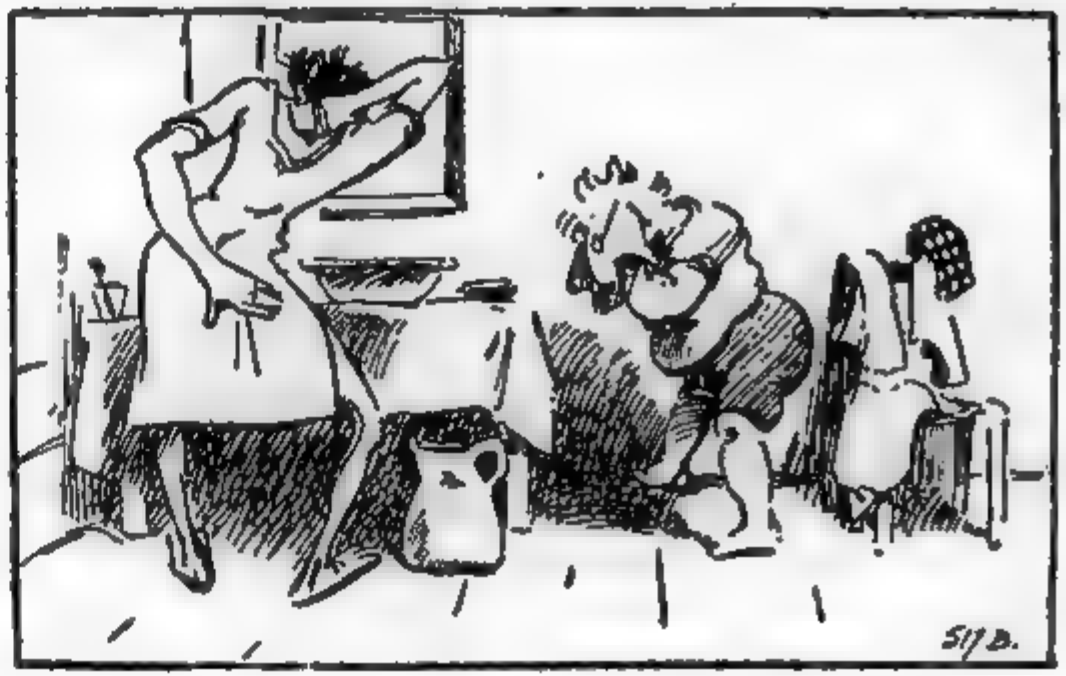

Den volgenden morgen waren ze heel wat opgeknapt. Hun gezichten waren nog deerlijk gezwollen, maar toch niet meer zoo mismaakt als den vorigen dag. Ze mochten opstaan en met een gevoel van bevrijding sprongen Bulletje en Boonestaak uit hun bed. Maar nauwelijks stonden ze op hun voeten, of ze trokken een uiterst pijnlijk gezicht. 't Was of hun rug gebroken was, zoo zeer deed-ie en het ondereind van hun rug . . . oei-oei-oei! . . . dat stond gewoon in lichte laaie! Ze steunden van de pijn.

Piet begreep er alles van.

„Dat komt van 'et rijden", vertelde hij. „Je hebt je doorgereden, dr is hier en daar een lap vel af en zoo, maar dat hindert niks hoor, da's altijd in 't begin. Dat gaat wel over."

Bulletje en Boonestaak hoopten dat van harte, maar voorloopig was het een schrale troost. Ze konden haast niet loopen en wijdbeens scharrelden zij in de slaapkamer rond om zich te wasschen en te kleeden. Elke beweging deed hun pijn.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

518

Met lange tanden aten ze wat en tante vroeg medelijdend:

„Voelen jullie je nog niet goed?"

Bulletje en Boonestaak schudden triestig het hoofd en Piet antwoordde voor hen:

„Ze hebben d'r eigen doorgereden, moeder, en ze zijn stijf in hun rug. Maar dat gaat vanzelf over."

Tante lachte een beetje en zei:

„Ja jongens, alle begin is moeilijk, maar je moet volharden, dan merk je d'r al gauw niks meer van."

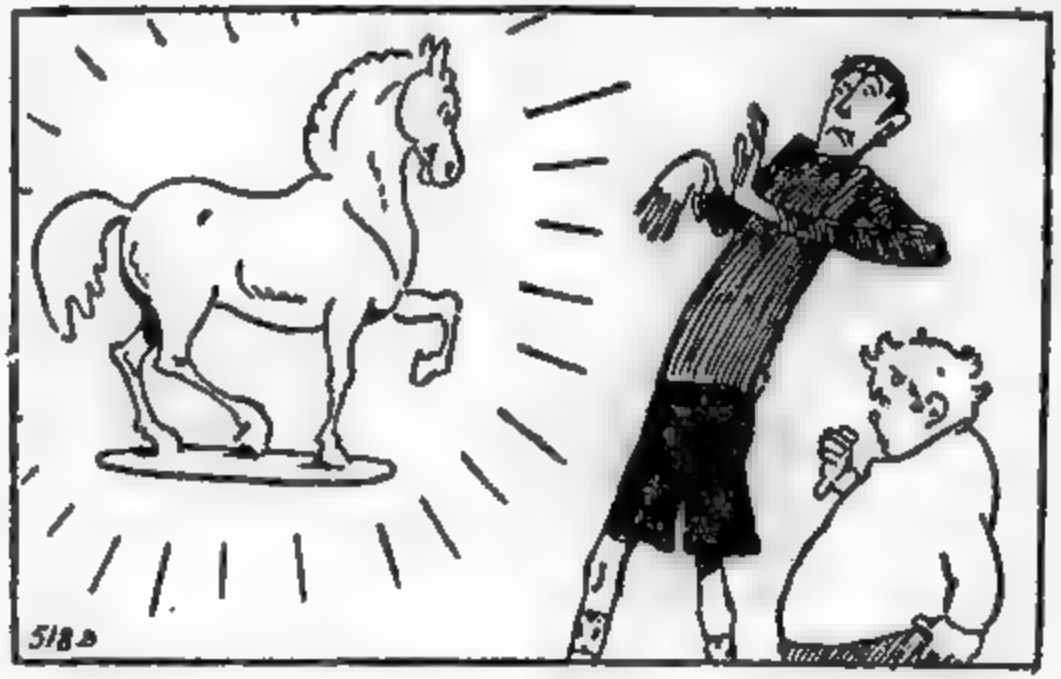

Bulletje en Boonestaak wilden het graag geloven maar ze werden al akelig als ze maar aan een paard dachten.

„'t Is op zee véél plezieriger", verklaarde Bulletje zuchtend.

„'t Zal hier ook wel meevallen, hoor", lachte tante. „Als jullie eerst maar een beetje gewend bent."

De wereldreizigers twijfelden er hard aan. Maar ze waren te beleefd om dat hardop te zeggen.

„Gaan we weer rijles nemen?" vroeg Piet.

„O nee!" zeiden de vrienden vol afschuw, „vandaag niet!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

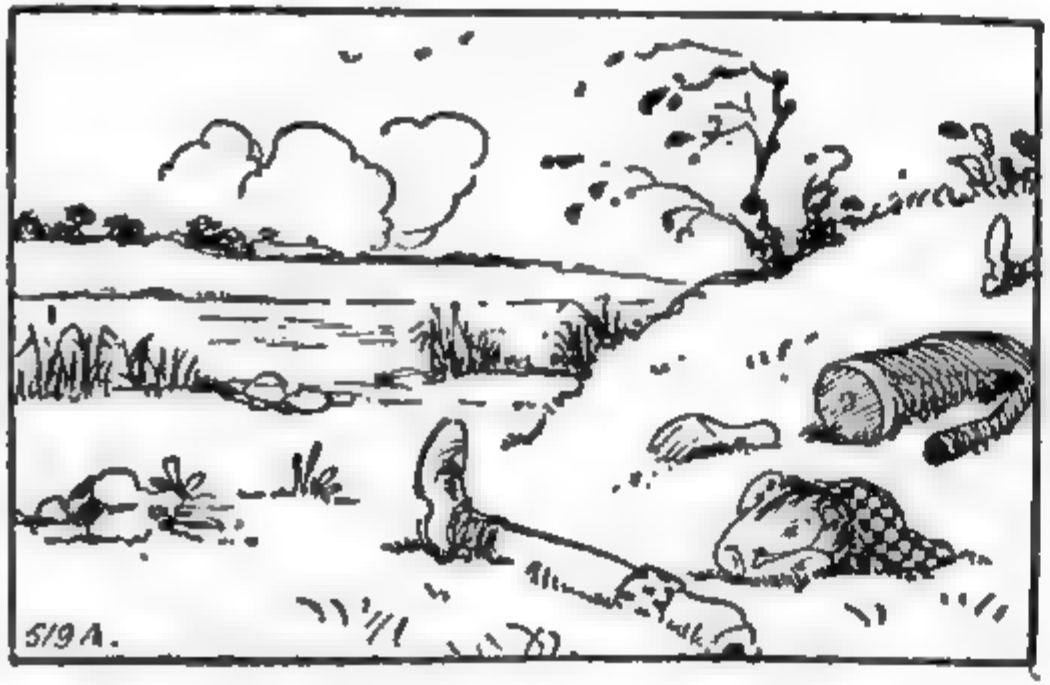

„Ja, wat gaan we dan doen?" vroeg Piet.

„In 't gras liggen," antwoordde Bulletje. „Ergens waar geen wespen zijn."

„As we-n-es gingen visschen?" stelde Piet voor.

Boonestaak keek belangstellend op.

„Waar?" vroeg hij.

„Een goed uur hier vandaan, achter de heuvels, in de rivier," lichtte Piet in. Boonestaaks belangstelling was al weg.

„Veel te ver," besliste hij, „'k lag vast in brokken eer ik er was."

„Was Ouwe Hein maar hier," zuchtte Bulletje. „Kon die ons fijn een mooi verhaal vertellen."

„Wie is Ouwe Hein?" vroeg Piet.

„Een matroos aan boord," zei Boonestaak met een hemelsch gezicht, „en die kan verhalen vertellen... prachtig! Wat die al niet beleefd heeft!"

„Nou, ouwe Dick heeft ook heel wat beleefd en die kan ook reuzen verhalen doen", riep Piet.

Bulletje en Boonestaak spitsten de ooren.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

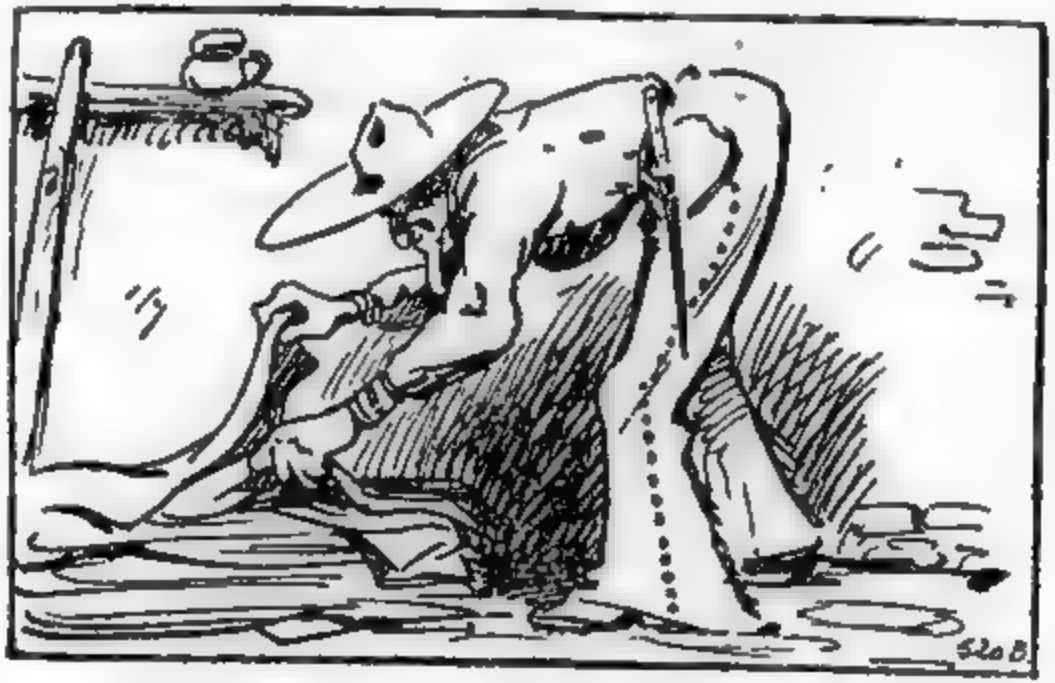

„Wie is Ouwe Dick?" vroeg Bulletje gauw.

„Da's een van onze cow-boys, maar hij is altijd in de schuur of de stallen: te oud om het zware werk mee te doen. Vroeger is-ie goudgraver geweest, en pelsjager en politieruiter. Wat dié al niet beleefd heeft!"

Bulletje dronk haastig zijn glas melk leeg, veegde zijn mond af, liet zich van z'n stoel glijden, verbeet z'n pijn en zei vastbesloten:

„Laten we dadelijk Ouwe Dick op gaan zoeken!"

Ze vonden Ouwe Dick in de groote korenschuur. Hij was bezig een stapel witte graanzakken na te kijken en te herstellen. Hij had een breede Mexicaansche broek aan met een massa knoopjes op zij en in een schee hing aan zijn gordel een groot, vlijmscherp mes. Dat gebruikte hij om het koord mee af te snijden, waarmee hij de zakken herstelde, maar Bulletje en Boonestaak vonden, dat het erg krijgshaftig stond. Dick had een witte sik en in zijn gezicht liepen rimpels en litteekens onherkenbaar dooreen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

521

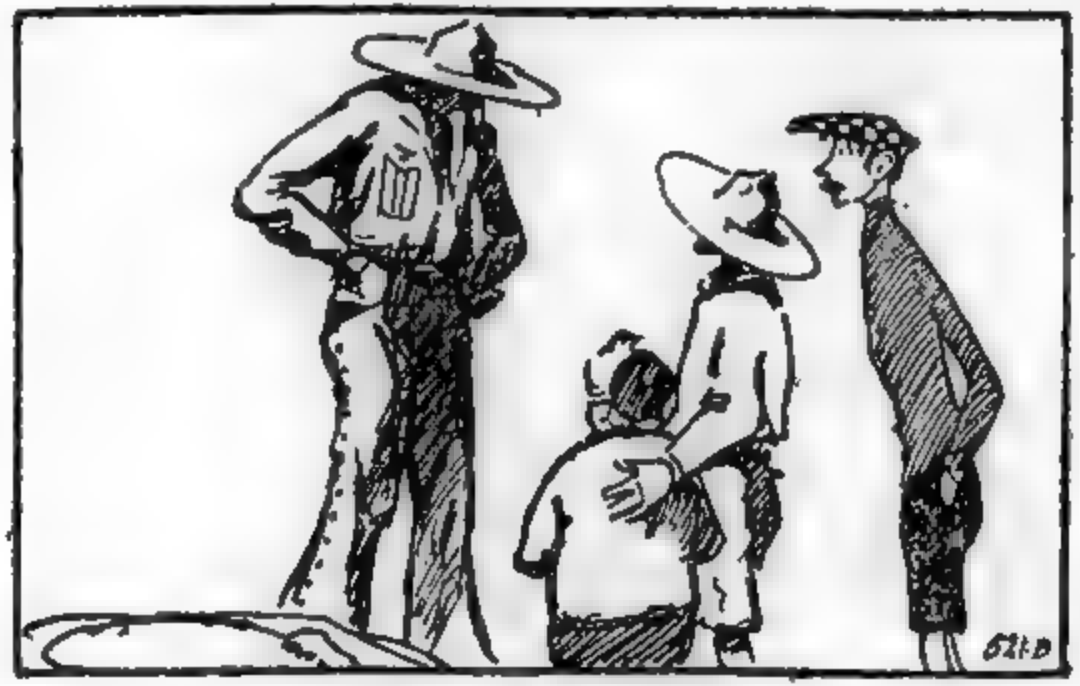

Bulletje en Boonestaak vonden, dat je dadelijk aan dat bruine, verweerde gezicht met die donkere, levendige oogjes zien kon, dat die ouwe Dick heel wat beleefd moest hebben! Stel je voor, een pelsjager! een goudzoeker! een politieruiter!... Die zou kunnen vertellen! Zoo'n man was gewoon een buitenkansje!

„Dag, Dick", groette Piet. „Heb je 't erg druk?"

„Dat gaat nog al", bromde Dick. „Waarom vraag je dat zoo? Wou je wat gemaakt hebben?"

„Nee", antwoordde Piet, „maar dan wouen Bulletje en Boonestaak en ik je een beetje gezelschap houen."

„Moeten jullie dan geen paard rijden en wespenjagen?" vroeg Dick en in zijn oogjes lachten spottende lichtjes.

Bulletje en Boonestaak zuchtten diep, ten teeken, dat ze van die liefhebberij meer dan genoeg hadden.

„We wouen liever rustig wat bij je blijven", zei Piet. „En misschien kun je ons dan wel wat vertellen?"

„O, is 't in die tijd?" lachte Dick.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Goedig maakte hij voor Bulletje en Boonestaak elk een stapeltje zakken gereed en zei:

„Ga daar maar op zitten. Dat is lekker zacht voor je bezeerde billetjes. Piet kan wel zoo op den vloer zitten."

Maar Piet dacht er anders over en bouwde zich ook een zachtere zitplaats. En toen ze alle drie zaten, keken ze den ouden cowboy vol verwachting aan. Maar die deed of ie 'et niet merkte, ging door met z'n werk en vroeg: „Waar is Marie?"

„Die helpt moeder", vertelde Piet en toen Dick verder zweeg, vroeg hij:

„Nou, Dick, vertel nou es wat?"

Dick keek bedenkelijk. Bulletje en Boonestaak kwamen Piet te hulp en zeien smeekend:

„Hè, ja, toe, meneer Dick, vertel u nou es wat uit uw leven?"

Dick voelde zich werkelijk een beetje gevleid. Hij krabde zich achter de ooren, dacht na en zei:

„Tja . . . wat moet ik eigenlijk vertellen?"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

„Hebt u nog Indianen gekend?" vroeg Boonestaak om hem op gang te helpen.

„Indianen?" vroeg Dick terug. „Indianen! Wel, m'n jongen, daar heb ik jaren onder geleefd. Het Comanschen-opperhoofd De Zwarte Panter was mijn beste vriend."

„Hè, vertelt u dáár es van!" riep Boonestaak.

„Of van de goudzoekers!" schreeuwde Bulletje opgewonden.

„Of van je politie-avonturen", riep Piet er achter.

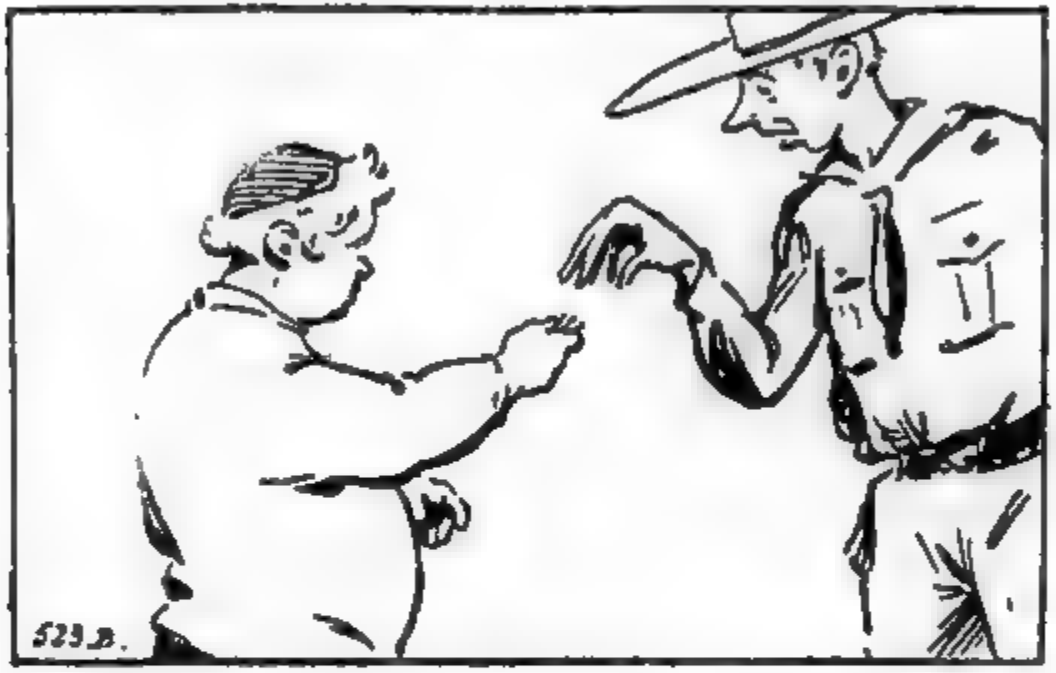

Ouwe Dick werd er verlegen onder.

„Ja", zei hij, „wat moet het nou zijn? Van de Indianen, van de goudzoekers of van de politie?"

De jongens waren het er niet over eens. Ieder wou wat anders. Bulletje kreeg een inval.

„Loten!" riep hij. „Strootje trekken!" Dat werd goed gevonden. Bulletje nam drie strootjes. Het langste zou Indianen beteekenen, het middelste goudzoekers en het kortste politie.

Hij verborg drie strootjes in zijn hand, dat van alle drie even veel zichtbaar was. Piet moest trekken.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

524

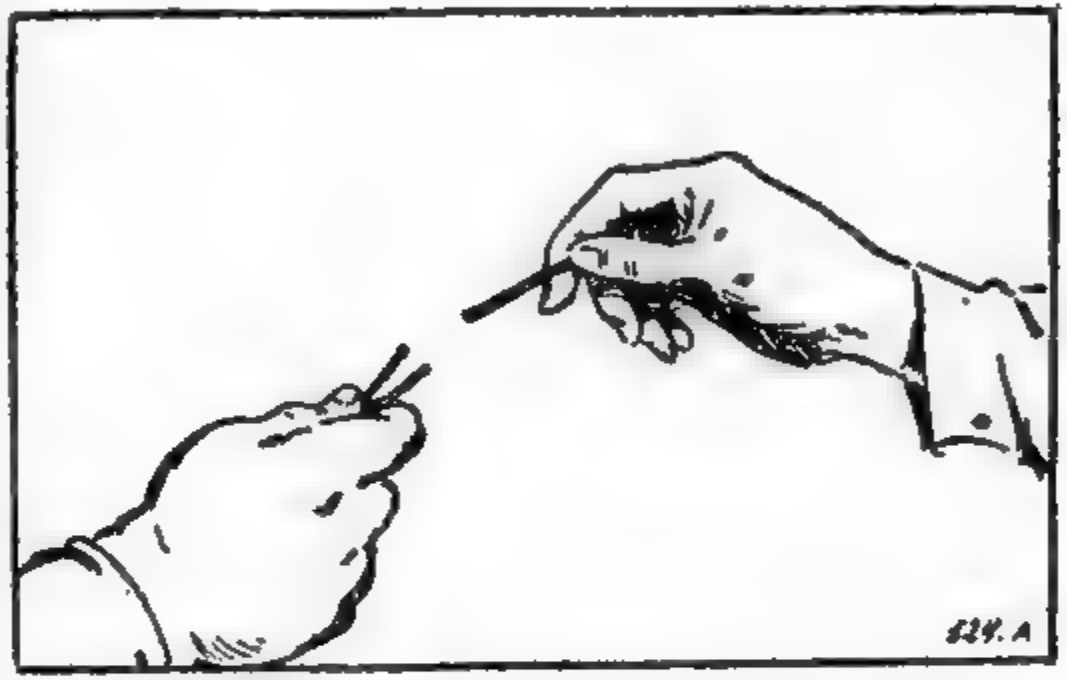

En Piet trok het middelste strootje.

„Goudzoekers!" juichte Boonestaak. „Ik m'n zin!"

Nou, de anderen hadden er zooveel niet op tegen, want een verhaal over goudzoekers door iemand, die het zelf beleefd had, dat was zeker de moeite waard. Knus schoven zij hun zakken-zetels dicht bijeen en zetten zich tot luisteren.

Ouwe Dick zat diep na te denken. Want hij had een hoofd vol herinneringen en zocht naar een heel belangwekkende.

„Tja", zei hij peinzend, „wat zal ik jullie nou vertellen? Van die woeste vechtverhalen, daar hebben jullie niet veel aan"

„Hoe woester, hoe liever!" riep het strijdlustige Bulletje, maar Ouwe Dick schudde zijn hoofd. Plotseling hief hij zijn hand op en riep:

„Daar ben ik er!... ik zal jullie die geschiedenis es vertellen van hoe we in ons kamp vroom werden, en hoe dat afliep. Dat zal jullie wel bevallen!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

De jongens keken, eerlijk gezegd, wel een beetje teleurgesteld. De vroomheid van de goudzoekers vonden ze maar matig belangwekkend. Ze hadden meer het oog gehad op verhalen van vechten en allerlei wilde avonturen. Maar Ouwe Dick schudde zijn wijze hoofd en zei:

„Nee, 't zal jullie heusch wel meevallen. 't Is wat een aardige geschiedenis. Luister maar."

De jongens zwegen dan maar en hoopten er het beste van. Ouwe Dick dacht nog even na en begon:

„'t Is nou al zoo wat vijftig jaar geleden, jà . . . vijftig jaar. In Californie was goud gevonden en van alle kanten stroomden menschen toe, die er van gehoord hadden en die zich haastten om er bij te komen. Want iedereen wou graag in een ommezientje rijk worden en er gingen verhalen van klompen goud, die gevonden werden, zoo groot als een menschenhoofd. De meesten, die naar de goudvelden trokken, dachten, dat het goud zoo maar voor het opscheppen lag."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

526

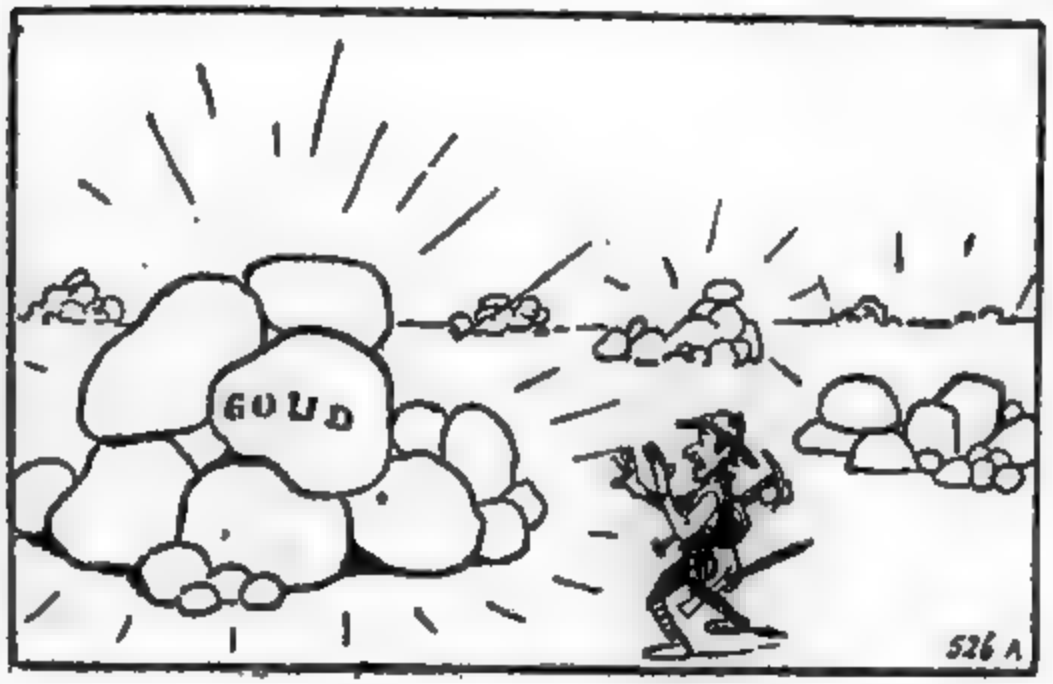

„En is dat dan niet zoo?" vroeg Bulletje . . . . . 't Zijn toch g o u d velden!"

„Ja, m'n jongen", zei Dick, „'t zijn goudvelden, maar daar ligt het goud maar niet zoo bij bonken op den grond. 't Zit heel fijn verdeeld in de rotsen of als stof tusschen het zand van de riviertjes. Soms, heel zelden vind je werkelijk een plekje tusschen de rotsen, waar het overvloediger voorkomt en waar je korrels vindt en grootere stukjes. Maar dat gebeurt heel, heel zelden en toch hoopt ieder juist daarop."

„Ik was toen een jonge, sterke kerel van een jaar of zes en twintig en ik had al heel wat gezworven en doorgemaakt. Zoodra ik van de goudvelden hoorde, kreeg ik net als zooveel anderen de goudkoorts. Zoo noemen ze dat, zie je, dat onweerstaanbare verlangen naar goud, die dwaze overtuiging, dat jij juist gelukkig zult zijn en schatrijk worden in een oogenblik tijds. Iedereen weet, dat er duizenden sterven in dat woeste goudzoekersleven, dat er duizenden nog armer terugkomen, dan ze erheen gingen."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

527

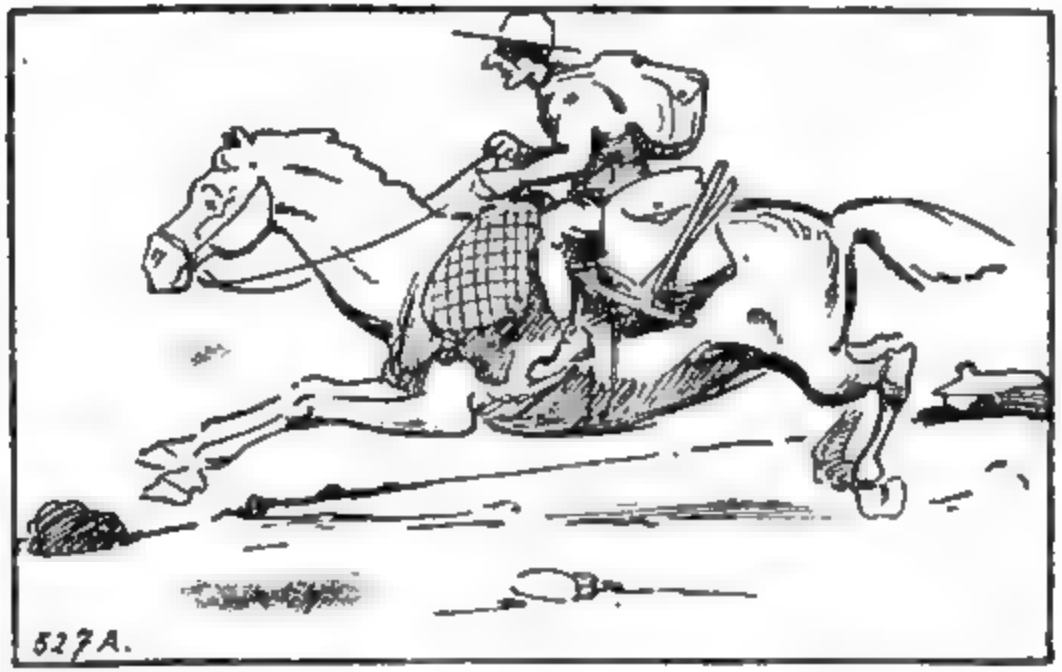

„Iedereen weet, dat er maar een heel enkele werkelijk geluk heeft, maar iedereen is heilig overtuigd, dat hij juist die gelukkige zijn zal. Die gedachte is net als een ziekte in je hersens en dat noemen ze de goudkoorts.

Nou, ik had 'em leelijk te pakken, de goudkoorts en ik haastte me om alles te verkoopen wat ik maar missen kon, grabbelde m'n spaarduitjes van jaren bij mekaar, kocht een volledige uitrusting, kleeren, een paard, houweelen, spaden, een geweer, revolvers en ik haastte me naar Californië."

„Half dood van vermoeienis, zoo mager als Boonestaak, en ziek van dwaze verwachtingen kwam ik in de goudvelden aan. 't Was daar al vol goudzoekers en het was een raar volkje, dat daar bij mekaar gezworven was. Bandieten en boeven van allerlei slag hadden er de overhand. Wie er nog pas was, werkte van vroeg tot laat, groef en dolf in den harden grond, liet rotsen springen met dynamiet en leefde heel den dag in de verwachting het wonder te zien gebeuren van plotseling overvloedig te voorschijn komend goud."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

„Die er al langer waren, keken minder hoopvol en zwoegden niet zoo hard. Hun droom van spoedige rijkdom was al voorbij en ze zaten aan den kant van de rivier en wieschen in blikken schalen het zand en waren tevreden met het kleine beetje stofgoud, dat ze iederen dag op die manier wonnen en dat net genoeg was om van te leven. Tot dat er in eens weer een verhaal opdook, dat er hier of daar een fabelachtig rijke goudader gevonden was, zóó overvloedig als nog nooit was gehoord."

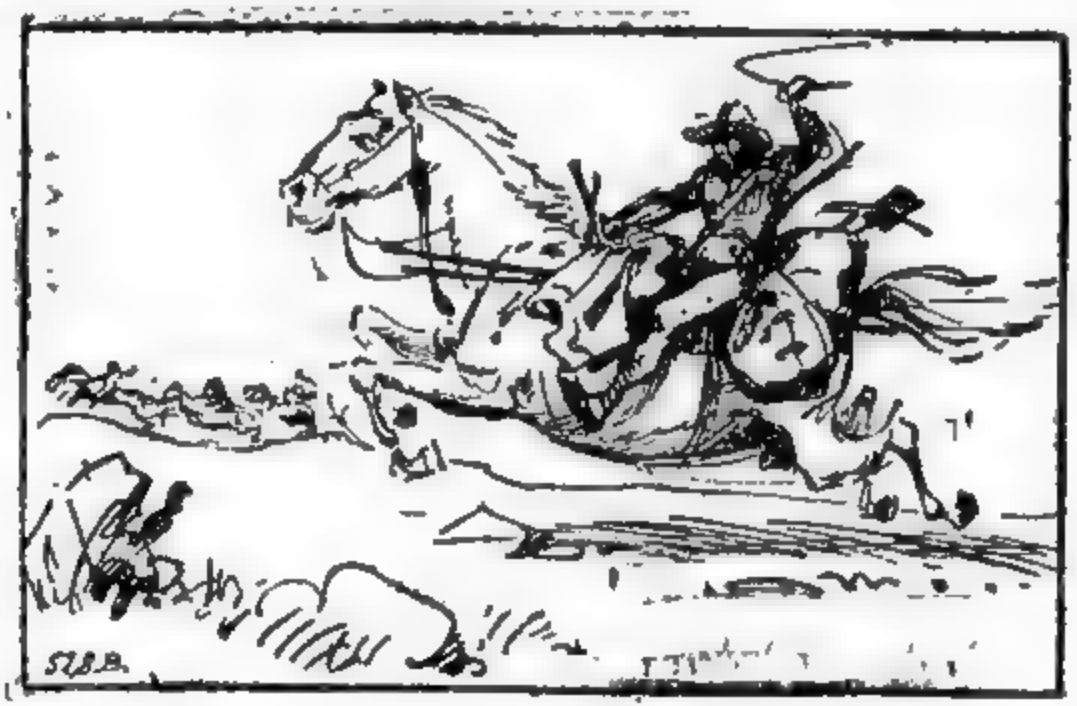

„Dan kreeg de goudkoorts ook de oudste delvers van voren af aan te pakken en iedereen pakte haastig z'n boeltje bij mekaar, sprong op z'n paard, als-ie dat nog had of ging anders te voet de nieuwe velden zoeken, waar het goud nu eindelijk werkelijk maar voor 't oprapen lag. Maar dan werden ze ook daar weer teleurgesteld en zoo moesten die gouddelvers wel erg ontmoedigd raken en onverschillig worden voor alles. En het ruwe leven maakte hen tot ruwe menschen."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

529

„Het klimaat werkte ook niet mee. 't Was er guur op die vlakten en tusschen de bergen, of het was er zoo heet, dat je 't dacht te besterven. En altijd werd je toch weer aan het werken gedreven of trok je naar nieuw ontdekte velden, omdat je je nooit kon voorstellen, dat het groote geluk niet voor je komen zou. Je zag rondom je de menschen ziek worden van narigheid en doodgaan bij bosjes, je zag anderen voor goed teleurgesteld wegtrekken, je hoorde, dat sommigen zich doodschoten van ellende."

„Maar nog altijd had je de goudkoorts in je bloed en je was vast overtuigd, elken dag als je 's morgens met het eerste licht aan den hemel opstond, dat vandaag vast en zeker de groote vondst komen moest. En als het avond was en er was niets bizonders gebeurd, dan ging je doodmoe slapen met de gedachte: „morgen zal dus het wonder gebeuren!" Maar ook morgen gebeurde het niet en zoo gingen maanden en maanden en nog eens maanden voorbij en eindelijk wordt je een beetje verstandiger."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

530

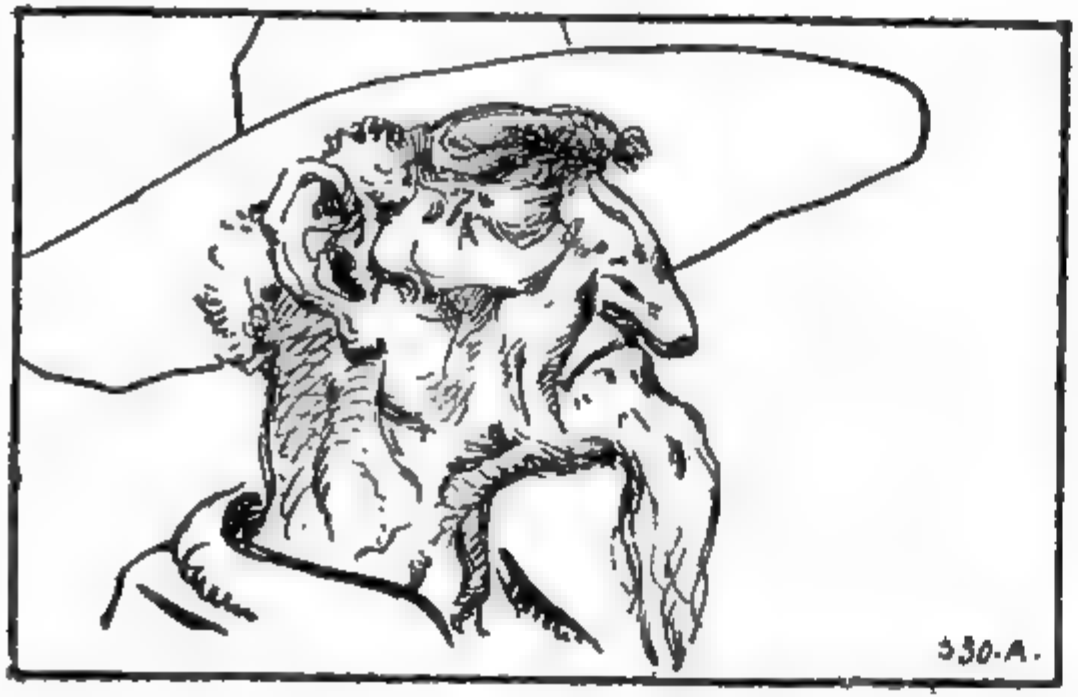

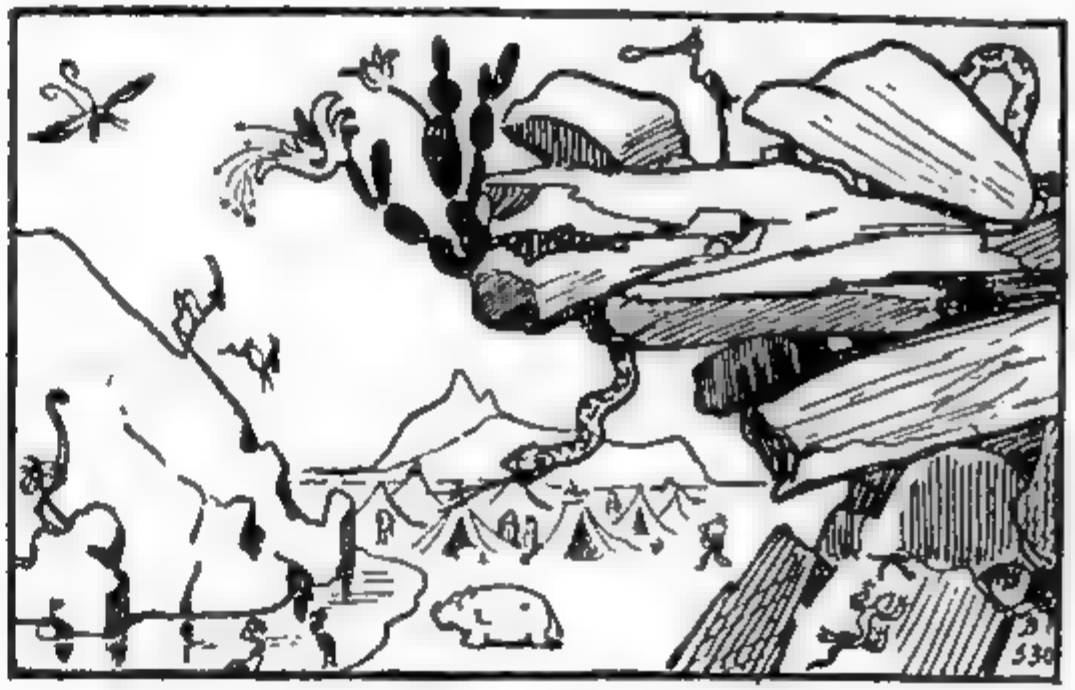

Ouwe Dick zweeg en dacht na. Zeker ging het leven van die dagen weer aan zijn verbeelding voorbij, want hij keek heel ernstig. Bulletje en Boonestaak keken n[illegible]ens aan en knipoogden. Ze waren het er over e[illegible]at ouwe Dick prachtig vertellen kon. En hij s[illegible]te niks op ook, want van reuzenkeien van goud en zoo sprak hij heelemaal niet. Het leek allemaal zuivere waarheid. Vol spanning keken ze weer naar Dick, die nog altijd zweeg.

„En toen, meneer Dick?" vroeg Bulletje eindelijk.

Dick keek op, een beetje verstrooid, net of-ie niet meer wist, waar et om ging. Hij zuchtte even, streek met de hand over zijn voorhoofd en ging verder:

„Nou, ik was al zoowat een jaar in de goudvelden en wat ik in dat jaar gezworven, geploeterd en geleden heb, dat zal ik jullie allemaal maar niet vertellen. De hoop op een plotselinge vondst van millioenen had ik opgegeven en met een heele groep anderen leefde ik in een kamp in de bergen, waar we goud zochten."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

„Het waren bijna allemaal kerels, die net als ik te veel ervaring opgedaan hadden om nog te hopen op een wonderbare vondst. Sombere kerels waren de meesten, die kwaad waren op het geluk, dat voor hen niet komen wou. Ze werkten maar, omdat ze toch leven moesten en omdat ze hier niet vandaan konden. Ze zeiden, dat de heele wereld hun niks meer kon schelen en dat ze maar op de goudvelden bleven, omdat 'et in de beschaafde wereld toch geen haar beter was."

„En ze ploeterden in het goudhoudende zand van de riviertjes of sloegen met hun houweelen den grond open en scharrelden zoo genoeg zand bij mekaar om van te leven van den eenen dag in den anderen. Geld kenden we niet Alles werd betaald met goud, stofgoud of korrels. En je betaaalde alles dubbel en dwars, want de handelaars, die in het kamp de dingen verkochten, die we noodig hadden, zetten ons danig af. En wat de mannen overhielden, dat verdronken ze aan jenever en whiskey of ze verdobbelden het in de kroeg."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

532

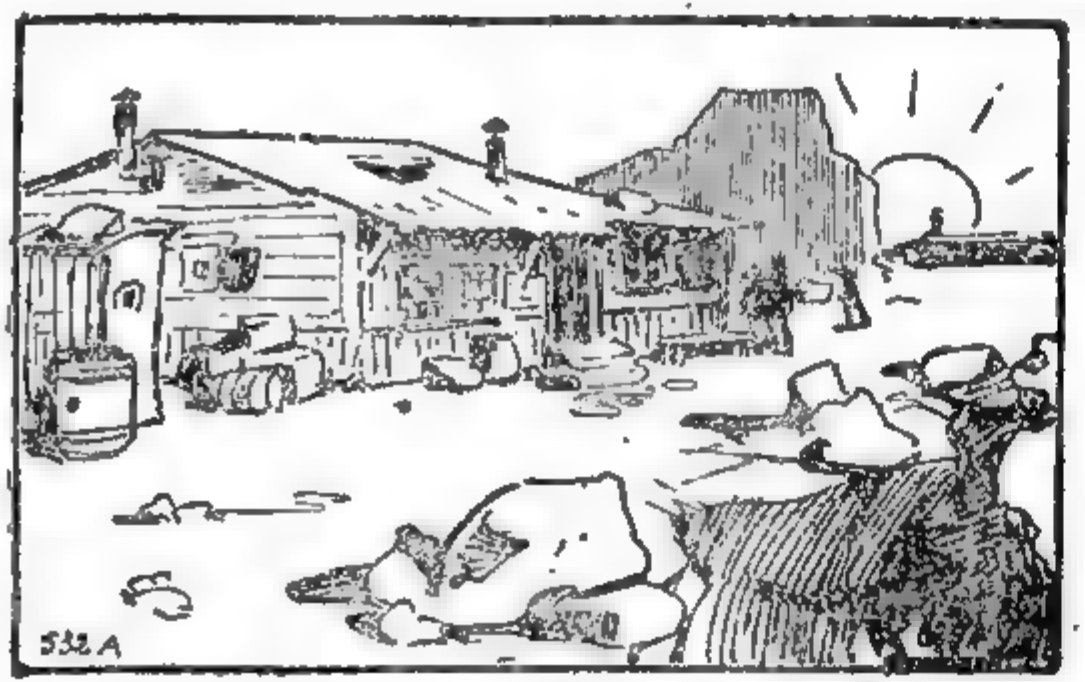

„Ja, mooi is het niet, wat ik jullie van ons goudzoekersleven vertel", zei Dick, toen de jongens hem wat verontrust aankeken. „Maar het is de eerlijke waarheid. Een mensch wordt net een beest, als ie alleen maar denkt aan goud winnen en eten en drinken en in z'n vrijen tijd een armzalig plezier maken. En in die paar kroegen, die in het kamp waren, gebeurden dikwijls heel erge dingen. De mannen dronken te veel en dan beschuldigden ze mekaar van valsch spel bij het dobbelen, en dan brak de herrie los."

„De revolvers zaten bij deze ruwe klanten erg los in de holsters en d'r ging geen week voorbij of de een of ander werd bij een twist overhoop geschoten. Politie of een rechter was er in het kamp niet en als de kameraden uitmaakten, dat het een eerlijk gevecht geweest was, werd de dader niet gestraft. Alleen als er een sluipmoord begaan was en we kregen de dader in handen, dan werd ie zonder genade aan een boom opgeknoopt. Tijd om d'r lang over te praten, hadden we niet... Ja, het was een ruw leven en d'r was weinig genoegelijks aan."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Bulletje en Boonestaak keken wat benauwd. De spanning van het verhaal had hen al te pakken en hun hart klopte onrustig. Piet bleef er veel kalmer bij. Die had zulk soort verhalen al te veel gehoord om er nog erg van onder den indruk te komen. Bulletje herinnerde zich het begin van Dicks verhaal en vroeg:

„Maar hoe werden jullie nu vroom?"

Want van vroomheid had hij nog niet veel ontdekt bij het verhaal over die woeste gouddelvers van Californië.

„Daar kom ik dadelijk aan", antwoordde ouwe Dick glimlachend, terwijl hij een nieuwe zak over zijn knieën legde om een gat er in te stoppen.

„Het ergste voor ons was, dat er in de buurt van ons kamp een rooverbende rondzwierf, die ons heel wat last en schade berokkende. Het was de bende van Zwarte Jack. Zoo noemden ze den hoofdman, omdat ie roet zwart haar had en een zwarten puntbaard. D'r waren al heel wat drijfjachten op 'em gehouen, maar ze hadden 'em nog nooit kunnen grijpen."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

534

„Nou, op een keer waren er weer drie mannen uit ons kamp door de bende uitgeplunderd en vermoord en toen waren wij met een man of vijftig te paard de bosschen ingetrokken en hadden werkelijk de bende gevonden. 't Was een wild gevecht, waarin van weerskanten dooien en gewonden vielen. Wij joegen ten slotte de roovers op de vlucht en hielden er vijf gevangen, die we meenamen naar het kamp. Daar werden ze door de woedende mannen zonder veel praatjes aan den eersten boom den besten opgehangen."

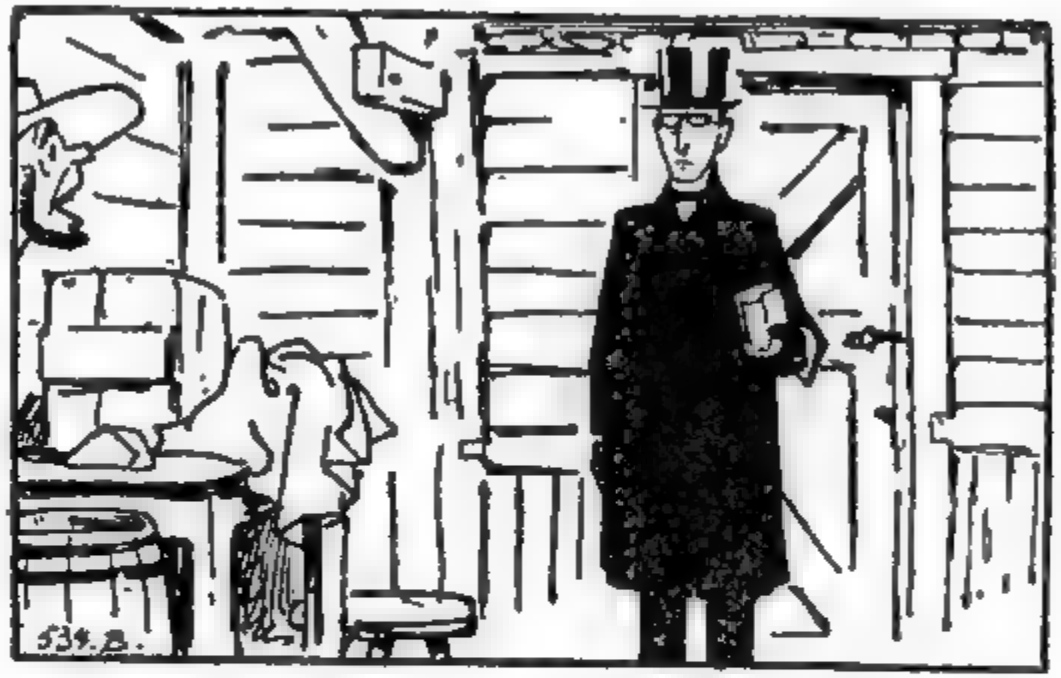

„Een poosje daarna, op een avond, 't was al laat, ging de deur van de herberg open en er kwam een vreemdeling binnen, die er zoo ongewoon uitzag, dat al de goudzoekers plotseling zwegen en hem verbaasd aanstaarden.

Hij had een gladgeschoren gezicht, droeg een zwarte gekleede jas en een lange broek en zoowaar een hooge hoed op zijn hoofd. Onder zijn arm had hij een dik boek en hij keek ons door zijn blinkende brilleglazen rustig aan.

„Goeden avond, mannen", zei hij op zachtzinnigen toon.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

535

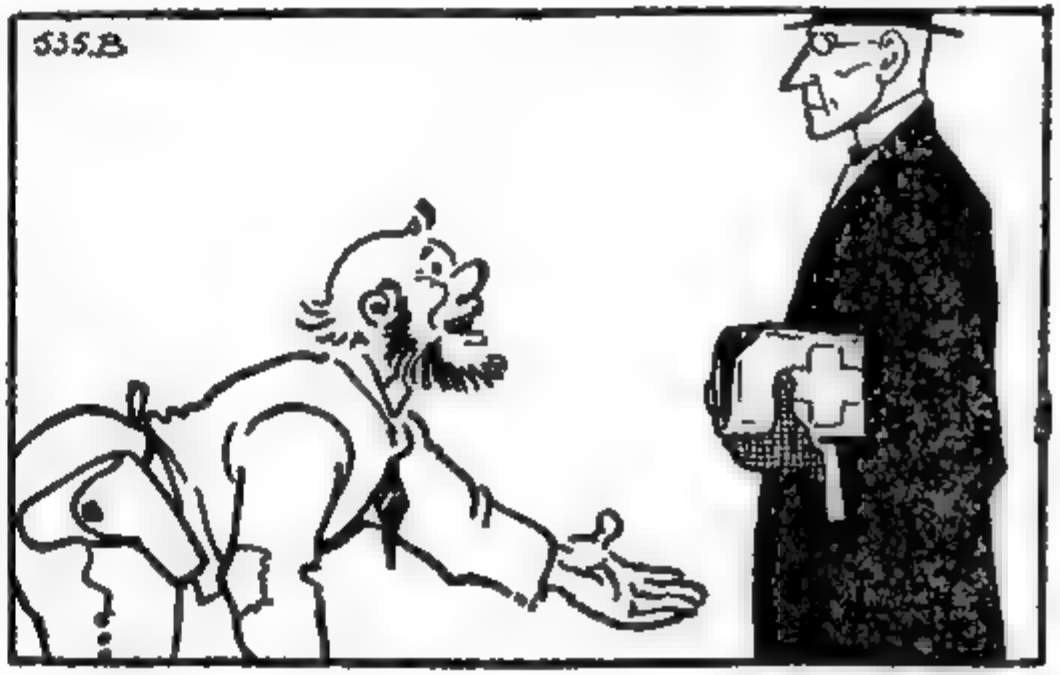

„De verrassing was zoo groot, dat niemand een mond open deed. Totdat er in eens iemand begon te lachen en toen daverde er plotseling een schaterlach door de zaal, zooals ik van m'n leven nog niet gehoord had De goudzoekers brulden van het lachen, hielden zich de zijden vast, stonden krom, lagen met het hoofd op de armen op tafel, zwaaiden met hun bovenlijf heen en weer en lachten, lachten of er nooit een eind aan zou komen. En die malle vreemdeling stond daar maar bij de deur, zei niets en keek rustig rond."

„Een dominee!" riep een ruwe stem achter in de zaal. „Zoo waar as ik leef... een dominee!"

Een woest tumult brak los. Van alle kanten schreeuwden de mannen ruwe grappen en beleedigingen naar den vreemdeling, maar die bleef even kalm en glimlachte zachtmoedig. Een halfdronken goudzoeker waggelde op hem toe, maakte een komieke buiging en zei:

„Dag, dominee... Gaat de kerk gauw an of kom je d'r soms net vandaan?"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

536

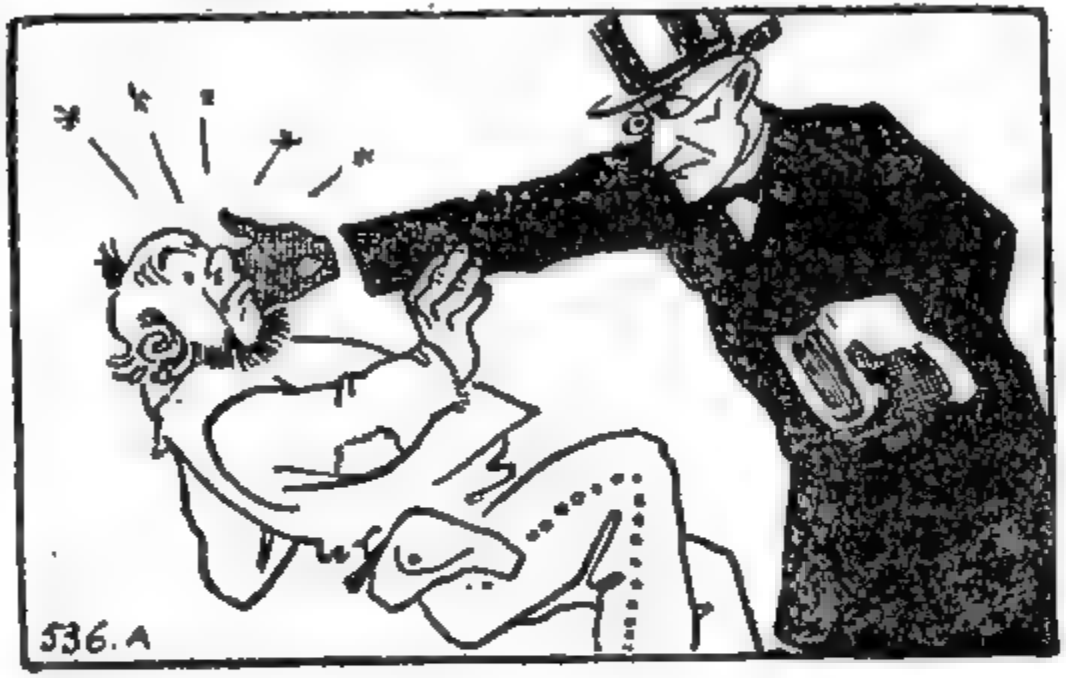

„Dat gaf nieuwe vreugde en de dronken goudzoeker, trotsch op zijn grappigheid, wou de makkers nóg meer doen lachen en hief zijn hand op om den dominee den hoogen hoed over zijn oogen te slaan.

Maar dat bekwam hem slecht, want de zachtzinnige dominee gaf hem met zijn vrije hand een klap om z'n ooren, dat-ie suizebollend op zij tuimelde en half verdoofd tegen de toonbank bleef hangen. Dat gaf een nieuw hoeratje en niet weinig verwondering."

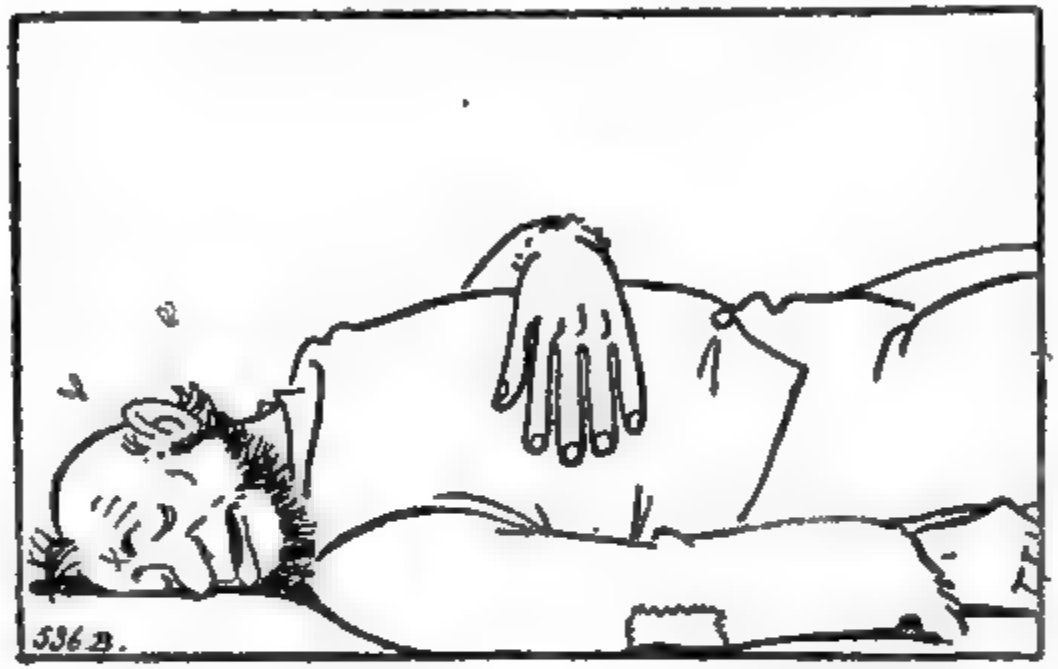

„De goudzoeker herstelde zich spoedig. Hij richtte zich scheldend op, zijn hand ging bliksemsnel naar den holster op zijn heup en eer iemand het kon verhinderen, richtte hij zijn revolver al op den vreemden gast. Maar tot schieten kwam het niet, want die zonderlinge dominee had zijn boek laten vallen, verbazend vlug de hand met het wapen omhoog geslagen en den woesteling met zijn andere vuist een stoot tegen zijn kaak gegeven, dat-ie languit voor de vloer ging en bewusteloos bleef liggen."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

537

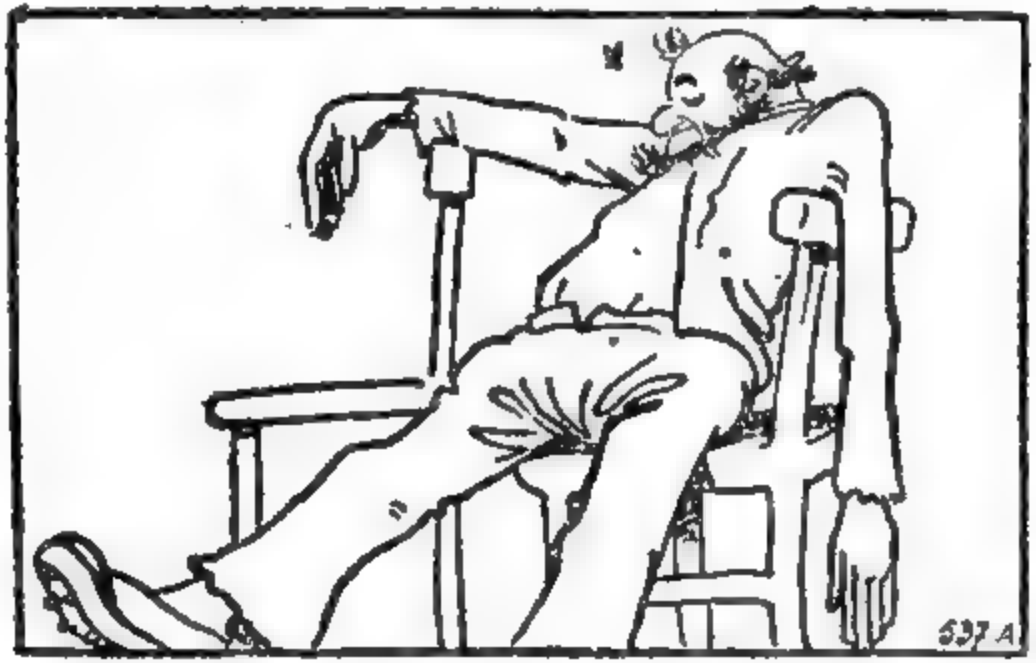

„Hoera!" juichte Boonestaak. „Dat was een dappere dominee!"

„Dat was het zeker," glimlachte Dick. „Het was een volleerd bokser en de goudzoekers stonden sprakeloos van verbazing. Ze sjorden den bewusteloozen op een stoel en keken vol respect naar den kalmen vreemdeling, die zijn boek opraapte en op ontevreden toon zei:

„Ik heb mijn bijbel op den grond laten vallen en dat doe ik niet graag. Ik zou niemand aanraden, me daar nog es toe te dwingen."

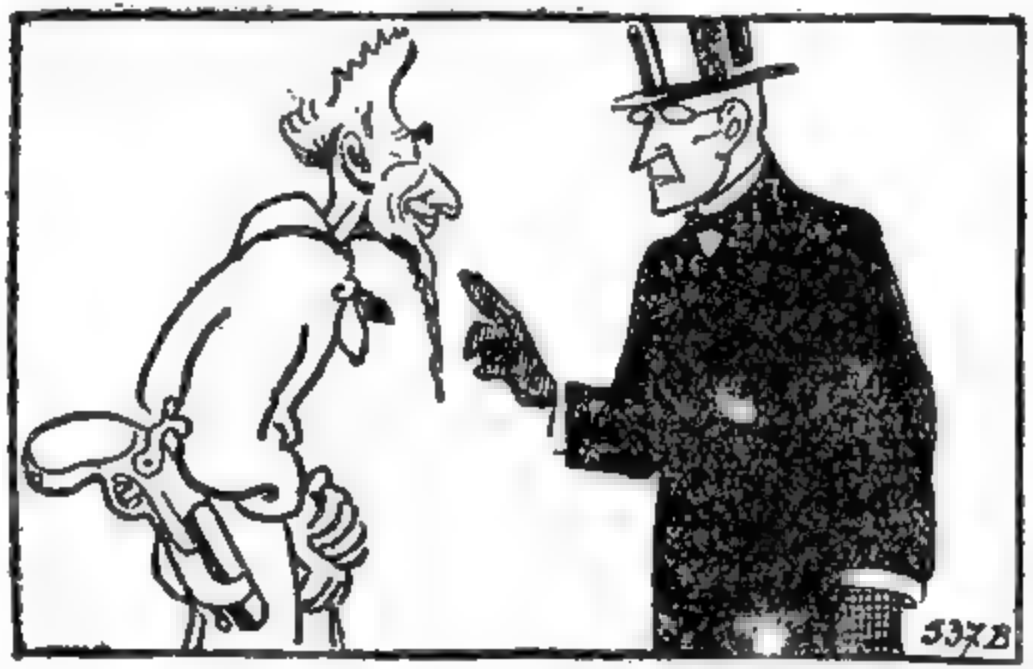

„Dat klonk nog al dreigend en de goudzoekers bekwamen maar niet van hun verbazing. Een van de ouderen vroeg, erg beleefd:

„Is u werkelijk een dominee?"

„Ik ben dominee Farceur", antwoordde de vreemde bedaard. „En ik ben gekomen om jullie weer eens een beetje fatsoenlijk als menschen te leeren leven."

Dat gaf den goudzoekers de spraak terug. Dat von dij ze zóó komiek! Een echte dominee in een goudzoekerskamp . . . dat was nog nooit vertoond."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

538

„En een dominee, die begon met een van z'n toekomstige bekeerlingen bewusteloos te slaan, dat was heelemaal nieuw voor de ruwe gouddelvers, die iemand al gauw respecteeren, als hij sterk is.

Dominee Farceur bleef in het kamp. Hij werkte net als wij, zocht goud en leefde daarvan. Maar hij was heel wat minder ruw dan wij, vloekte nooit, dronk geen jenever en dobbelde niet. Overal waar het maar kon, sprak hij ons over den bijbel, over God en over ons slechte leven."

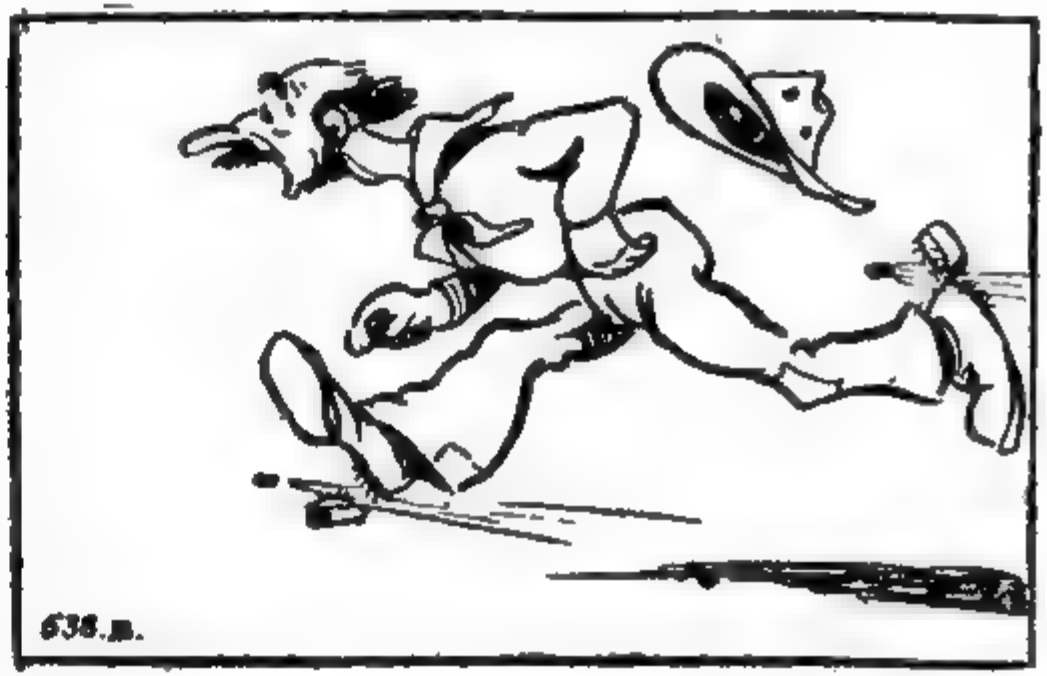

Nog een paar keer gebeurde het, dat een dronken of al te baldadige goudzoeker het hem al te lastig maakte en dan veranderde de zachtzinnige man in eens in een vlugge en geweldig sterke vechtersbaas, die voor den wildsten rakker niet op zij ging. En toen eens een spotter hem verweet, dat hij geen revolver kon vasthouden, schoot hij hem drie gaatjes in z'n hoed en toen hij hard weg liep pafte hij 'em zoo onder 't loopen ook nog de hakken onder z'n laarzen weg

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

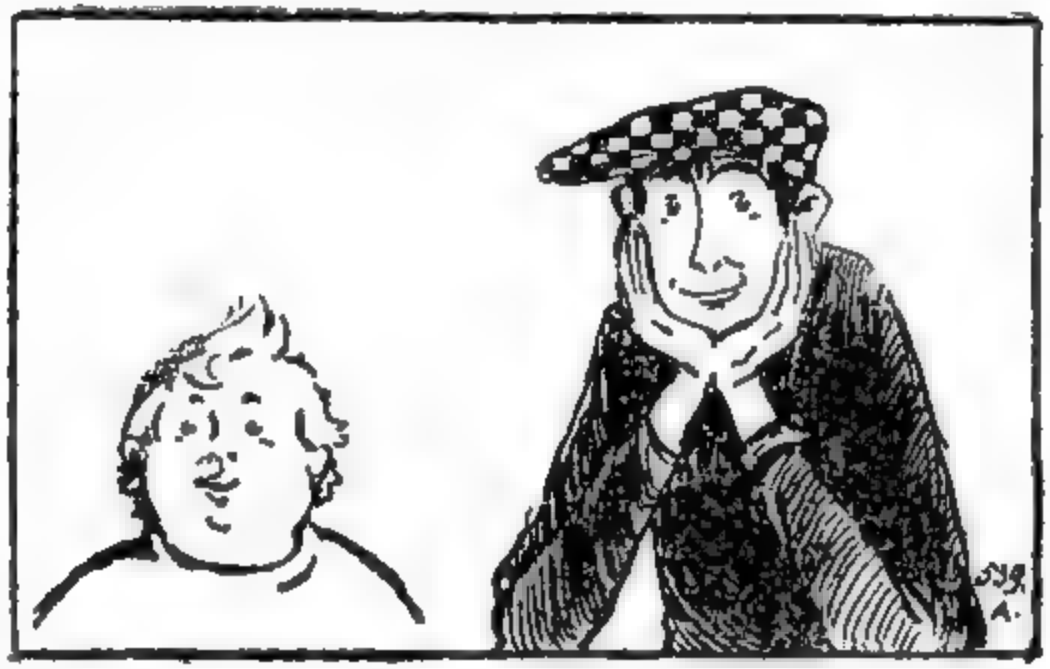

Boonestaak glimlachte vergenoegd. Die dominee beviel hem. En ook Bulletje zuchtte van bewondering. Hij was geen liefhebber van de catechisatielessen op school, maar voor zóó'n man had hij graag alle psalmteksten bij mekaar uit z'n hoofd geleerd. Maar in Holland had je zulke dominees niet.

„En hoe ging het toen verder?" vroeg Boonestaak.

„Wel," vervolgde Dick, „dominee Farceur begon langzamerhand al meer invloed op ons te krijgen.

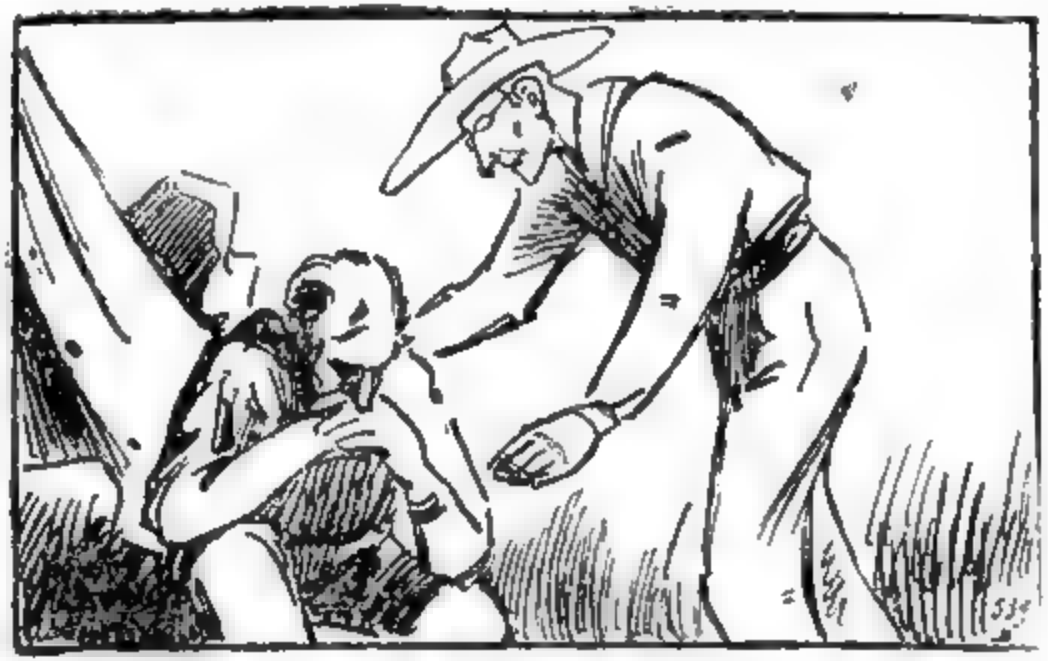

Hij was zoo goedhartig als hij sterk was en altijd zocht hij de menschen op, die het meeste troost noodig hadden en praatte met hen en hielp ze, waar ie maar kon. Hij was heelemaal niet flauw of vervelend, kon best tegen een aardigheidje en als ie bijeenkomst hield om over God en den bijbel te spreken, vertelde hij zóó mooi en sprak zoo naar het hart van de goudzoekers over rechtvaardigheid en eerlijkheid, dat er hoe langer hoe meer naar hem kwamen luisteren. En hij werkte hard aan onze opvoeding.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

540

„Hij vertelde ons, dat ie ons niet slecht vond, maar dat we eigenlijk net groote, ondeugende, verwaarloosde kinderen waren. En daar had ie groot gelijk in, en dat voelden we ook wel. Hij liet ons zien, dat ie goud overhield, omdat hij niet dronk en niet dobbelde en dat ie in een paar jaar genoeg kon overhouden om rustig te gaan leven. Maar hij gaf alles wat ie overhield weg aan zieken en ongelukkige gravers, die niet genoeg vonden om van te leven.

En langzaam aan veranderde het leven in het kamp.

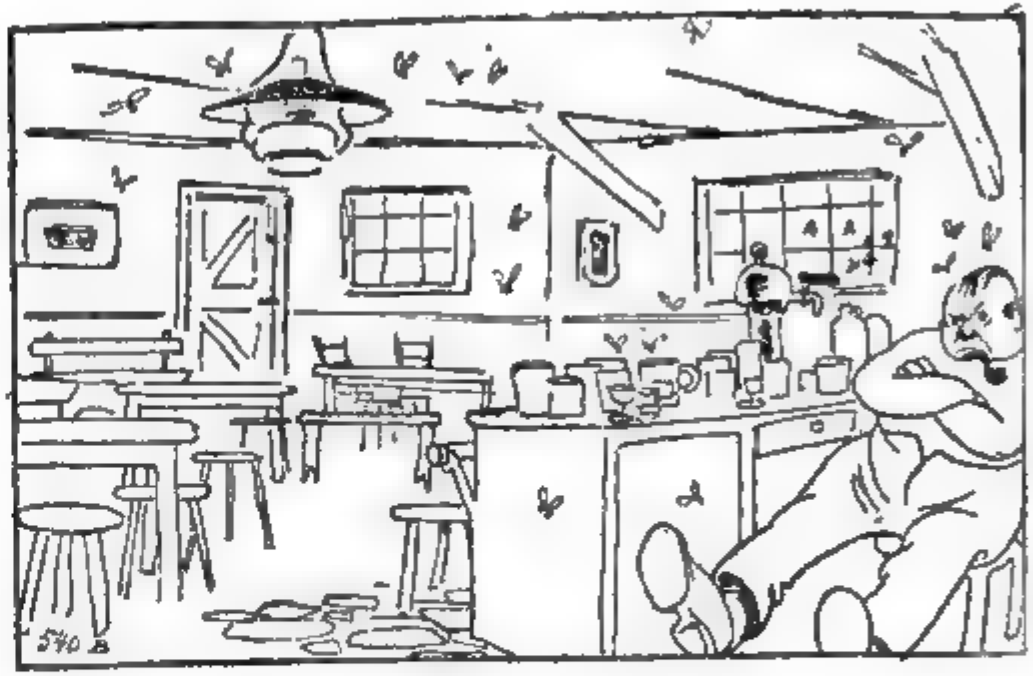

De menschen gingen van hun dominee houen. Ze wilden niet meer hebben, dat ie het ruwe werk deed en dwongen hem op kosten van het kamp te leven. De kroeg had hoe langer hoe minder klandizie. De mannen gingen liever luisteren naar de mooie verhalen van dominee of ze lazen boeken die hij hun leende. De handelaars bedrogen ons minder door de strenge vermaningen van dominee Farceur en na een poosje merkten we allemaal hoe veel goeds zijn werk deed. We leefden beter en we hielden goud over.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

541

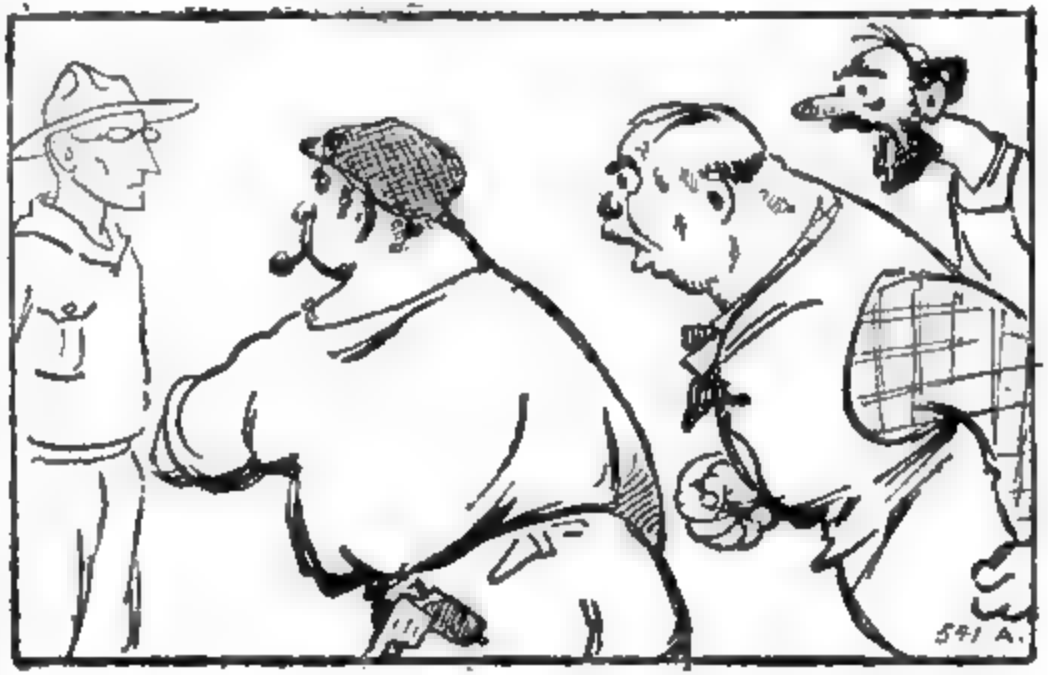

„De kroegbazen en de beroepsspelers, die ons met valsch spel, ons goud afgetroggeld hadden, waren woedend en scholden den braven dominee uit voor alles wat maar leelijk was. Tot het ons op een goeie dag verveelde en wij het heele liederlijke gezelschap het kamp uitzetten met de boodschap, dat wij ze zouden hangen als ze nog ooit terug dorsten komen. En zoo'n zachtmoedig en braaf man was dominee Farceur, dat hij de boevenbende nog voorsprak en ons tot toegevendheid vermaande. Dat namen wij hem kwalijk.

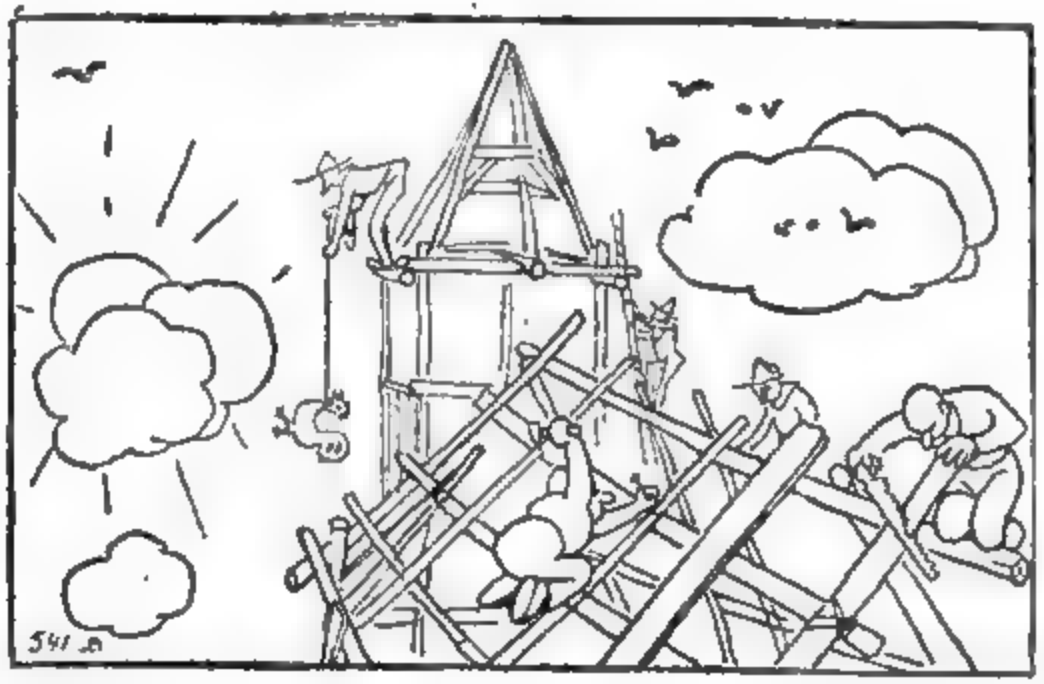

Toen bouwden wij gezamelijk een groote, houten loods met een mooie preekstoel er in en dat was onze kerk. We konden er met gemak allemaal in en we kwamen trouw, allemaal. En alsof de hemel ons wou beloonen voor onze braafheid: we vonden in die dagen veel meer goud dan vroeger. We werkten, we rookten onze pijp, we dronken geen jenever, we vochten haast nooit meer, we spaarden het eene zakje goud na het andere en we waren tevreden. We hadden het nog nooit zoo rustig en zoo goed gehad.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

542

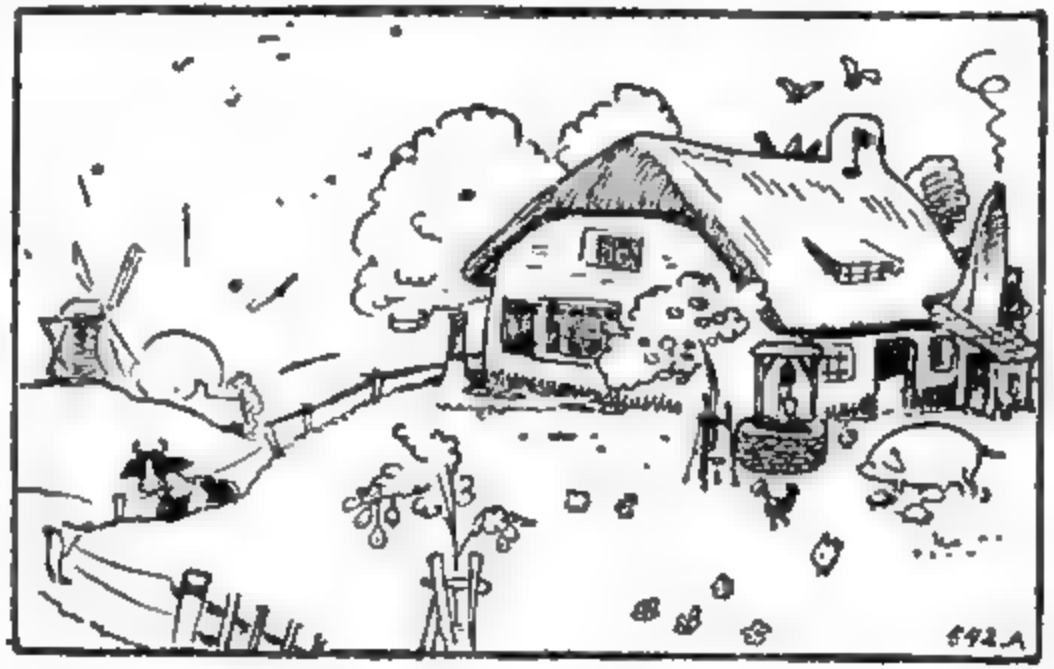

„We waren allemaal blij, want als we zoo doorgingen, konden we allemaal met een paar jaar naar de bewoonde wereld terugkeeren. We zouen dan wel niet in paleizen kunnen wonen, en het geld met volle handen het raam uitsmijten, maar we zouen toch rustig kunnen leven, een mooi huis of een boerderij koopen en nooit meer zorg kennen. En dat zouen we allemaal te danken hebben aan onze goere, brave dominee Farceur, die ons van wilde schooiers tot spaarzame, fatsoenlijke menschen gemaakt had!

Eén ding hinderde dominee altijd nog in ons: we liepen uit gewoonte altijd nog met twee revolvers en een patronengordel, sommigen zelfs ook nog met een geweer en een groot dolkmes gewapend. En zoo uitgerust kwamen we ook in de kerk. En dat vond dominee een gruwel! De kerk, waar hij de vrede en de liefde predikte, werd door die moordwapens ontheiligd en hij drong er op aan dat we tenminste die dingen in onze tenten zouden laten, als we naar de kerk kwamen. Gelijk had ie en de meesten gehoorzaamden.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

544

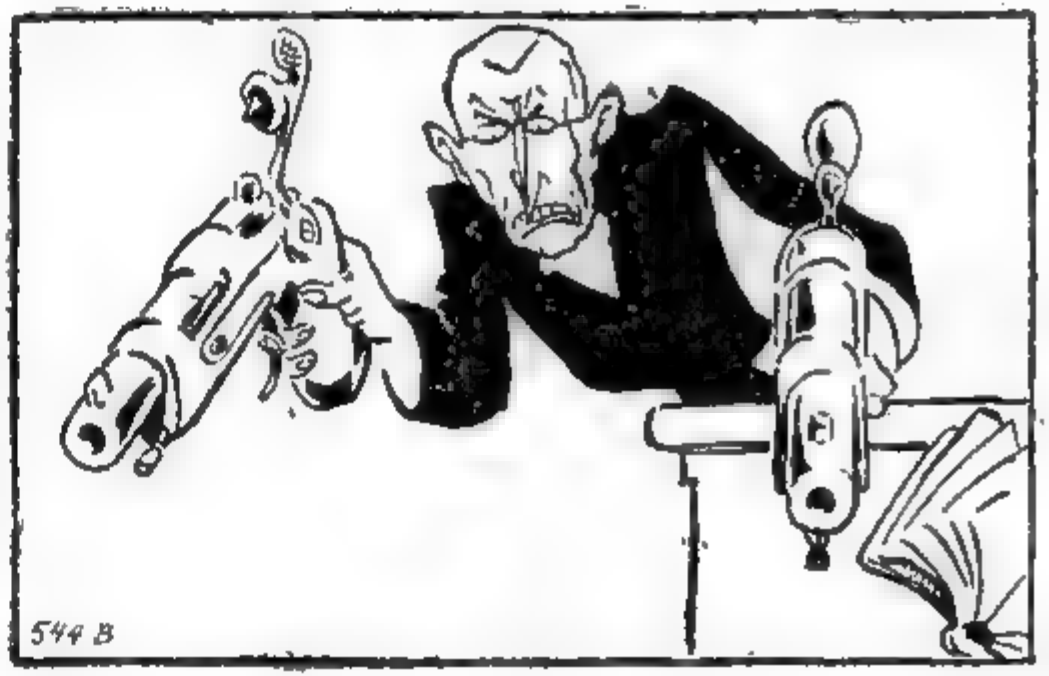

Ouwe Dick zuchtte diep.

„Het liep heel treurig af", zei hij. „Op een Zondagmorgen toen we ons allang geschaamd zouden hebben om nog een klapperpistooltje bij ons te dragen, stond dominee Farceur op den preekstoel en vertelde weer prachtig. Wij hingen ademloos aan zijn lippen... Op eens klonk buiten getrappel van paardenhoeven en een schril fluitje. Wij keken verbaasd en verontrust op. Dominee zweeg. Een paar van ons wouen opspringen om te zien wat er gaande was.

Maar in eens klonk er van den preekstoel een vreemde, harde stem:

„Allemaal zitten blijven en handen omhoog!"

En toen we opkeken, zagen we daar onze goeie, zachtmoedige dominee Farceur staan met in iedere hand een groote, blinkende zesloops revolver. Als de bliksem in de kerk geslagen was, hadden we niet meer kunnen schrikken. Een paar sprongen er toch op: dat was hun laatste beweging, want dominee schoot ze een gaatje precies tusschen de oogen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

545

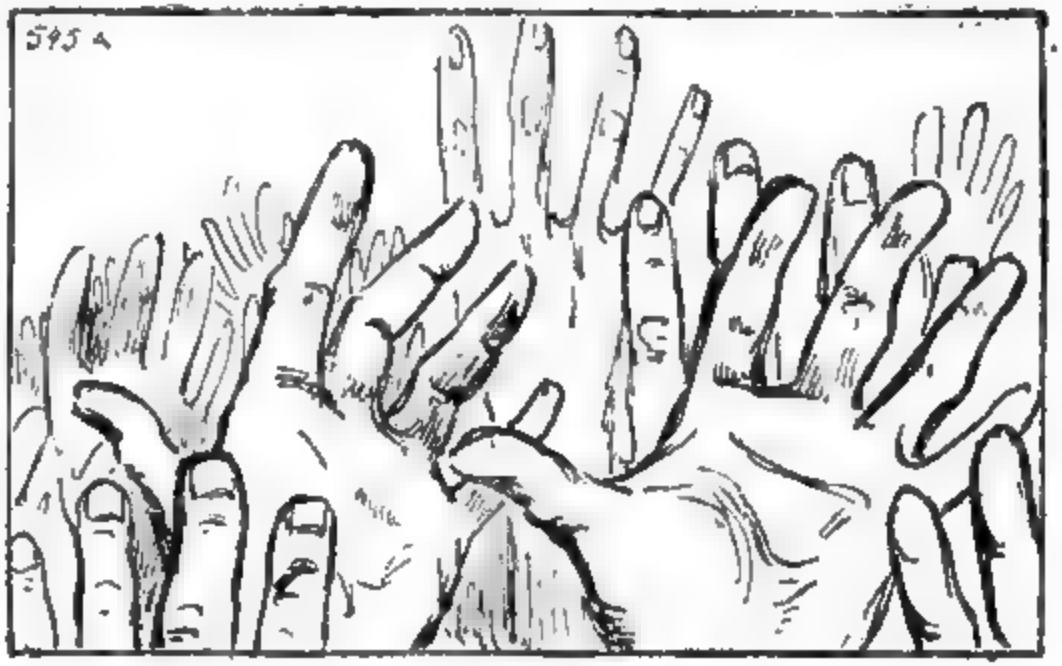

„Waren ze dood?" vroeg Bulletje huiverend.

„Kikdood waren ze", zei Ouwe Dick nadrukkelijk, „en daarmee was al onze lust om ook op te staan, voorbij. Alle handen gingen omhoog en we zaten als muizen en wit van schrik. En toen zei dominee met een gemeene lach:

„Ja, geliefde Christenen, jullie zijn d'r leelijk ingevlogen. Want al heeft Zwarte Jack z'n baard afgeschoren, z'n streken heeft ie niet verleerd. Jullie hadden wat van me te goed en nou krijg je je trekken thuis.

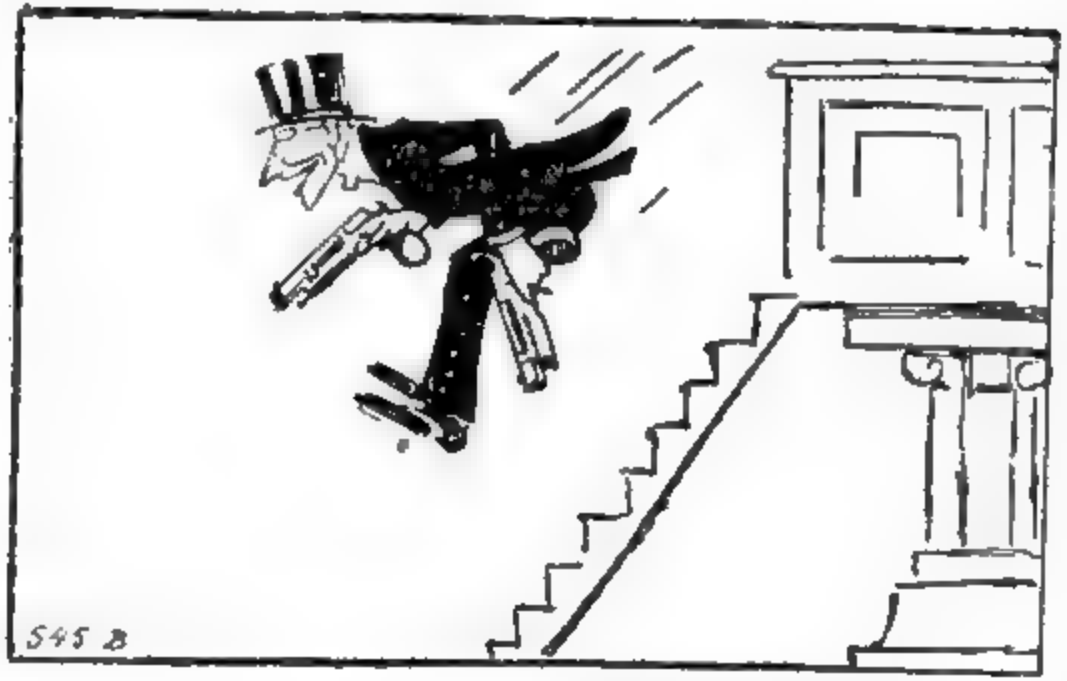

M'n mannetjes buiten hebben jullie tenten leeggehaald en je paarden bij mekaar gestouwd. Zoo meteen vertrek ik met hen en dan kunnen jullie gaan kijken of er nog wat voor je overgebleven is. Maar eerst moet ik jullie nog hartelijk bedanken voor de ijver, waarmee je voor mij gewerkt hebt en voor het vertrouwen, dat jullie mij hebben betoond. En verder wensch ik jullie allemaal van harte geluk met je bekeering tot brave Christenen. Wel moge het je bekomen."

Toen sprong hij van den preekstoel en was verdwenen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

546

„Wat gemeen!" schreeuwde Bulletje. „Wat een vuile bedrieger! 't Was heelemaal geen eens een dominee!"

Boonestaak was te ontzet om te kunnen praten. Dat had ie nou heelemáal niet verwacht! Zoo'n leelijke schoelje van een roover om die arme goudzoekers d'r zoo in te laten vliegen!

„En hàd ie nog wat overgelaten?" vroeg Piet.

„Niks," zei Dick treurig. „Alles was gestolen, tot onze tenten en onze gereedschappen toe.

Geen korreltje goud hadden we, geen eten, geen wapens, geen paarden, alleen de kleeren, die we droegen. Alle braafheid was in eens weg. Verschrikkelijk, wat vloekten die kerels! Sommigen trokken zich de haren uit het hoofd en zwoeren, dat ze Zwarte Jack levend zouden roosteren als ze hem ooit in d'r vingers kregen. Daar hadden we nou meer dan een jaar hard voor gewerkt en ons alles voor ontzegd! Als idioten hadden we ons voor den gek laten houen en een massa goud opgespaard voor die boef en z'n bende!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

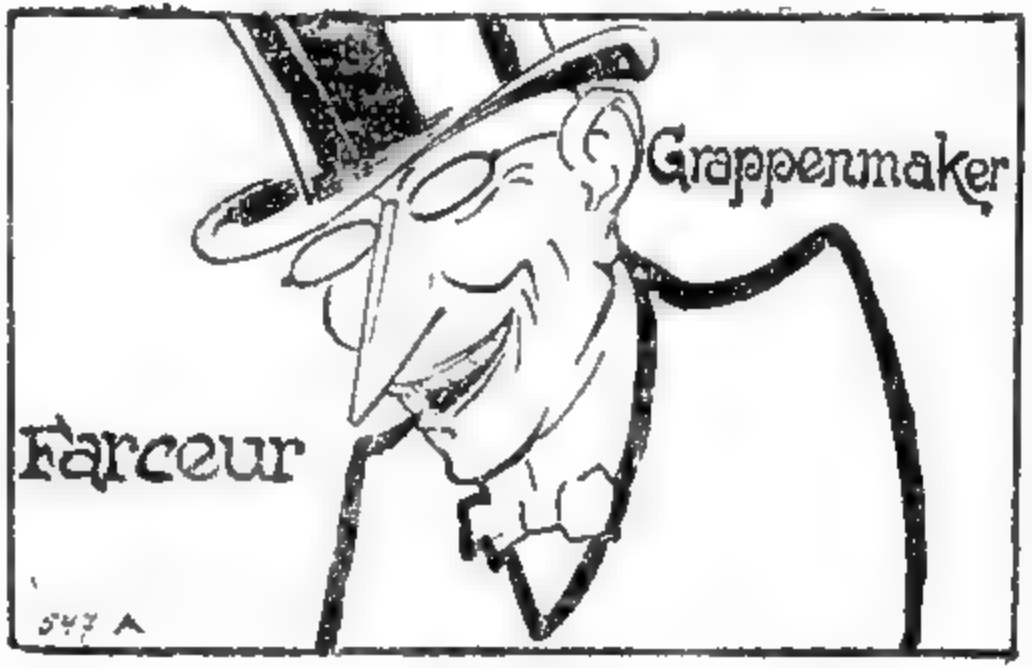

„En wat had de roover het listig ingepikt. Nooit hadden we argwaan gehad, nooit had iemand hem met verdachte personen zien praten. Het was onbegrijpelijk, maar Zwarte Jack was ook een duivel van een kerel. En hadden we nou Fransch gekend, dan hadden we misschien nog achterdocht gekregen, want later heb ik van iemand gehoord, dat „Farceur" beteekent „grappenmaker"! Zoo had die schooier ons nog van het begin af voor den gek gehouden op den koop toe. Tot zelfs met z'n naam!...,

„Je moet maar brutaal wezen."

„En wat deden jullie?" vroeg Boonestaak.

„Ja, wat moesten we doen? We hebben 'et hard genoeg te verantwoorden gehad eer we met onze bijna honderd man zonder voedsel of wapens een ander kamp bereikten, dat een paar dagreizen verderop lag. De kameraden daar ontvingen ons gastvrij genoeg, maar ze lachten, dat ze haast scheurden, toen ze hooiden, hoe de vork in den steel zat. En een drijfjacht op Zwarte Jack leverde niets op."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

548

Nu Bulletje er over nadacht, moest hij toch ook wel eventjes lachen. 't Was erg gemeen van die Zwarte Jack natuurlijk, vréselijk gemeen, maar 't was toch ook wel komiek, dat al die woeste goudzoekers zich zoo allerverschikkelijkst in de luren hadden laten leggen. Boonestaak was inwendig van meening, dat 't hem niet overkomen zou zijn en toen hij dat eindelijk ook zei, gaf Bulletje toe:

„O nee, vast niet... Boonestaak krijg je met geen tien dominees braaf!"

Maar zoo had Boonestaak het nou ook weer niet bedoeld en dat Ouwe Dick om Bulletjes flauwe aardigheid lachte viel hem bitter tegen van den ouden man. Om de aandacht af te leiden, zei hij:

„'t Was een mooi verhaal, meneer Dick."

„Nou, fijn!" kraaide Bulletje geestdriftig.

„En Dick kent er nog een heele zwerm en allemaal even mooi," vertelde Piet. Ouwe Dick begreep heel goed, waar Piet heen wou, maar hij verklaarde, dat het voor vandaag mooi genoeg geweest was.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

„Vertel u alleen nog maar, of ze die Zwarte Jack nooit van z'n leven te pakken gekregen hebben," vroeg Bulletje, wiens rechtvaardigheidsgevoel toch niet bevredigd was.

„Nee," zei Dick, „dat hebben ze niet. Maar hij is een vreeselijken dood gestorven."

„Hoe dan?" vroeg Boonestaak haastig.

„Bij een vervolging, toen de politieruiters hem haast te pakken hadden, waagde hij met zijn paard de sprong over een afgrond van wel duizend meters diep. Het paard sprong mis en hij viel op de rotsen te pletter."

De jongens rilden.

„Was jij d'r bij, Dick?" vroeg Piet.

„Nee, gelukkig niet," zei Dick, „maar gaan jullie nou de schuur uit, want anders rust je niet, voor ik weer aan een nieuw verhaal begin en ik ben van dat eene al moe genoeg. Je moet niet vergeten, dat ik al zes en zeventig ben."

Nou, de jongens bedankten hem dan maar voor z'n prachtige vertelling en gingen naar buiten. Ze hadden het nog erg druk over Zwarte Jack en de goudzoekers.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

550

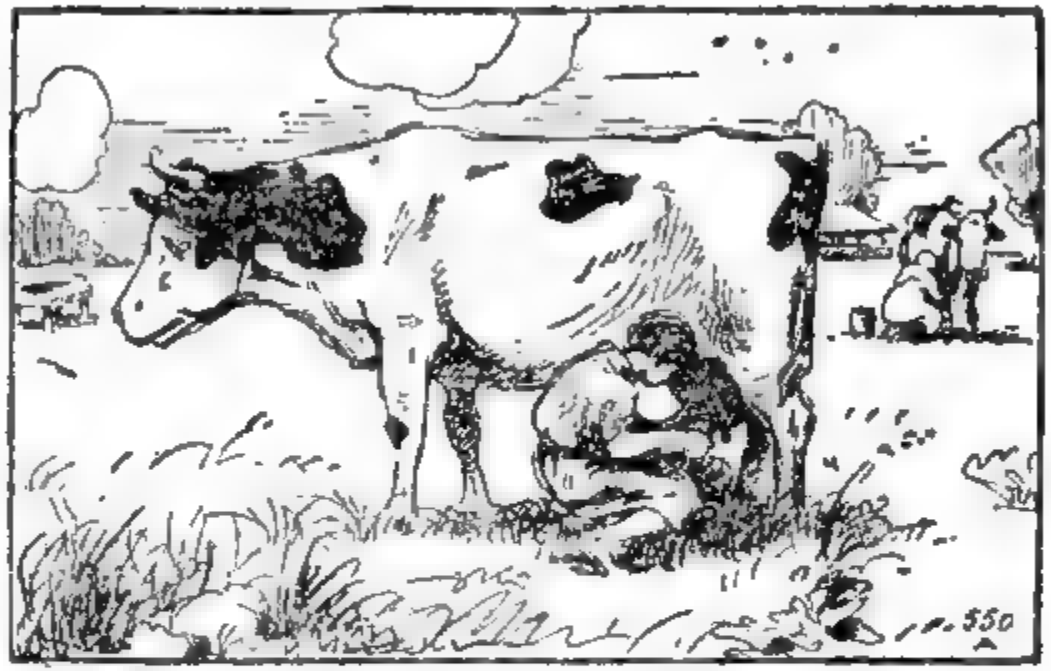

Ze vonden Marie met een paar knechts en meiden druk bezig de koeien te melken. Marie zat parmantig op een driepikkeltje en melkte dapper mee. Bulletje en Boonestaak keken vol belangstelling toe, hoe de melk in blanke stralen in de emmers schuimde. Ze mochten de warme melk proeven, maar die beviel hun niet best. Ze hielden meer van kouwe. Het melken zelf vonden ze heel wat belangwekkender. En Bulletje hield het al gauw niet langer uit:

„Mag ik ook es?" vroeg hij aan Marie.

„Kan je melken?" vroeg Marie.

Bulletje trok een verwaand gezicht. Wat een mesje kon, zou hij toch zeker ook wel kunnen!

„D'r is nog al wat an!" sneed hij op. „Je trekt maar an die speen en dan spuit de melk d'r van zelf uit."

Marie lachte en stond op.

„Wel," zei ze, „as je d'r zoo knap in bent, ga dan je gang maar. Asjeblieft."

En Bulletje nam vol trots haar plaats in.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

551

Dapper begon Bulletje, met allebei z'n handen een speen grijpend, te trekken. De drie anderen stonden er vol aandacht bij en waren zeer benieuwd wat de kleine dikke ervan terecht zou brengen. Het leek er op, dat dit niet veel zou zijn. Want behalve een paar druppels kwam er geen melk meer uit de uier van de koe. En toch trok Bulletje wat hij maar kon en kneep flink ook.

Boonestaak kon natuurlijk z'n mond weer niet houden.

„'t Gaat al heel aardig, Bulletje," preeс hij. „Volhouden maar!"

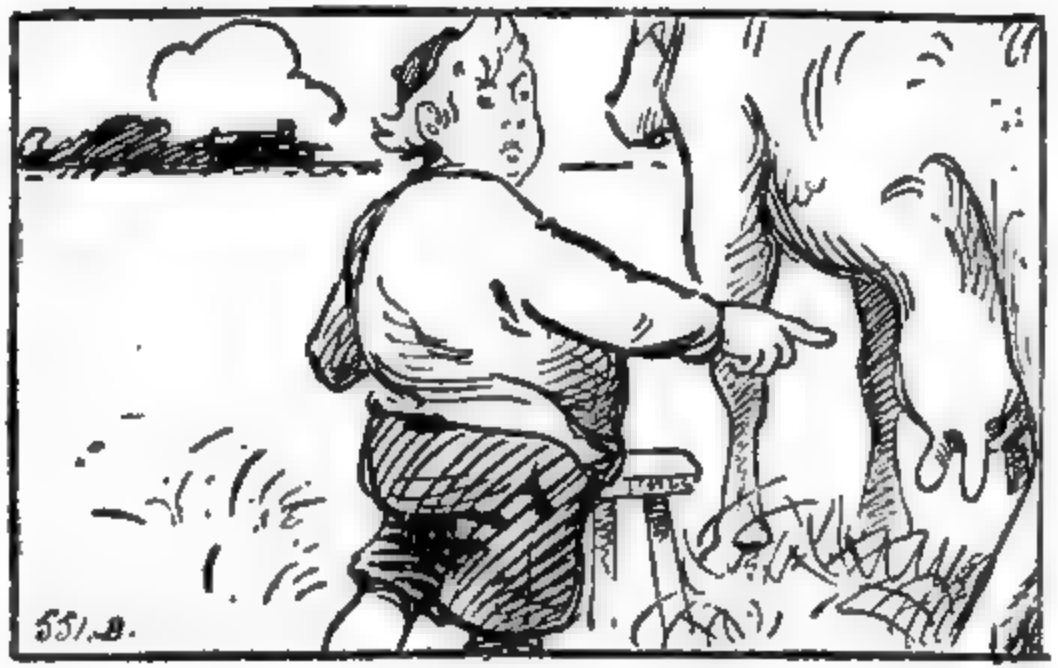

Bulletje keek verstoord naar hem op.

„Eigenwijze kraai," zei hij minachtend, „bemoei je met je eigen."

„Niet praten," zei Boonestaak, „doorwerken... Toe maar!"

En Bulletje weer aan 't trekken en knijpen. Maar nu kwamen er zelfs geen druppeltjes meer.

„Treurig, hoor," beklaagde Boonestaak hem.

„Och jongen, ga toch weg!" schreeuwde Bulletje opstaand. „Die uier is leeg, dat kan je toch zóó wel zien!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

552

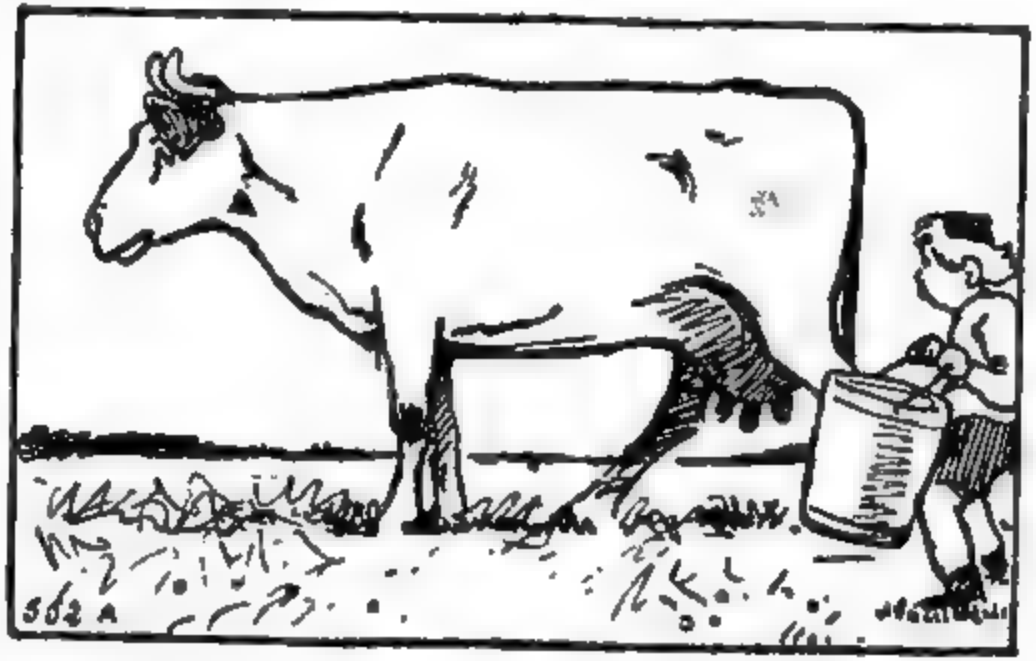

„Neem dan een andere koe", ried Piet. „Hier, deze, die staat al ongeduldig te wachten."

Bulletje keek eens naar de dikgezwollen uier van de koe en dacht, dat het volstrekt geen moeite moest kosten om daar zooveel melk uit te trekken als je maar wou. En dus ging hij tevreden bij haar zitten op zijn driepikkeltje, de emmer tusschen de knieën geknepen en begon weer aan de spenen te trekken of zijn leven er van afhing. Maar melk kwam er niet.

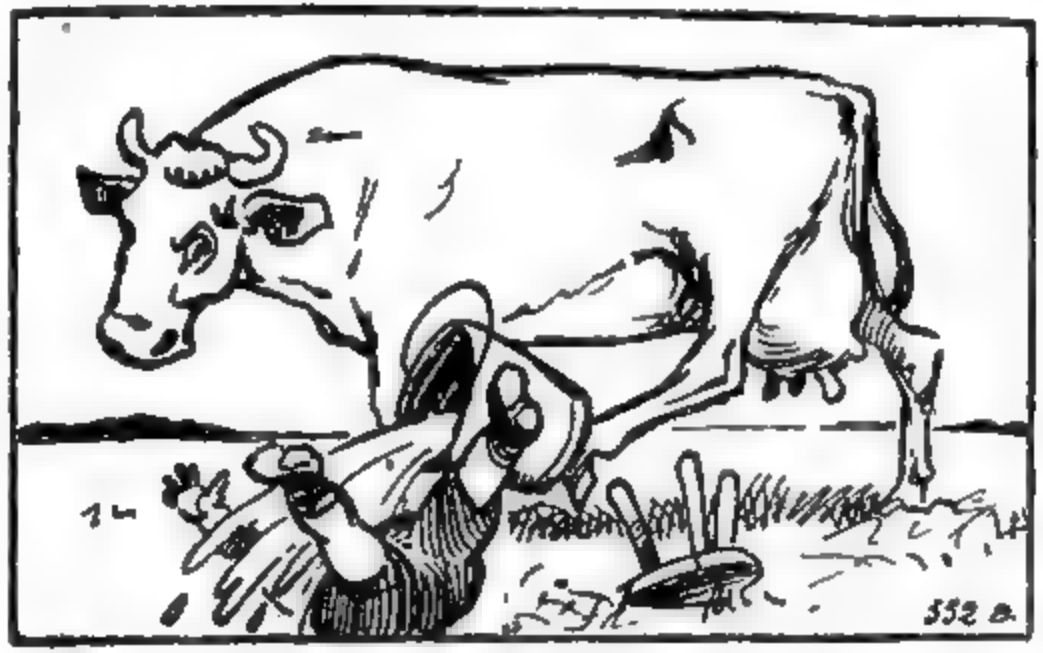

De drie toeschouwers konden hun lachen niet houden. Bulletje werd rood van kwaadheid en kneep en trok nog harder. De koe keek eens om, wie haar daar zoo vreemd behandelde. Het gezicht van Bulletje stond haar zeker niet aan, want zij lichtte haar poot op en gaf een trap tegen den emmer. En daar vloog de knappe melker achterover en kreeg een stortbad van lauwe melk over zich heen. Zijn schrik was haast zoo groot als de vreugde der anderen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Vooral Boonestaak was uitgelaten. Hij danste en wees naar het druipende en proestende Bulletje en zong van: „Het regent, het regent..." en kon maar niet tot bedaren komen.

Melk en tranen stroomden door elkaar over Bulletjes onsteld gezicht. De koe keek verwonderd om. Ze vond zeker, dat ze succes had en wou het er niet bij laten. Daarom lichtte ze opnieuw haar achterpoot op en trapte achteruit. Deze maal was Boonestaak de uitverkorene: hij ontving de trap tegen zijn achterwerk en ging languit tegen den vloer.

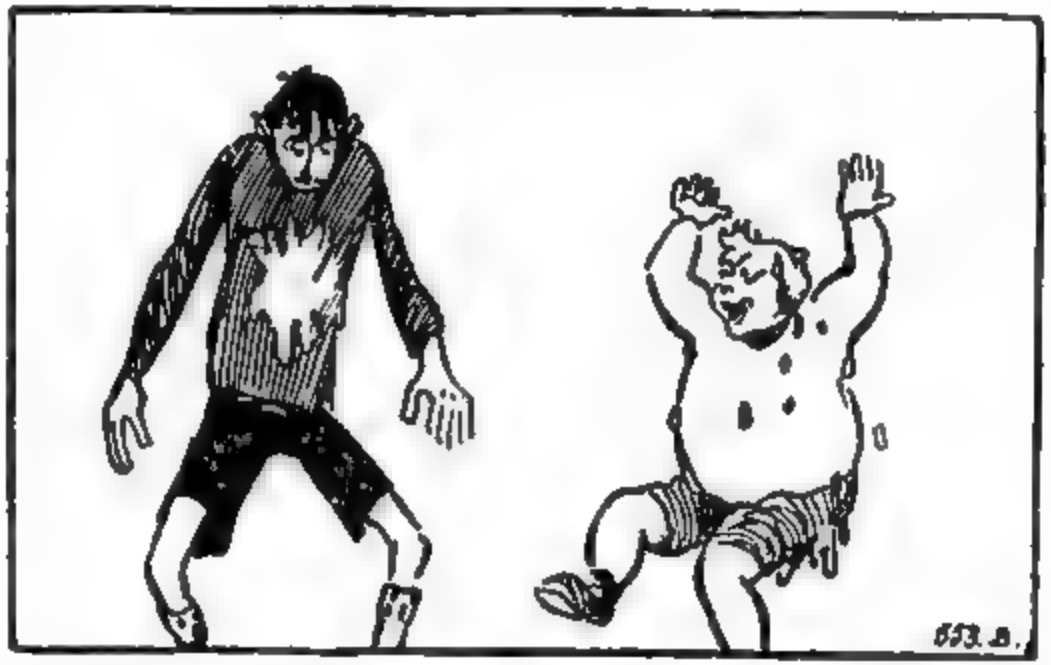

Daar lag hij! Er was in eens een eind gekomen aan zijn pret, en Bulletje vergat van verbazing langer te huilen. En toen Boonestaak opkrabbelde, zagen de anderen, dat hij op zijn borst een prachtige, groote, groene ridderorde had zitten: hij was precies in een koeienkoek gesmakt. En toen hij bovendien met een pijnlijk gezicht over zijn broek wreef, hield Bulletje het niet langer uit, sprong op en lachte, dat het schalde. Hij was zijn eigen ellende totaal vergeten en dankbaar zoende hij de koe op haar natten neus en die haalde erkentelijk haar langen tong over zijn gezicht.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

554

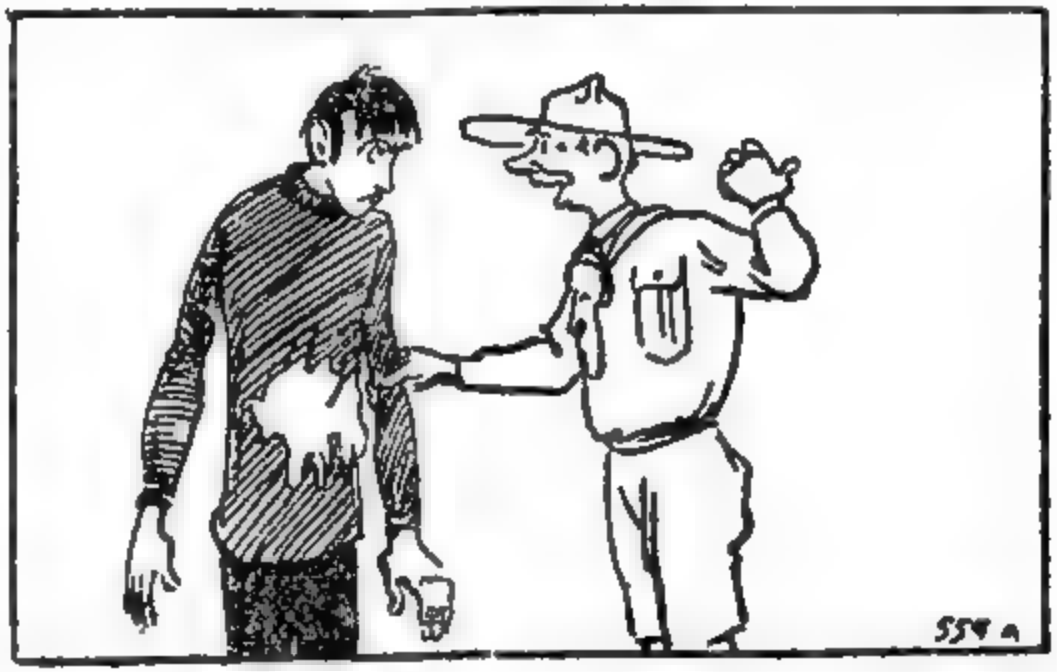

Piet en Marie proestten al even hard als Bulletje, en Boonestaak vond in eens, dat het leven op een farm eigenlijk vol onaangenaamheden was. En die boerenkaffers lachten je nog uit ook! Hij keek erg ongelukkig en Piet zei: „Kom maar mee, Boonestaak, dan spoelen we je onder de pomp even af."

Boonestaak keek wantrouwig, maar hij ging toch mee. Bulletje danste om hem heen. Woedend greep Boonestaak naar hem, om hem met z'n hoofd door z'n ridderorde te rollen.

Maar Bulletje dook onder zijn grijpende handen weg en ging op een afstandje loopen, ook met z'n neus erg hoog geheven, zooals Boonestaak deed. Maar hij snikte van het lachen en z'n rampzalige vriend broeide op uitgebreide wraakplannen.

„Hoe moet dat nou?" vroeg Boonestaak wantrouwig, toen ze bij de pomp stonden.

„Ga d'r maar onder staan", zei Bulletje gauw, „dan zal ik wel zachtjes pompen."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

555

„Ja", zei Boonestaak, „as ik gek was! Dat zou je wel willen, hè, om me kletsnat te pompen. Merci."

„Zoo de waard is vertrouwt je z'n gasten", hoonde Bulletje. „Kan je net es zien, wat een verrajer die Boonestaak is!"

„Trek je trui uit", zei Marie. „Dan spoelen we die schoon".

Die raad stond Boonestaak beter aan en gauw trok hij de trui over z'n hoofd, wat hem een paar vieze bruin-groene smeren over z'n gezicht bezorgde, waarom Bulletje weer onbedaarlijk in den lach schoot.

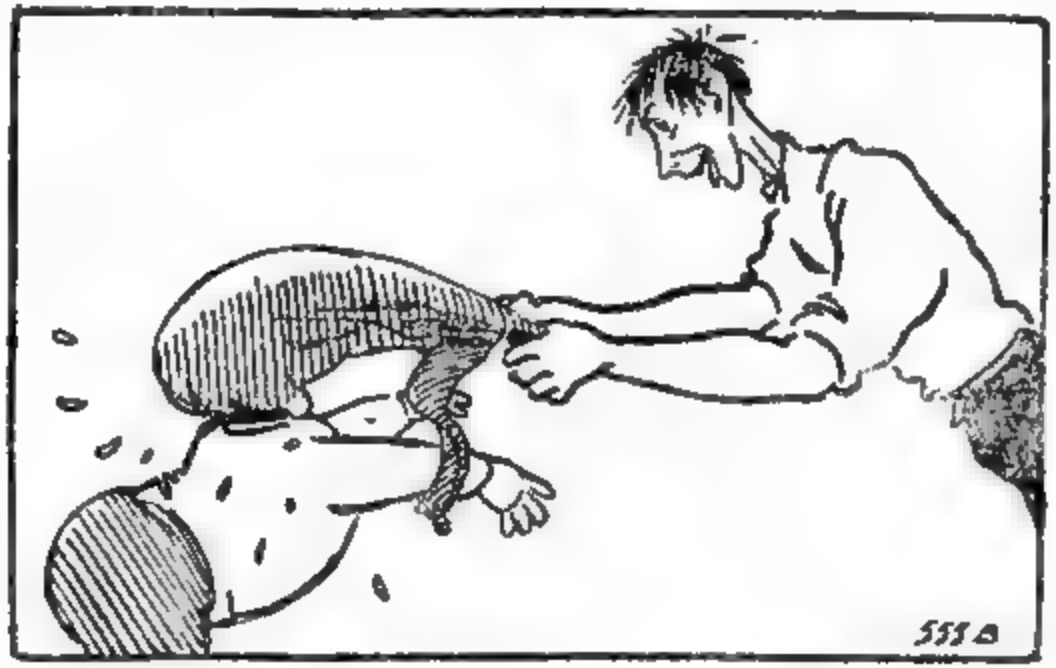

Mopperend wiesch Boonestaak eerst z'n gezicht en toen lieten ze het water duchtig over de trui stralen. Boonestaak hield hem vast en de anderen pompten om beurten. Toen Bulletje wat erg nieuwsgierig, dicht bij Boonestaak kwam, zwaaide die hem plotseling de kletsnatte trui om z'n ooren. Die sloeg om Bulletjes hoofd samen en uit het binnenste van die natte bal kwamen borrelende en erg booze geluiden, die niemand verstaan kon, maar die zeker niet vriendelijk voor Boonestaak waren.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

556

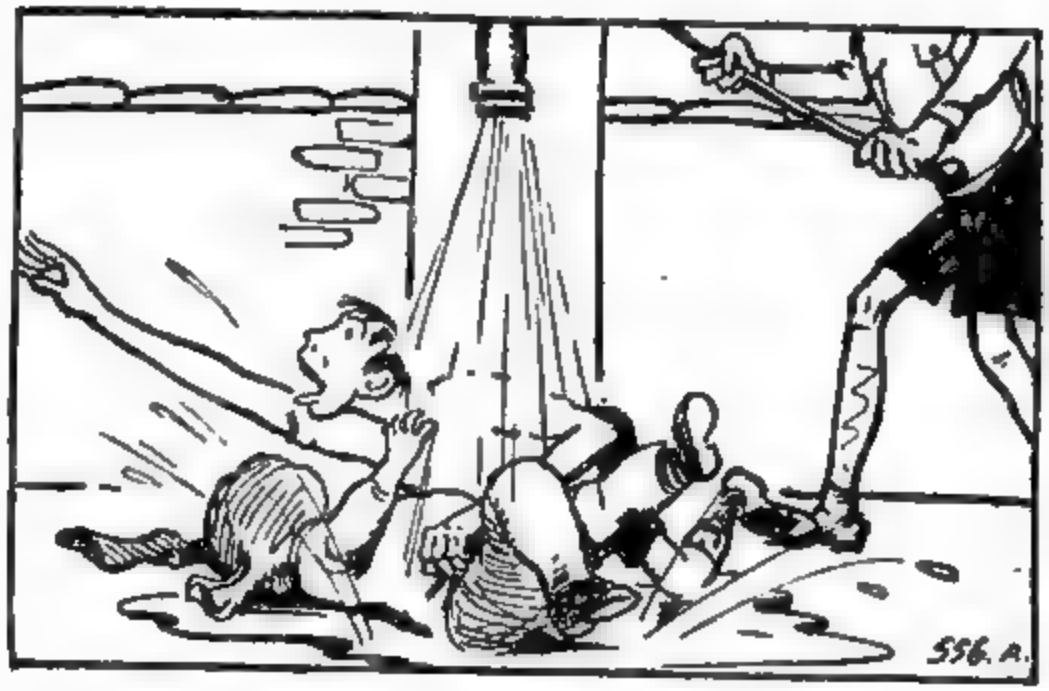

Bulletje kon niet loskomen en woedend sprong hij op Boonestaak toe, z'n omwoeld hoofd vooruit, en greep hem om z'n middel. Boonestaak raakte van de been en samen rolde ze om en om en kwamen net onder de straalpijp van de pomp. Piet was zeker een beetje verstrooid, want hij pompte bevig door, zoodat de twee kemphanen een koud stortbad kregen van wat ben-je me!

Dat koelde hun strijdlust aardig af en haastig sprongen ze allebei weg. Maar ze dropen als natte katten!

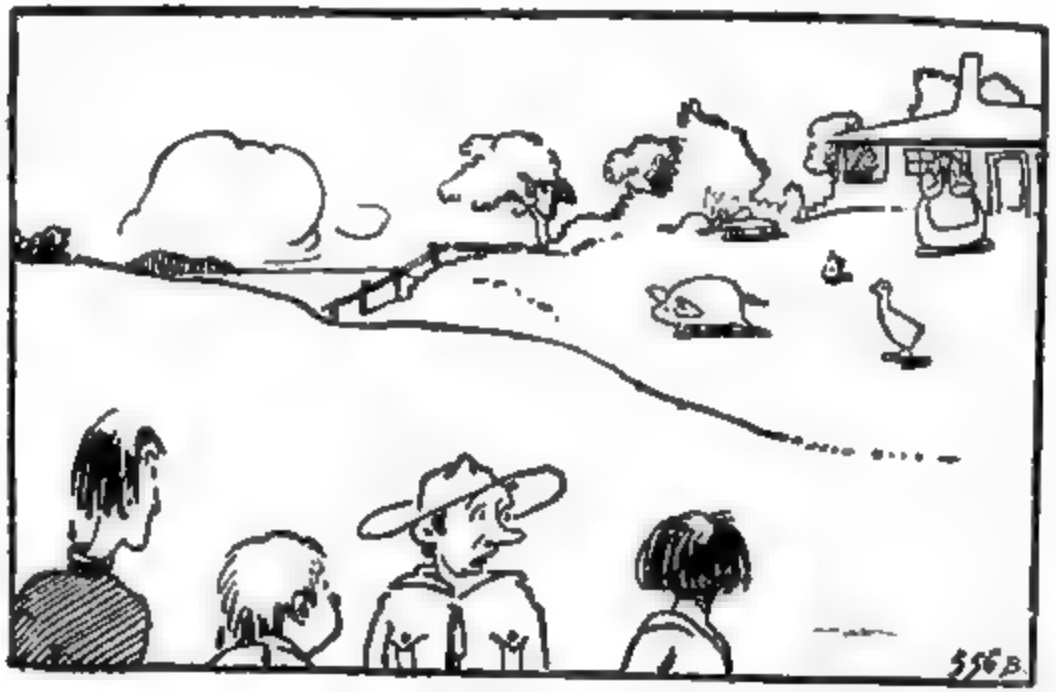

Meteen was Bulletje bevrijd van de natte trui, die hij nu maar naar Piet slingerde, waardoor deze althans iets meekreeg van de algemeene nattigheid. Marie zat plat in het gras en beweerde, dat ze zich een ongeluk lachen zou. En toen de drie heeren mekaar eens goed in de druipende gezichten keken, schoten ze ook weer in den lach. Alle boosheid was weg en ze zagen alleen nog maar het komieke van het geval Maar ze schrokken toch wel een beetje toen tante's stem uit het raam riep: „Wat voeren jullie daar uit?"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

557

„We doen de groote wasch, moeder!" riep Piet, maar daar was moeder niet mee tevreden. Ze kwam naar buiten en nu moest alles verteld worden. Bulletje en Boonestaak trokken diep-ongelukkige gezichten en de lange wreef nog eens extra duidelijk over zijn broek om Piets moeder er van te overtuigen, dat ie al straf genoeg gehad had. Nou, die vond heel de geschiedenis wel een beetje erg, maar ze kon toch haar lachen niet houden. Ze draaide zich half om en begon toen te brommen op het ondeugende stel.

Maar eindelijk was ze veel te blij, dat de gevaarlijke koeienhistorie zoo wonder goed was afgeloopen en daarom maakte ze haar standje maar kort en joeg de boevenbende naar binnen om zich te verschoonen eer ze aan tafel kwamen. Dat was zeker voor Bulletje en Boonestaak geen overbodige weelde, want ze zagen er vrij groezelig uit, vol nat zand en ander vuil.

Opgelucht, dat tante het zoo gemoedelijk opnam, stoven ze joelend voor haar uit naar binnen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

558

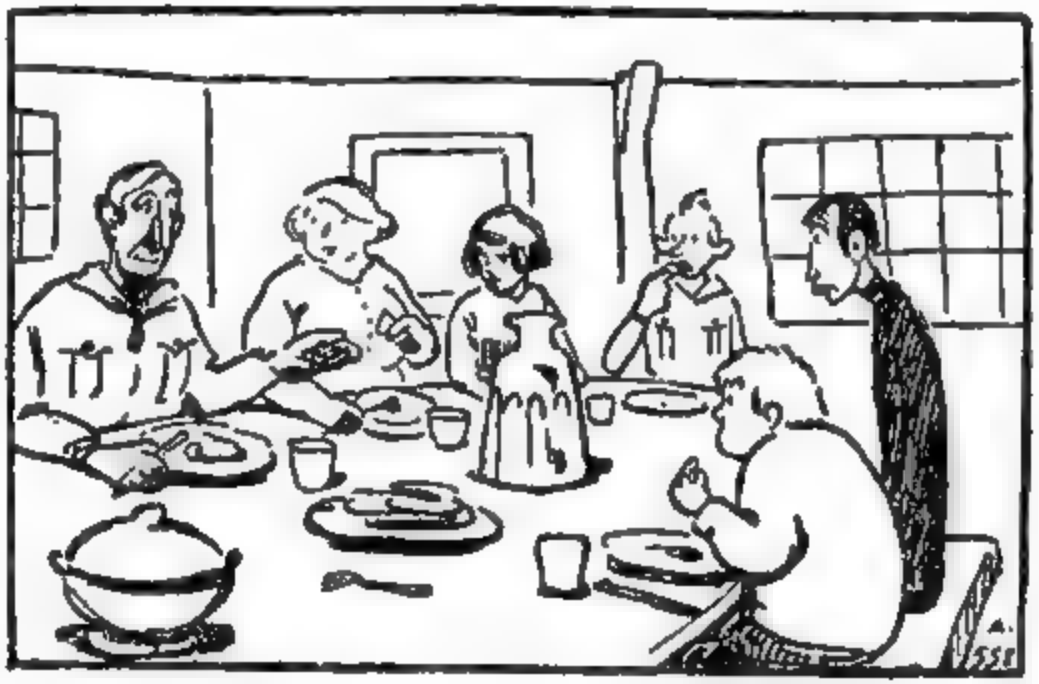

Aan tafel vertelde Ned, dat hij 's middags naar de groote kudde zou rijden, waarbij de andere cowboys waren. Dat was een heel eind weg, de rivier stroomopwaarts.

„Jammer, dat Bulletje en Boonestaak nog geen paard kunnen rijden", zei hij. „Anders konden jullie alle vier mee. Ik ben voor den avond weer thuis."

Bulletje en Boonestaak keken zuinig. Ze vonden het sneu, dat ze nog zulke slechte ruiters waren.

„En ze willen geen rijles meer hebben", zei Piet.

„Wie zegt dat?" vroeg Boonestaak strijdlustig.

„Dat hebben jullie zelf van morgen gezegd", lachte Piet.

Nou ja, dat was wel zoo, maar Bulletje verklaarde nu, dat de pijn al aardig over was en dat ze het best nog es wilden probeeren.

En toen beloofde oom, dat hij vóór hij naar het veld terugreed, hun nog een uurtje rijles zou geven.

„Een uurtje zal wel voldoende zijn", zei hij met een knipoogje, dat Bulletje en Boonestaak weinig vertrouwen inboezemde.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

559

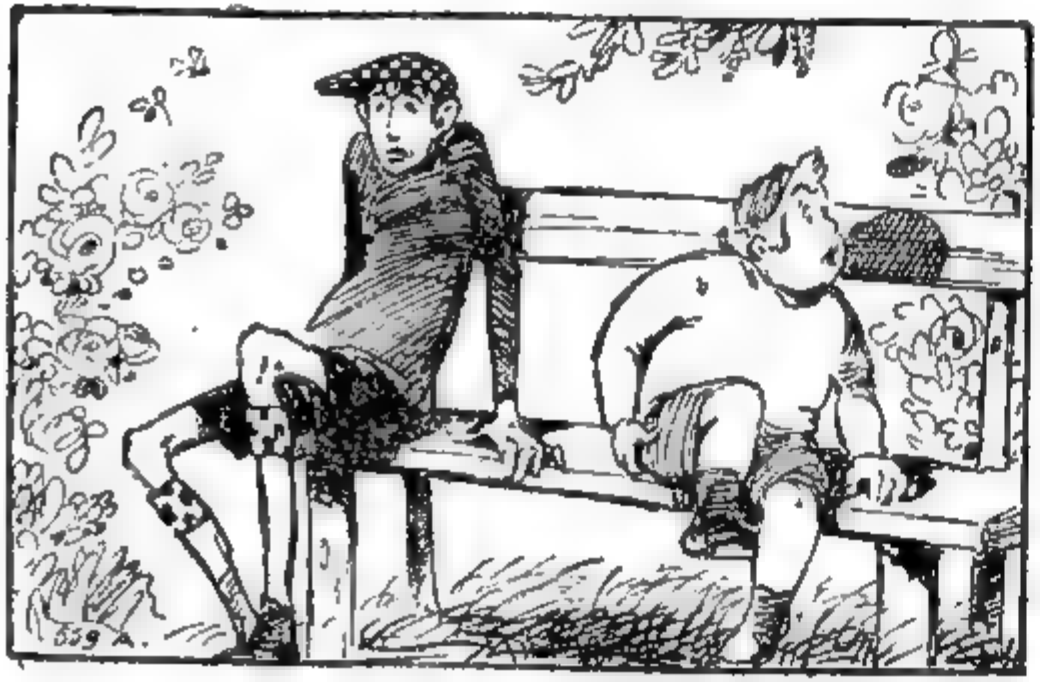

Toen Bulletje en Boonestaak na de rijles op de bank in den tuin zaten, wendden zij wanhopige pogingen aan om al zittend zoo weinig hout te raken als maar eenigszins kon. Ze trokken verbazend pijnlijke gezichten en twijfelden er hard aan of ze nog levend zouden zijn als ze eenmaal rijden konden.

„Dat valt wel mee", troostte Piet. „Over een paar dagen merk je 't al haast niet meer."

„'t Is anders net of de vlammen er uit slaan", zuchtte Bulletje.

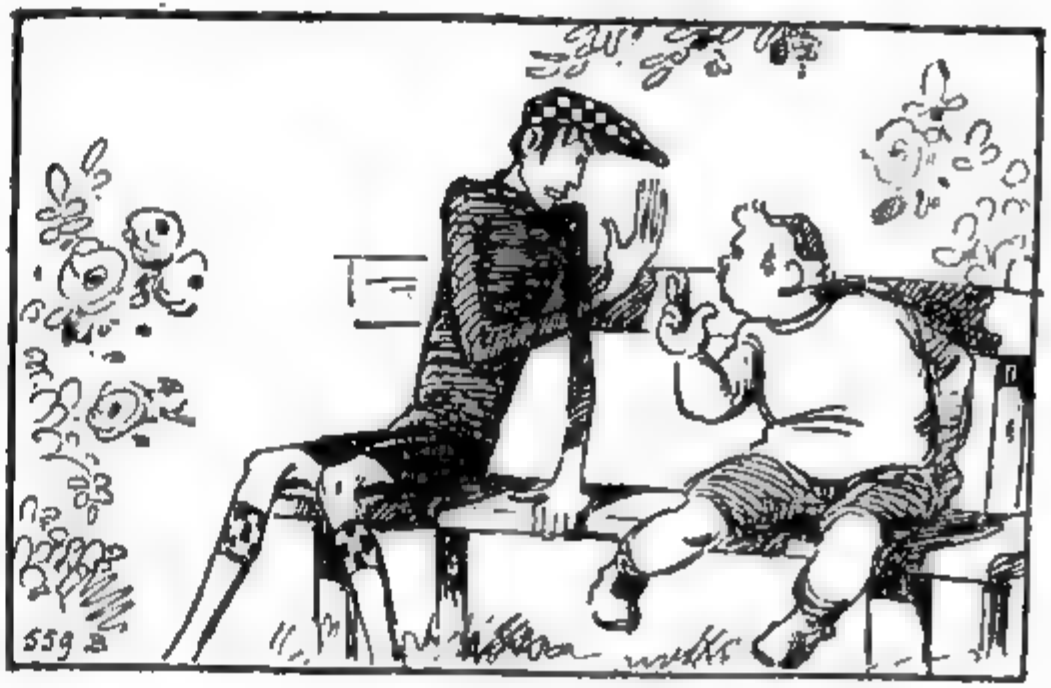

„Maar ik heb tenminste een heel eind alleen gereden", blufte Boonestaak op zwakken toon.

„Maar je bent drie keer in 't zand gevallen", herinnerde Bulletje.

„En jij vier keer", beweerde Boonestaak.

„Nietes, maar twee keer", sloeg Bulletje af.

„Stakker", beklaagde Boonestaak hem, „is op z'n hoofd terecht gekomen. Kan niet meer tellen."

Maar Bulletje was te naar om de ruzie voort te zetten en zweeg.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

560

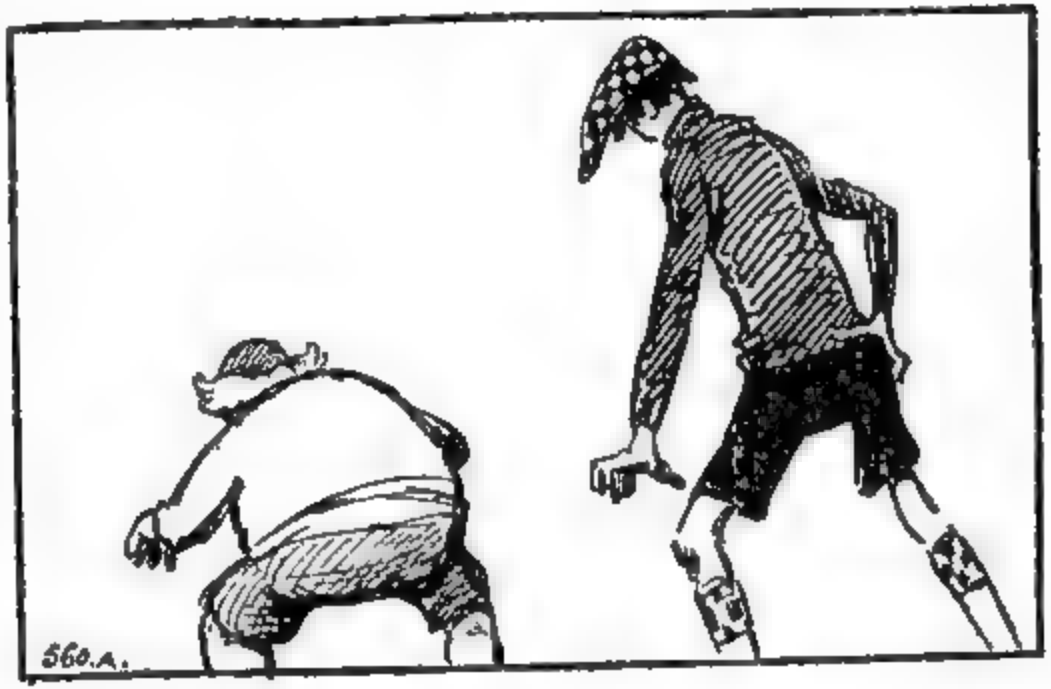

Voor dien dag hadden Bulletje en Boonestaak rijkelijk hun portie en ze kwamen haast niet van de bank in den tuin vandaan. Als ze liepen, deden ze het komiek wijdbeens en trokken er telkens gruwelijk pijnlijke gezichten bij. Maar Piet en Marie bleven beweren, dat ze vol moesten houden en dat de ellende dan gauw voorbij was en het plezier van het paardrijden begon. Bulletje en Boonestaak waren er de jongens niet naar trouwens om het op te geen en toen ze een week op de farm waren, reden ze al heel aardig.

De blaren aan hun zitvlak waren weg en de stijfheid in den rug en beenen verdween ook. Toen werden er twee rustige paarden voor hen bestemd en konden ze rijtochtjes gaan maken. Dat wat een feest! Zij voelden zich zoo trots als koningen en zaten in het zadel, met de voeten in de stijgbeugels als waren ze volleerde cowboys. En zoodra Ned een vrijen dag had, reden ze met hun vijven het hek uit om eens een verder uitstapje te maken. Bulletje en Boonestaak zwaaiden hun petten boven hun hoofd en betreurden de „Hercules" niet meer.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Daar draafde het kleine gezelschap lustig langs den weg. Het was een mooie zomermorgen. De zon scheen en de vogeltjes zongen om het hardst in de boomen Bulletje en Boonestaak waren in den zevenden hemel van gelukzaligheid. Ze zaten nog wel niet zoo vast en sierlijk op hun paarden als Piet en Marie, maar ze konden het toch al wàt aardig! Voor zandruiter worden was niks geen gevaar meer, als er ten minste geen bizondere dingen gebeurden. En Boonestaak riep vroolijk: „Hé, cowboy Bulletje! 't Gaat fijn, hè?!"

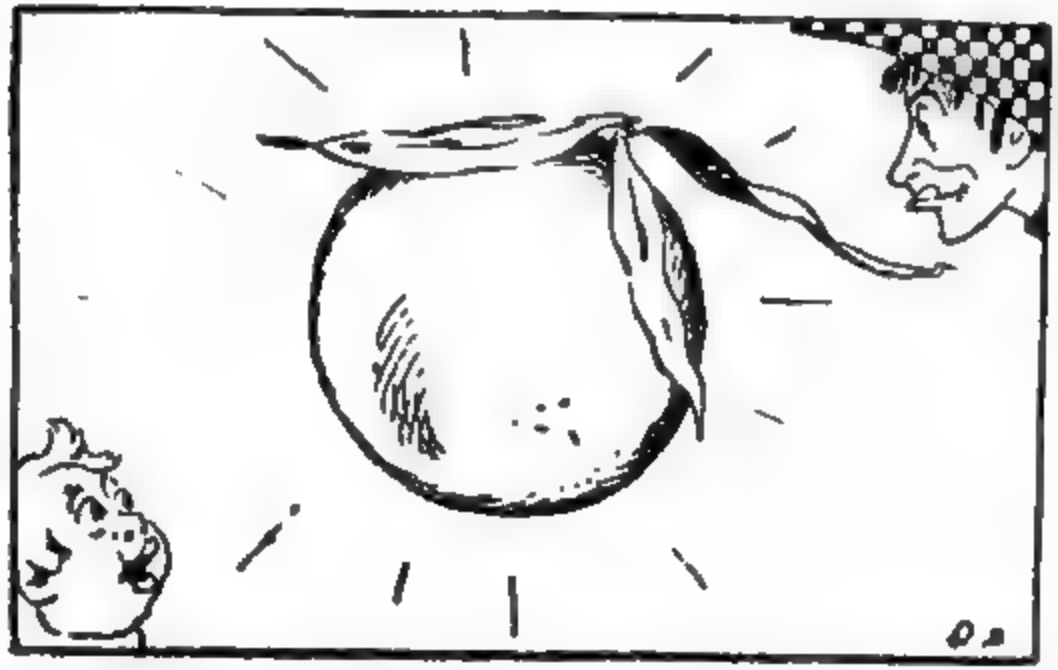

Cowboy Bulletje bromde in zijn baard, dat het best ging. En met zijn gewone stem voegde hij er bij:
„Waar gaan we eigenlijk heen, Ned!"
„Wel", zei Ned, „ik denk, dat we maar es perziken moeten gaan eten op de farm van boer Smith Nergens vin je d'r zulke fijne. En dan kan ik tegelijk m'n broer even spreken. Die is daar knecht."
Bulletjes oogjes glinsterden al van genot bij de gedachte aan de perziken en Boonestaak wreef over z'n buik.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

562

Opeens zei Piet:

„Hoe jammer, dat we de honden niet meegenomen hebben!"

Dat vonden Bulletje en Boonestaak ook.

„Nou", zei Ned, „dan haal ik ze even. Rijen jullie maar zachtjes door."

Meteen had ie z'n paard al gekeerd en vloog in vollen ren den weg terug.

Verbaasd keken Bulletje en Boonestaak hem achterna en bekenden met weemoed, dat ze nog heel wat zouden moeten leeren, eer ze zóó rijden konden als Ned.

En die zag niet tegen een eindje op ook! Ze waren benieuwd hoe lang het wel duren zou, eer hij hen weer ingehaald had. In een kalm drafje reden zij voort en keken telkens om. En in verwonderlijk korten tijd zagen zij een groote stofwolk over den weg nader komen en daar schoot in vliegenden galop Ned uit te voorschijn, omstuwd door de vier groote wolfshonden, die als razenden blaften en allerlei dolle sprongen maakten van vreugde. Toen was het gezelschap kompleet en zetten de ruiters er wat meer gang in.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Door een bosch en over de heuvels reden ze en daar ladden ze prachtige vergezichten. Ze zagen de Missouri door de velden slingeren en Bulletje en Boonestaak dachten aan den tijd, toen hier de Indianen nog op hun jachtvelden rondzwierven en vochten met elkaar en met de blanke indringers. Toen Padvinder en Lederkous door de bosschen en prairien dwaalden, leefden van de jacht en de vischvangst en voortdurend op moesten passen, dat ze niet overvallen werden. Dat was een tijd geweest!

Zij daalden de heuvels af en kwamen voor de rivier te staan.

„Daar moeten we over", zei Ned.

Bulletje en Boonestaak keken beteuterd: er was nergens een brug te zien.

„Ik weet een doorwaadbare plaats", vertelde Ned, „kom maar achter me aan."

Voorzichtig daalden de paarden den oever af en aarzelden een beetje, toen ze met de hoeven in 't water kwamen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

564

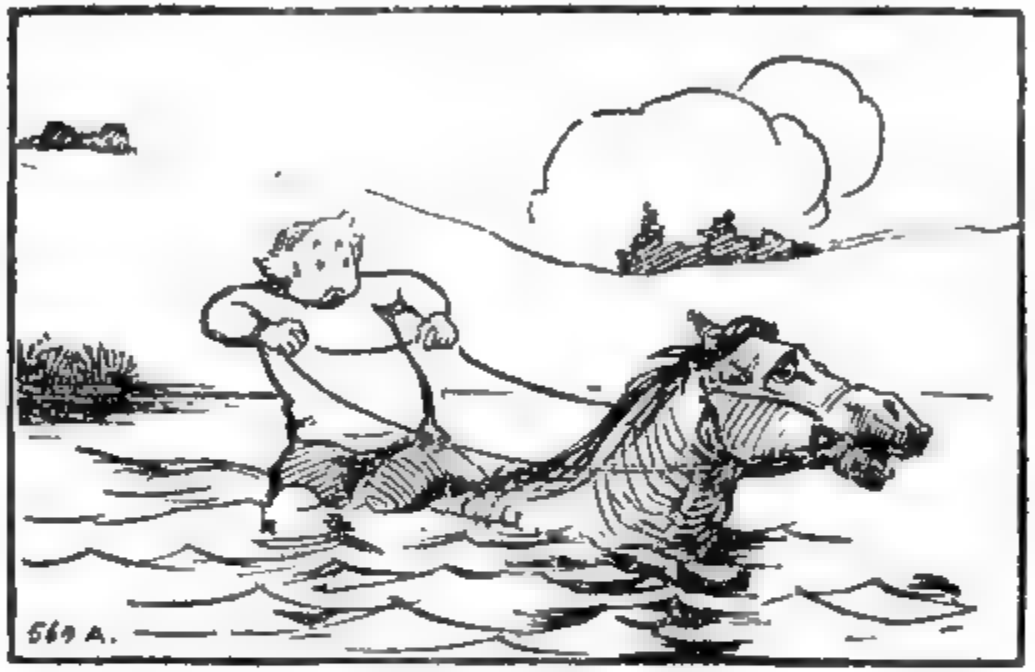

„Nou goed vasthouden", waarschuwde Ned. „En as je paard soms grond verliest, rustig blijven zitten of liggen op z'n rug, dan kan je niks gebeuren."

Het klonk wel een beetje vertrouwtstend, maar de jongens meenden dat het wel zoo n vaart zou loopen zou. Toch keek Ned gedurende den overtocht telkens om en dat was maar goed ook, want Bulletjes paard begon in 't midden in eens raar te doen, wankelde, gleed uit en schoof in eens met den stroom mee naar diepere plaatsen

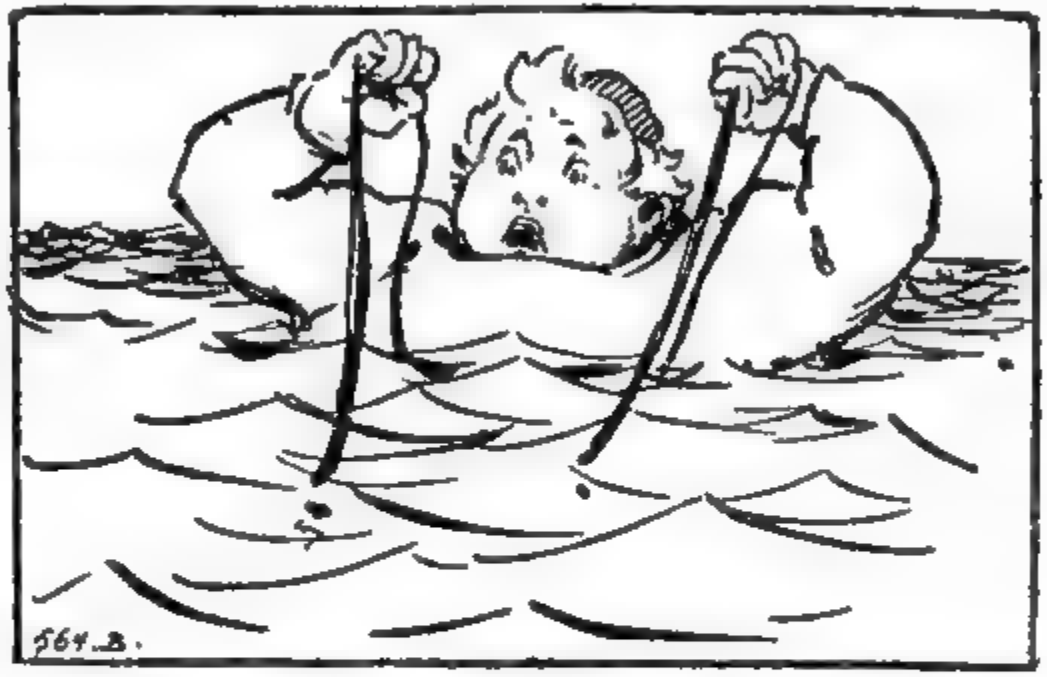

Bulletje zat in eens tot over z'n buik in 't water en schreeuwde moord en brand.

„Doorgaan!" riep Ned op bevelvoerenden toon tot de drie anderen, die bleek werden van schrik. Zelf stuurde hij zijn paard het diepe in, naar Bulletje. Snel greep hij de teugels van het snuivende en proestende dier. Zijn eigen beest had hij volkomen in bedwang en zoo trok hij het angstige dier schuin met den stroom mee naar de overzij. En toen ze daar kwamen, stonden de anderen er al te wachten.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

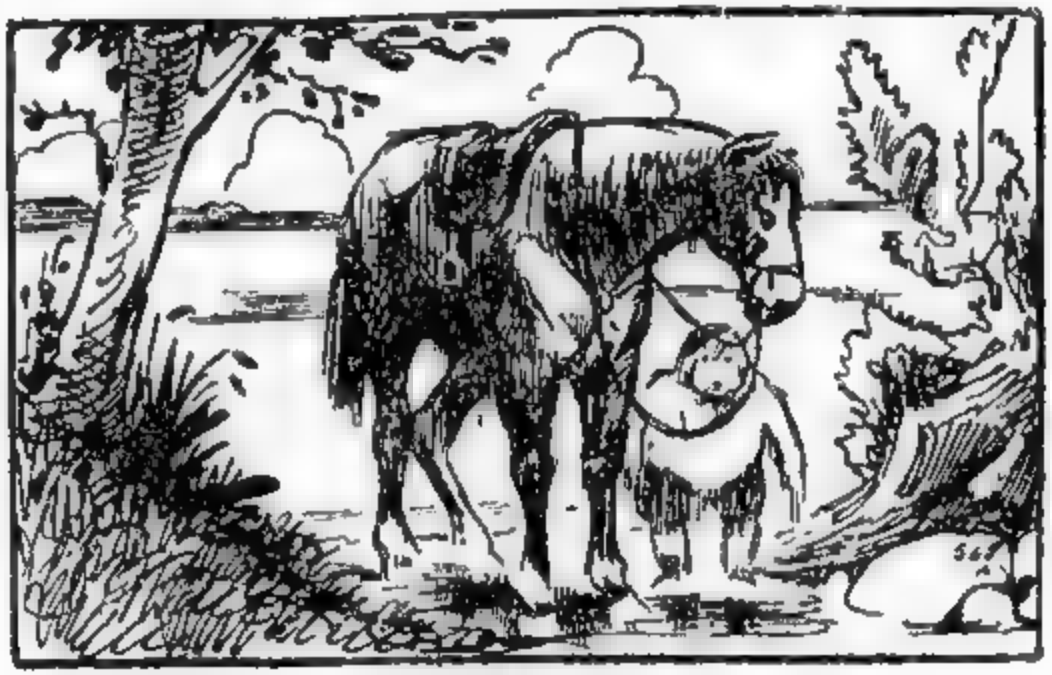

Bulletje was geheel ontdaan en tot z'n nek toe drijfnat. Hij stond naast z'n paard te bibberen en te klappertanden.

Boonestaak was wat van den schrik bekomen en zijn spotzucht kwam weer boven.

„Die Bulletje moet het altijd anders doen dan andere menschen," zei hij plagend.

„I i-ik d-d-d-doe et t-t-t-toch zeker n-n-n-niet exp-p-p-p-pres," protesteerde Bulletje verontwaardigd.

„Nou, dat weet ik nog nog net niet," plaagde Boonestaak door. „Je trok zoo'n baldadig gezicht, toen je ging zwemmen".

Bulletje wou opnieuw stotterend uitvaren, maar Ned zei:

„Kift nou niet. Trek je kleeren uit, dan kunnen ze drogen. Ik ga koffiezetten."

Dat stond het gezelschap wel aan. De paarden mochten grazen op den oever en Ned maakte een vuur, hing aan drie stokken de waterketel er boven en Bulletje zat er moedernaakt bij, terwijl ieder een stuk van z'n natte plunje bij het vuur hielt.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

566

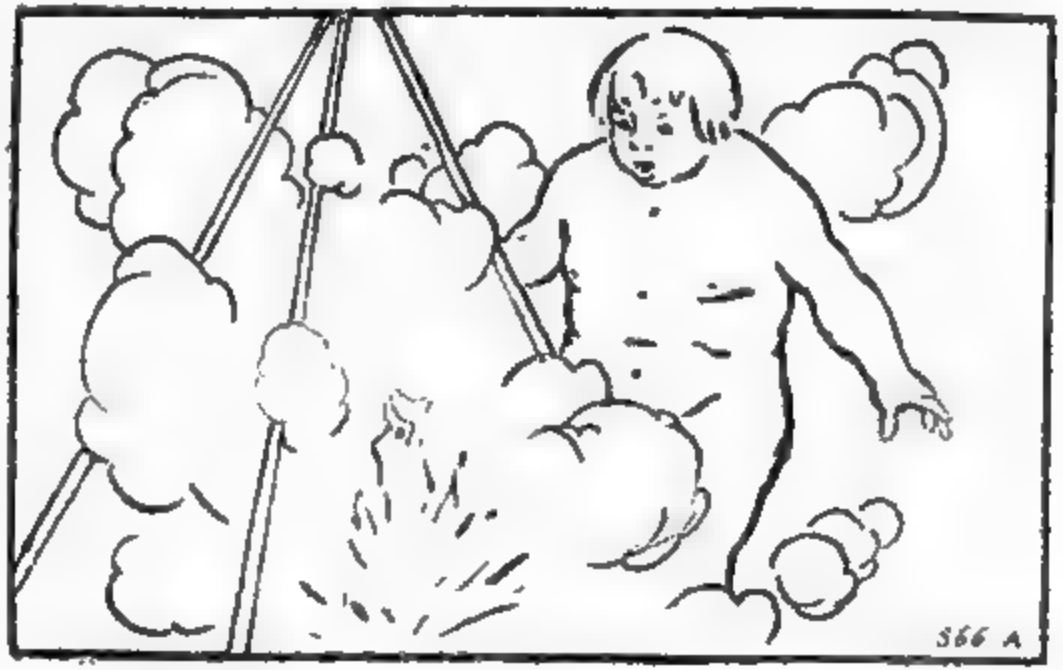

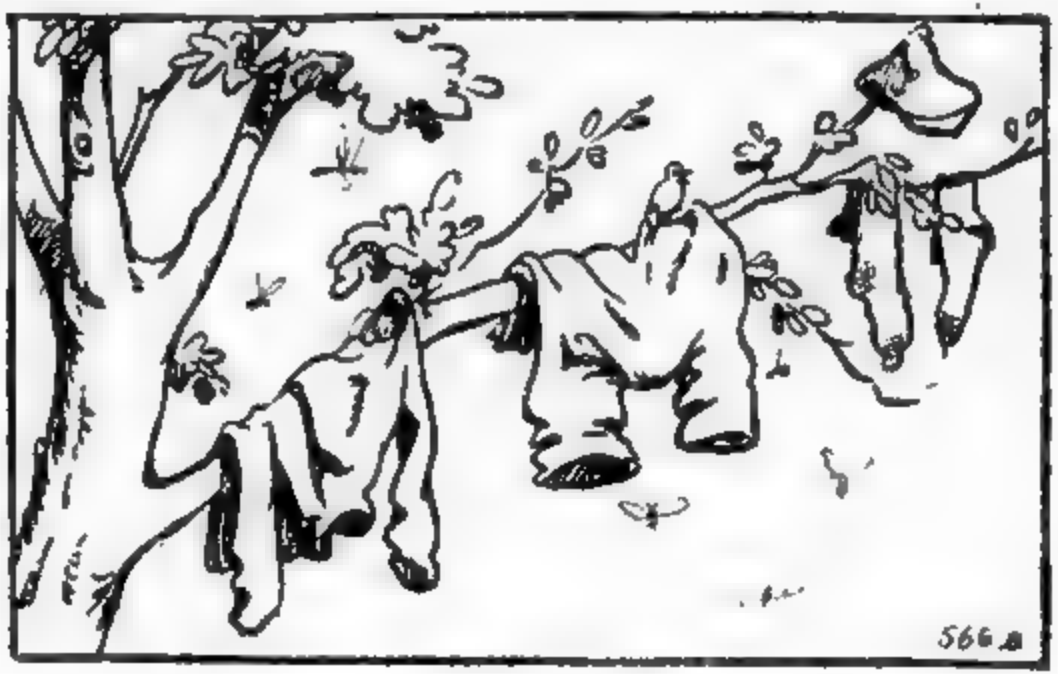

Ned zette zijne koffie en Bulletje keek zoo vol aandacht toe, dat hij niet goed oplette en plotseling een leelijke brandlucht in z'n neus kreeg. Verschrikt sloeg hij zijn oogen op het hemd, dat hij in de hand hield en zag tot zijn ontsteltenis een rood vlammetje vlak bij zijn vingers. Toen liet hij ontzet het hemd los, dat in het vuur gleed. Even sloeg er een geelroode vlam hoog op . . . toen was Bulletjes hemd er geweest! Verslagen keek hij de anderen aan, die hun lachen niet houden konden, al vonden ze 't nog zoo akelig voor Bulletje.

„Nou, Bulletje", lachte Ned, „dat hemd van jou zal nooit meer nat worden, dat is al vast een troost."

Bulletje vond dat een erg schrale troost en hij mopperde wat binnensmonds, maar vond het beter er geen woorden meer aan vuil te maken: die anderen zouden nog maar meer plezier hebben.

Terwijls ze Neds lekkere koffie dronken en brood met koud vleesch aten, droogden Bulletjes kleeren verder in de zon en spoedig kon hij zich weer aankleeden, al voelde alles ook een beetje klam.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

567

„Zullen we een beetje haantje-wippen?" stelde Piet voor.

Bulletje en Boonestaak keken verbaasd op.

„Haantje-wippen?" vroeg Boonestaak. „Is dat een spelletje?"

„Nou, en wat een fijn!" riep Marie. „Dat doen de kinderen hier veel. Kennen jullie het niet?"

Nee, Bulletje en Boonestaak kenden het niet. Dan zou Piet het hun wel eens even leeren. Hij ging op zijn rug liggen en stak zijn beenen rechtstandig in de lucht.

Marie ging achter zijn hoofd staan, trok zijn voeten naar zich toe, ging daar met haar bovenlijf op liggen en toen sloeg Piet zijn beenen stevig omhoog en naar achteren weg, zoodat Marie met een boog de lucht in ging en wel twee meter verder weer netjes op haar voetjes neerkwam.

„Bravo!" riep Ned en Bulletje en Boonestaak klapten in hun handen. Ze vonden het een prachtig spelletje en wilden het dadelijk ook probeeren. Piet vond het best en zou wel als wipplank dienen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

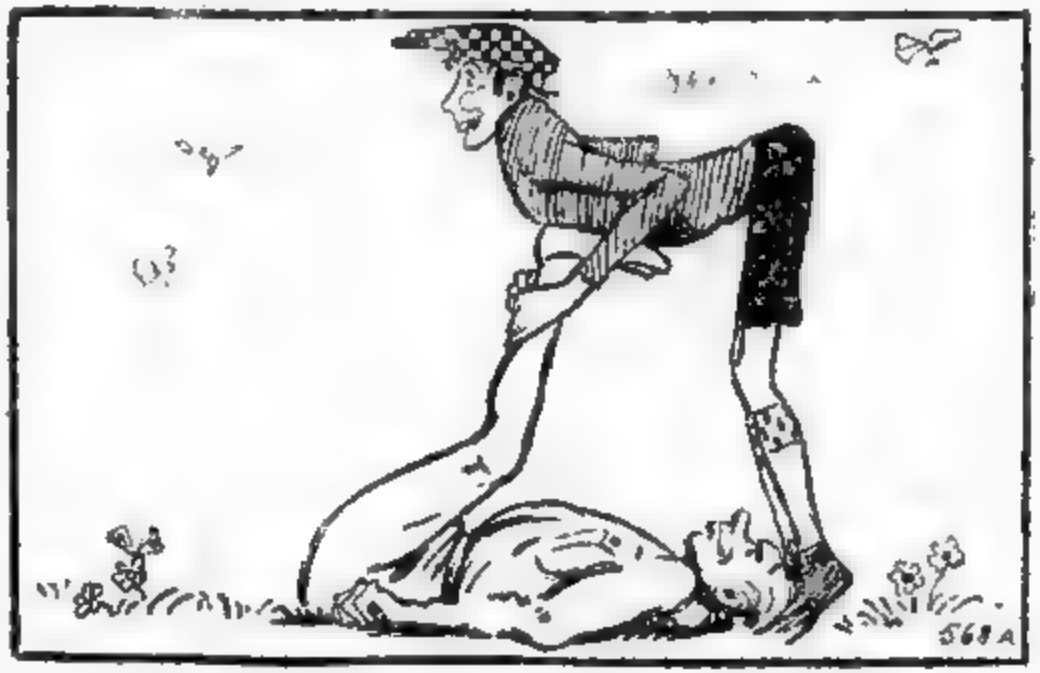

„Maar 't is niet zoo makkelijk as je wel denkt, hoor", waarschuwde Marie. „In 't begin gaat 'et wel es een beetje raar."

Nou, daar waren Bulletje en Boonestaak beelemaal niet bang voor! Wat een meisje kon, dat zouen zij toch zeker ook wel kunnen! En Boonestaak stond al achter Piet zijn hoofd en leunde voorover op diens voeten.

„Vooruit maar!" riep hij en hij lachte al in het vooruitzicht van zijn kleine luchtreis.

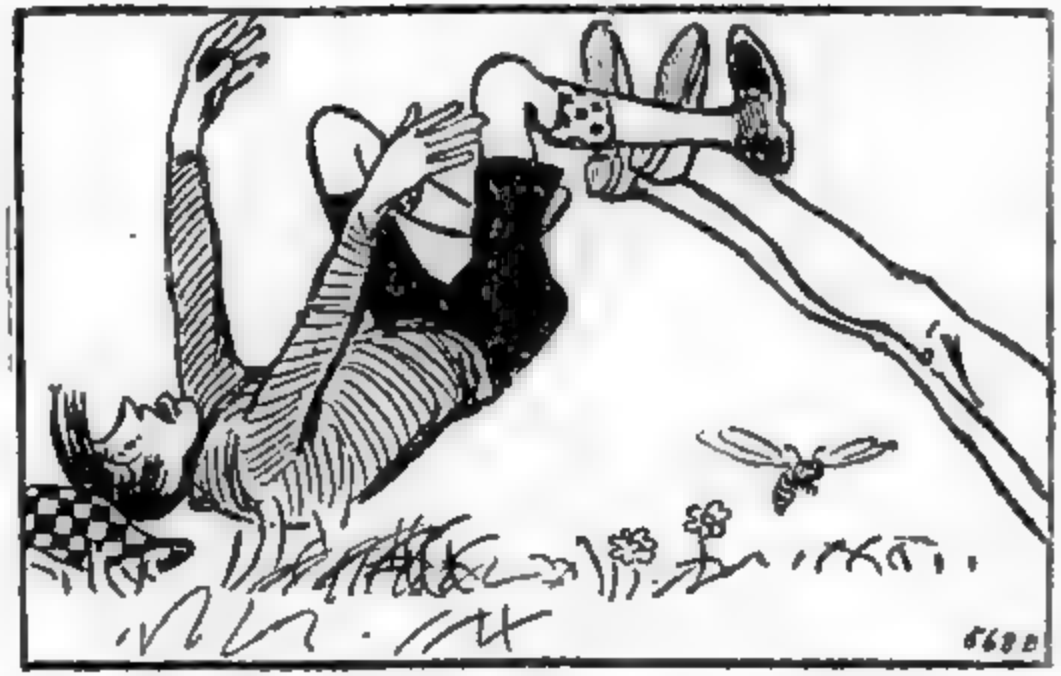

Piet duwde om Boonestaak naar boven en vooruit te krijgen, maar Boonestaak wist niet, dat hij flink mee moest geven en afzetten en daarom hing hij als een zoutzak op Piets voeten, ging langzaam en log omhoog en toen Piet zijn voeten uitsloeg, duikelde de lange baantje wipper over den kop en viel languit, bevig spartelend met armen en beenen, ruggelings in het gras. Bulletje had schik voor drie en ook de anderen lachten, toen Boonestaak zijn verbouwereerd gezicht uit het hooge gras opstak.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

„Je had meer mee moeten geven!" riep Piet lachend.

Boonestaak keek wat suffig en daardoor kreeg Bulletje een nieuwe lachbui en hij zei:

„Nou ja, Boonestaak is nou eenmaal niet zoo heel vlug van begrip. Laat mij het es probeeren. . . Ga op zij, lange, anders val ik je plat."

„Opschepper!" bromde Boonestaak en kroop gauw op zij, uit vrees om onder Bulletje's gewicht verpletterd te worden.

En Bulletje leunde al op Piets voeten.

Maar Bulletje was erg klein, zoodat de voeten ver naar achter getrokken werden, waardoor Piet niet zooveel kracht kon zetten. En bovendien was Bulletje erg zwaar,* zoodat Piet er ondanks alle krachtsinspanning, geen beweging in kon krijgen.

„Je moet een beetje mee opwippen!" riep hij benauwd.

„Goed", antwoordde Bulletje. Hij nam een sprongetje en nu duwde Piet hem omhoog. Maar er zat heelemaal geen vaart in en Ned keek heel bedenkelijk.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

570

Bulletje zweefde op Piets voeten in de lucht en keek wat benauwd. En Piet keek naar het dikke mannetje boven hem en trok ook een wat angstig gezicht. Om er een eind aan te maken, sloeg hij zijn voeten snel omhoog en naar achteren. Bulletje vloog rechtstandig omhoog en inplaats van achter Piets beenen kwam hij met zijn ronde bolwerk boven op diens buik terecht. Piet kwekte er van en Bulletje keek verbaasd rond, tot groote vreugde van Marie, Ned en Boonestaak, die luid lachten.

Vooral Boonestaak deed z'n best om Bulletje door een hoonend geschater diep te beleedigen en dat lukte hem boven verwachting. Juist wou Bulletje hevig tegen hem uitvaren, toen Piet hem van zijn lijf wipte, zoodat onze dikke vriend zijwaarts in het gras rolde, wat zijn verontwaardiging deed stijgen, evenals het plezier van die onbarmhartige lachebekken. Piet stond op en wreef met een pijnlijk gezicht zijn buik, zonder acht te slaan op Bulletjes protestkreten, die zich dientengevolge gerechtigd voelde hem aan zijn beenen omver te trekken.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

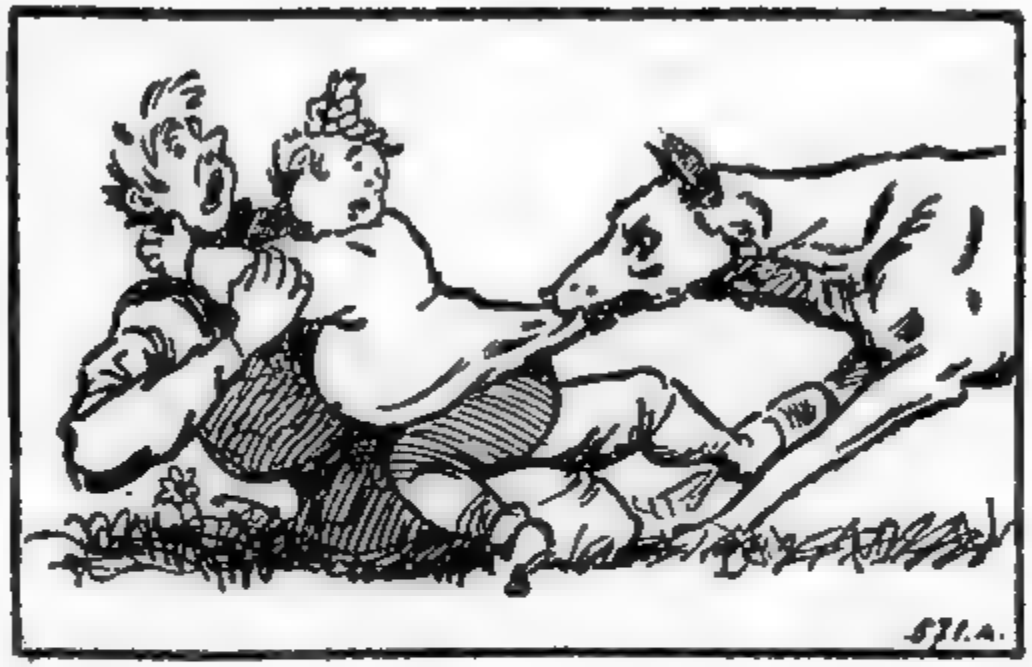

En omdat Piet nu mee begon te lachen om Bulletjes woedende beschuldigingen, pakte de kleine driftkop hem beet en rolde hem om en om door het gras. Dat deed zijn wraakzuchtig hartje goed. Maar Cesar, Piets lievelingshond, vond het minder geschikt en hij schoot plotseling luid blaffend op Bulletje af, greep hem van achteren bij zijn knie en trok hem omver. Bulletje schrok geweldig, bleef doodstil liggen en keek ernstig naar de wit-blinkende tanden, die zoo gevaarlijk dicht bij zijn gezicht kwamen.

„Allà, Cesar!" riep Piet. „'t Is immers maar een lolletje!"

Cesar keek hem even aan en net of ie 'em begreep, zwaaide hij met zijn staart en gaf het bange Bulletje een groote lik over zijn gezicht. Bulletje sprong gauw op zij en veegde zijn natte wang met zijn mouw droog Boonestaak kon zijn pret niet op en hield z'n handen in de zijden, die hem pijn deden van het lachen. En toen wees Piet in eens op hem en zei tegen z'n hond:

„Toe, Cesar! Pak 'et petje!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

572

Cesar was een gehoorzame hond, die bovendien wel van een aardigheidje hield. En daarom sprong hij dadelijk tegen Boonestaak op, trok hem met een krachtige beweging de pet van z'n hoofd en ging er mee van door. Boonestaaks lach was in eens weg. Tierend holde hij achter Cesar aan, riep, dat ie stil moest staan en de pet afgeven, maar Cesar had maling aan die vreemde jongen en zwaaide de pet lustig heen en weer, zoodat Boonestaak ieder oogenblik meende, dat z'n hoofddeksel in flarden zou gaan.

Eindelijk, vlak bij den oever van de rivier, kreeg hij de pet te pakken. En nu trokken ze van weerskanten, de hond brommend en Boonestaak scheldend. En Bulletje moedigde de twee kampvechters van verre luidkeels aan:

„Ksst! Ksst! Cesar!... Hou vol, Boonestaak! laat je niet kisten!"

Tot in eens de pet uit Boonestaaks handen schoot, net toen ook Cesars tanden loslieten. Daar vloog de pet met een sierlijke bocht op zij en ... de rivier in!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

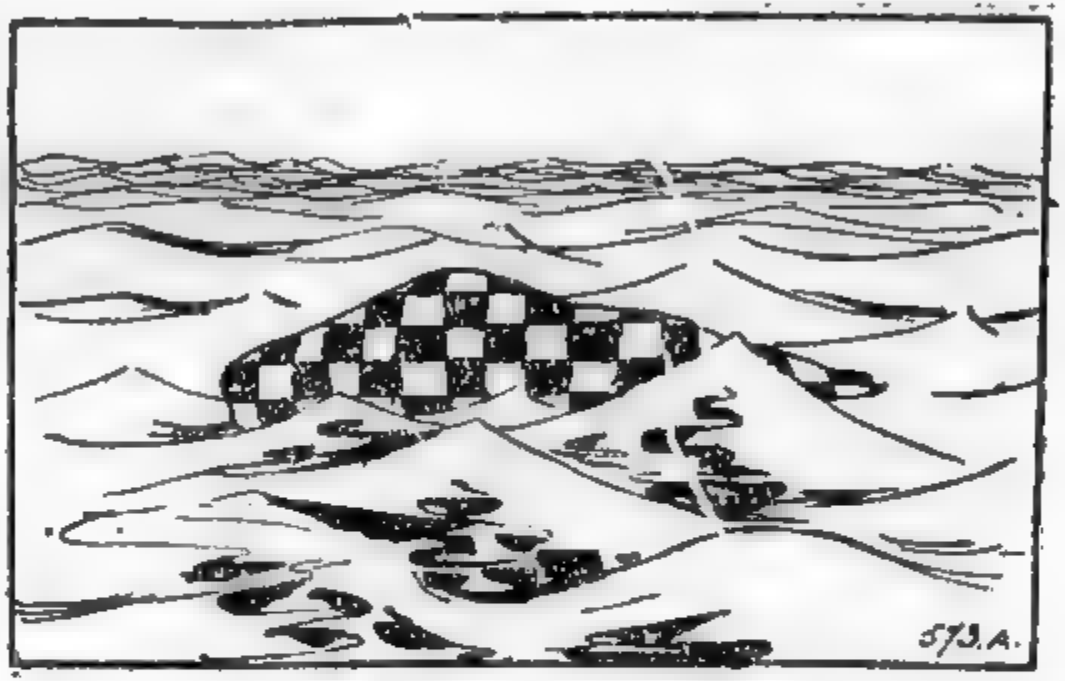

Menschenkinderen! wat schrok me die Boonestaak! Daar ging z'n dierbare pet, lustig dobberend op de golfjes, met den stroom mee de rivier af! En die dooie Cesar snuffelde overal in het gras rond, om te zien, waar het speelgoed gebleven was!

Ook de anderen waren geschrokken en lachten in eens niet meer. Ned kwam haastig aanloopen, maar de pet was te ver van den oever gedreven om hem nog te grijpen en Boonestaak liep radeloos met den stroom mee en schold.

„Stil maar", zei Ned, „hij is nog niet verloren."

En hij riep luid:

„Max! Max! Hier!"

De grootste van de wolfshonden kwam aangesprongen. Ned gooide een steentje vlak bij de pet in 't water en zei:

„Vlug, Max! Halen!"

Plons! daar was Max ook al in de rivier gesprongen en zwom snel in de richting van de pet. Luid schreeuwend moedigden de kinderen hem aan.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

574

De hond naderde de pet, maar de pet begon bedenkelijk te zinken.

„Gauw! Gauw! Max!" riepen ze allen door elkaar en alsof hij het begreep, zoo zwom de hond sneller en sneller. Daar was hij bij de pet. Net hapte hij er naar, toen het laatste stukje klep, dat zichtbaar was, onder de oppervlakte verdween! Boonestaak gaf een schreeuw en begon akelig te huilen... Maar meteen was de hond ook verdwenen. Toen gaf Bulletje een harde schreeuw!

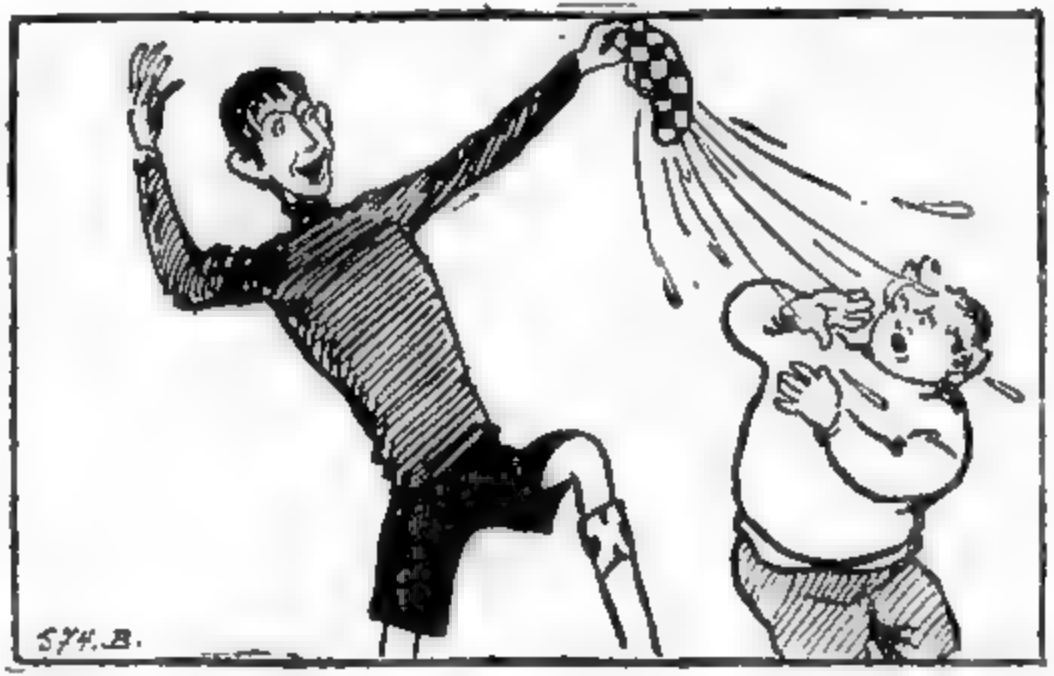

Want Bulletje dacht, dat de brave Max verdronk Maar dat was niet zoo! Max dook alleen maar onder en kwam tien sekonden later weer boven, met Boonestaaks geruite pet triomfantelijk in zijn bek. Dat was een gejuich! En wat was die Boonestaak blij, toen hij zijn hoofddeksel weer veilig en wel in z'n handen had! Hij zwaaide het water er uit en lei het listig zoo aan, dat Bulletje de heele straal midden in z'n gezicht kreeg. Hij vond, dat die wel wat verdiend had!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Bulletje was te blij bij deze afloop van de pettenhistorie om zelfs maar kwaad te worden. Hij klopte den zich schuddenden Max vriendelijk op zijn natten nek en prees hem uitbundig.

„En nou wordt het tijd, dat we opstijgen", zei Ned, „anders zijn we nooit voor den avond op de farm terug."

„Eerst nog wat baantje-wippen", zei Bulletje, die verlekkerd was op het nieuwe spelletje.

Maar Ned beweerde, dat ze daar later nog tijd genoeg voor hadden en dat ze nu verder moesten.

Dus braken ze hun „kamp" op en stegen te paard. Ned gaf zijn paard de sporen en dadelijk vloog het vooruit.

„Hallo!" riep de cowboy achteruit. „Zie dat je bij blijft!... Daar gaat ie!"

En weg stoof hij. Piet en Marie bogen zich over den hals van hun paard en vlogen hem in vollen galop na. Maar Bulletje en Boonestaak durfden zoo hard niet! Zij vonden, dat hun rijdieren toch al vaart te veel hadden.

„Niet zoo hard!" riep Bulletje, maar niemand hoorde hem.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

576

Ver voor hen uit zagen Bulletje en Boonestaak de drie anderen, door de rennende honden vergezeld, het bosch in vliegen en daar reden ze nu in hun eentje over den weg en keken mekaar beteuterd aan.

„Vin je dat nou aardig?" vroeg Bulletje triest.

Boonestaak schudde het hoofd en zei, dat ze hem feelijk tegen vielen. Maar misschien, voegde hij er bij, misschien zijn hun paarden wel op hol gegaan! Dat kon Bulletje niet gelooven, daarvoor reden ze toch zeker véél te goed!

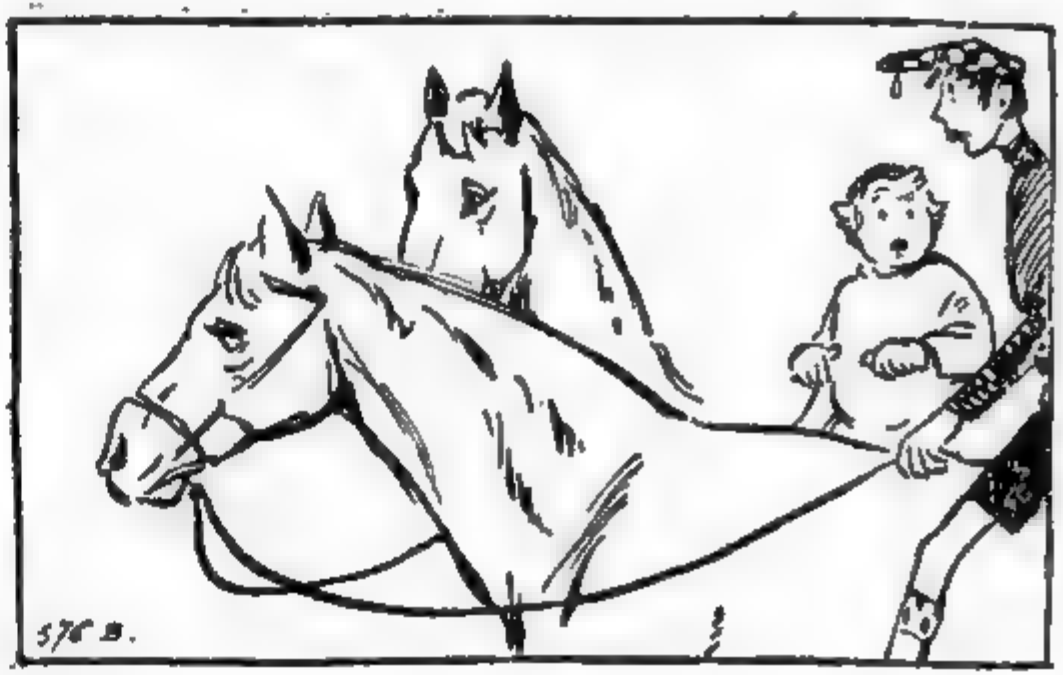

In het bosch gekomen, zagen ze niets van hun vrienden. En ze hoorden ook de paarden niet meer loopen. Een eindje verder splitste de weg zich in vieren... Waar moesten ze nou heen? Ze hielden hun paarden in en keken mekaar aan. 't Was heel stil in dat groote bosch, echt geheimzinnig stil.. om bang van te worden. En Bulletje en Boonestaak wären ook wel een beetje bang. Ze voelden hun harten sneller kloppen. Bulletjes lip hing laag en z'n neus begon verdacht te trillen. Boonestaak was ook lang niet gerust, maar hij hield zich dapper.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

„Waar moeten we nou heen?" vroeg Bulletje met een bibberend stemmetje.

„Dat moet je mij vragen!" antwoordde Boonestaak barsch. Ik ben hier net precies zoo bekend as jij."

„Nou", protesteerde Bulletje, „je hoeft me niet op te eten!"

„Vraag dan niet zulke stomme dingen!" raasde Boonestaak, die zijn bangheid achter z'n ruwe uitvallen wou verbergen.

Bulletje keek hem verwijtend aan. Was dat nou aardig voor een kameraad? En Boonestaak schaamde zich een beetje.

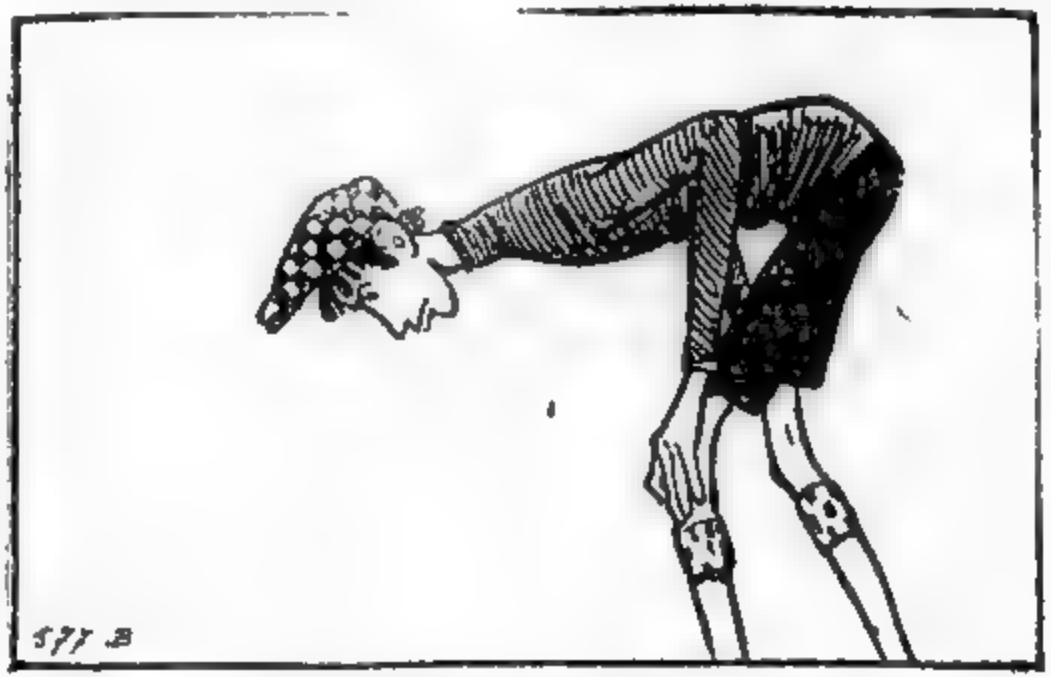

„Nou ja", mopperde hij. „Ik meen 'et immers zoo kwaad niet."

Ze keken eens rond. Al de wegen leken op mekaar. Toen sprong Boonestaak kordaat van z'n paard. Hij begon smaak te krijgen in het avontuur. 't Was eigenlijk net iets uit een Indianenboek. Dat ontkende Bulletje niet, maar hij wou toch wel graag weten, wat er in zoo'n geval in een Idianenboek gebeurde?

„Dan ga je spoorzoeken", vertelde Boonestaak en hij voegde de daad bij het woord en liep met z'n neus dicht naar den grond, om te zien, waar de paarden geloopen hadden.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Maar ongelukkig genoeg vond hij de sporen van paarden op al de verschillende wegen. Mismoedig kwam hij bij Bulletje terug.

„Nou", vroeg die gauw. „Heb je 't spoor gevonden?"

„Wel nee," antwoordde Boonestaak kribbig. „Die idiote wegen zijn allemaal vol sporen"

„Hèè!" zei Bulletje minachtend. „Jij bent ook een spoorzoeker van lik-me-vessie."

„Zoek dan zelf!" snauwde Boonestaak.

„Och, jongen," zei Bulletje hatelijk, „i k snij toch niet op over spoorzoeken. I k blijf rustig afwachten, tot knappere jongens het gedaan hebben. Welke weg moeten we nou in?"

„Weet ik 'et?" gilde Boonestaak woedend. „Rij voor mijn part welke weg je wil!"

„Goed," antwoordde Bulletje beleedigd en zonder meer dreef hij zijn paard een zijweg in.

Boonestaak ging mopperend naar zijn paard terug en toen stond hij er naast en dacht na.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

579

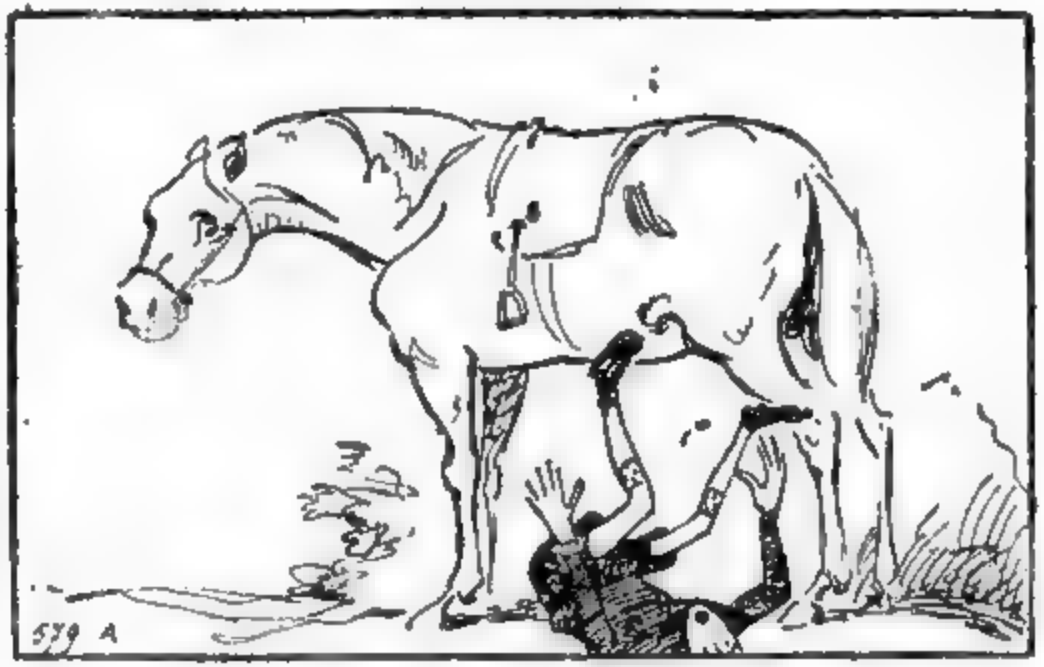

Boonestaak dacht na over het belangwekkende raadsel, hoe hij op zijn paard zou komen. Ned was er niet om hem in 't zadel te helpen, en alleen kon hij zich er niet opwerken. Hij sprong een paar keer, maar gleed net zoo hard weer terug. Hij probeerde z'n voet in den stijgbeugel te krijgen, maar die zat te hoog en toen hij extra ver reikte, viel hij achterover in het zand. Het paard keek naar hem om en Boonestaak zou gezworen hebben, dat het nare beest hem stiekem uitlachte.

En toen moest Boonestaak, of hij wou of niet, zijn vriend Bulletje wel om hulp vragen. Het kostte hem een heele zelfoverwinning, maar eindelijk zette hij zijn handen als een roeper aan zijn mond en riep: „Bulletjéééé!... Héé!... Bulletjéééé!"...

Bulletje was nog niet zoo heel ver weg. Eerlijk gezegd had hij weinig puf om zoo maar in z'n dooie eentje dat griezelige bosch in te rijden. Maar hij was evenmin van plan om zoo maar dadelijk bij Boonestaak terug te komen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

580

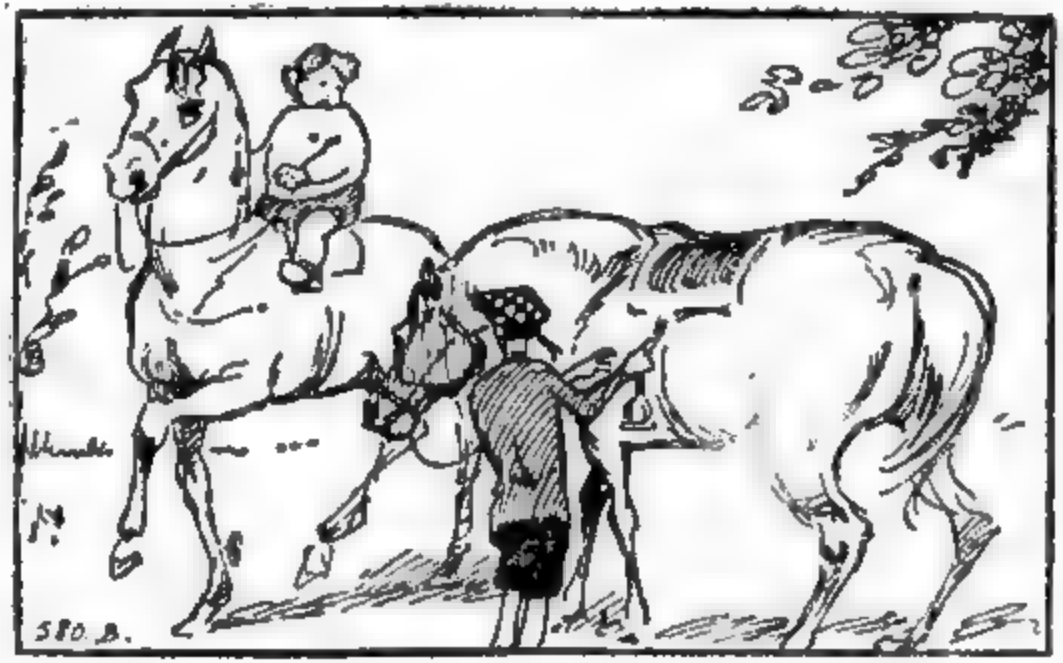

En dus keerde Bulletje zich kwasie verwonderd in den zadel om en wees op zichzelf, roepend:

„Moet je mij hebben?"

„Ja!" schreeuwde Boonestaak.

„Dan moet je maar zien, dat je mij krijgt!" riep Bulletje terug, maar hij hield toch zijn paard in en voegde er bij:

„Wat moet je van me?"

„Ik kan niet op m'n paard komen!" riep Boonestaak, en wat hij verwacht had, gebeurde: Bulletje lachte!

Maar hij kwam toch vlug terug draven en hield bij Boonestaak stil. Boonestaak schaamde zich verschrikkelijk en dat verbeterde zijn humeur niet.

„Wel, wel!" zei Bulletje schamper. „Kan je niet op je paard komen?... Ik dacht toch, dat zoo'n praatsmaker as jij, handiger was."

„Ach jongen zeur niet", bromde Boonestaak, „help me liever."

Nou, dat wou Bulletje dan wel, als Boonestaak het maar wat vriendelijker vroeg en hem vertelde, hoe het moest.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

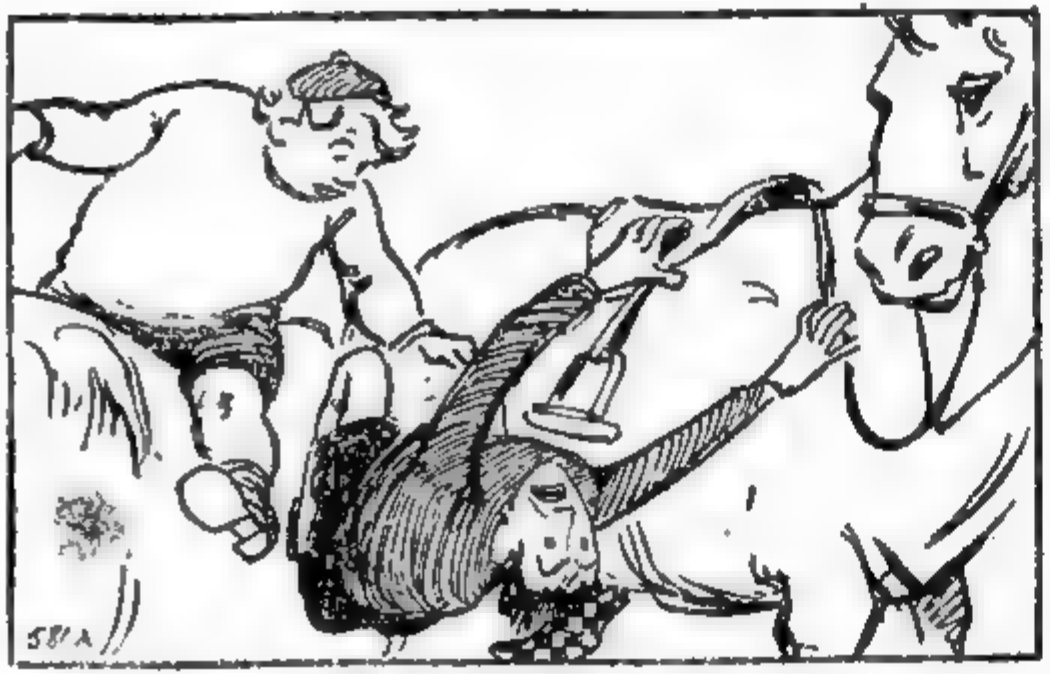

Boonestaak bracht zijn paard naast dat van Bulletje, en zei:

„Kijk... nou probeer ik m'n voet in den stijgoeugel te krijgen en dan hou jij me in m'n kraag vast en je trekt me wat op. Dan kom ik er wel."

„Goed", zei Bulletje gewillig...Vooruit dan maar."

En Boonestaak met z'n lange been aan 't reiken, en Bulletje aan 't sjorren. Maar net toen de voet in den beugel zou glijden, schoot Boonestaaks kraag uit Bulletjes vingers en onze dunne vriend viel weer ruggelings in 't zand.

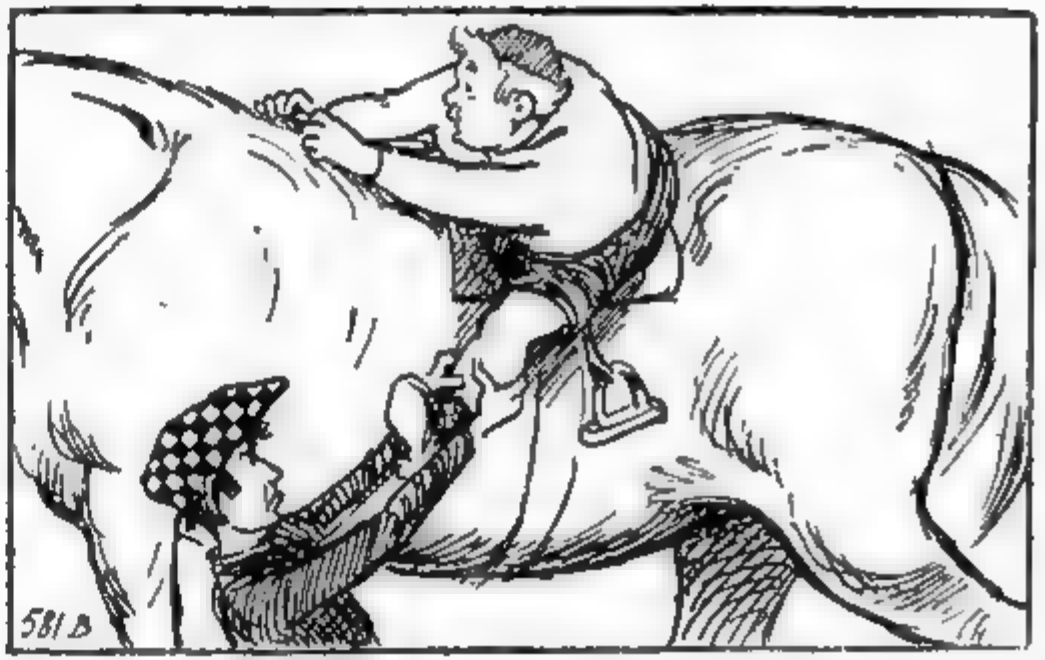

Dat was nu wel erg ongelukkig, maar 't ongelukkigste was, dat Bulletje z'n lachen niet houden kon en het in eens uitschaterde. Daaruit maakte Boonestaak de gevolgtrekking, dat z'n vriendje hem met opzet had losgelaten en dat maakte hem zoo woedend, dat hij opsprong en met alle macht aan Bulletjes been begon te trekken. Die was op zoo'n aanval niet verdacht, gleed uit het zadel en kwakte op zijn beurt in het zand. En daar hij met deze behandeling heelemaal niet ingenomen was, rolden de vrienden dadelijk daarop hevig plukharend over den weg.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

582

Maar dat duurde niet lang, want in eens sprongen beide overeind, omdat ze paarden hard hoorden loopen en toen ze verbaasd en verschikt opkeken, zagen ze hun rijdieren, die verschrikt waren door hun krijgs-spektakel, met vliegende manen wegrennen,

Daar stonden ze nu!

Hun vrienden weg, hun paarden weg, en zij alleen midden in een groot onbekend bosch, midden in Amerika. Daar had hun kemphanen-natuur hun een leelijke poets gebakken. Ze zagen wit van schrik en wisten niet, wat ze moesten beginnen.

En daarom begonnen ze maar weer ruzie te maken.

„Da's jouw schuld!" schreeuwde Bulletje.

„Niewaar!" riep Boonestaak... 't Is jouw schuld! Had jij me dan niet laten vallen!"

„Ik liet je niet vallen", brieschte Bulletje. „'t Was een ongeluk!"

„Jij bent heelemaal een ongeluk!" gilde Boonestaak, en om de beleediging nog wat aan te dikken, voegde hij er bij: „Kleine vetbobbel!" Dat was meer dan Bulletje verdragen kon!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

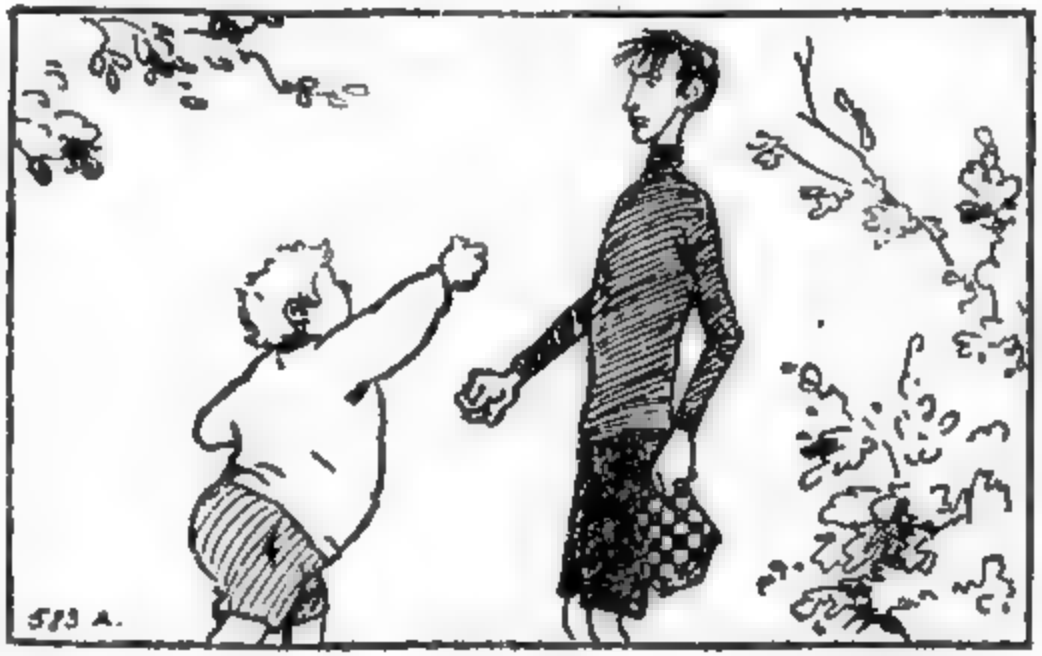

„Zeg dat nog es, as je 't hart hebt!" daagde hij Boonestaak uit en ging met gebalde vuisten dreigend voor hem staan.

Nou, Boonestaak was nooit te lui om op zulk soort uitnoodigingen in te gaan en hij deed zijn mond al open om zijn beleediging op fermen toon te herhalen, toen hij zich in eens herinnerde, in wat voor onaangenamen toestand zij eigenlijk verkeerden. Zijn oogen werden groot van angst en hij zei: „Hoe moeten we hier ooit vandaan komen?"

Bulletjes knuisten ontspanden zich. Ook over zijn hart viel de angst met volle zwaarte. En toen kwamen de waterlanders. Ze huilden tranen met tuiten en gingen plat op den grond zitten, totaal verslagen en in zichzelf bekenden ze, dat het allemaal hun eigen schuld was. En toen sprongen ze met een schrik weer overeind. Want ze hoorden lachen, en de stem van Ned, die hard riep:

„Schei toch uit met jullie malle gehuil! Dacht je nou heusch, dat wij je in den steek zouen laten?!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

584

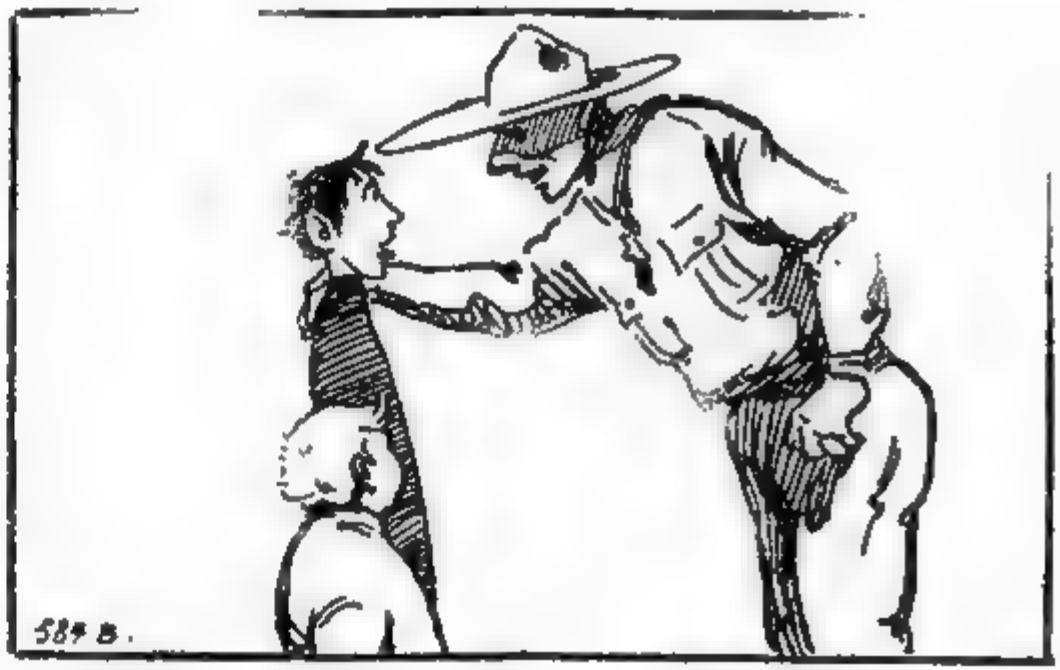

En daar kwamen Ned en Piet en Marie met paarden en al te voorschijn uit het lagere hout, dat tusschen de boomen groeide.

Nog nooit van z'n leven waren Bulletje en Boonestaak zóó blij geweest. Ze hadden hun vrienden wel om den hals willen vliegen! Ze boenden de tranen met de vuisten uit hun oogen en ze lachten en huilden tegelijk. Ned klopte hun op den schouder en zei:

„Nou, huil nou maar niet meer."

En hij voegde er bij:

„Als ik geweten had, dat jullie denken zouen, dat wij echt doorgereden waren, had ik dat grapje niet uitgehaald... Maar wàt een kemphanen zijn jullie!"

Bulletje en Boonestaak schaamden zich diep. Het idee, dat de anderen alles gezien en gehoord hadden, vonden ze ook al weinig plezierig. En bovendien: alles was toch nog niet in orde! Bulletje zei kleintjes:

„Ja... maar onze paarden... die zijn d'r van door!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

De paarden!.. Daar had Boonestaak een oogenblik niet aan gedacht. De schrik schoot hem in z'n magere knieën en angstig keek hij naar Ned op. Maar diens gezicht stond lang zoo hopeloos niet als Boonestaak wel gevreesd had. Integendeel: hij lachte goedmoedig. En hij zei:

„Maak je maar niet ongerust, hoor. Die zijn zoo ver niet weg. Kom, laten we voortmaken. De paarden zijn net de goeie weg in gegaan; die pikken we dadelijk wel op. Vooruit... opstijgen!"

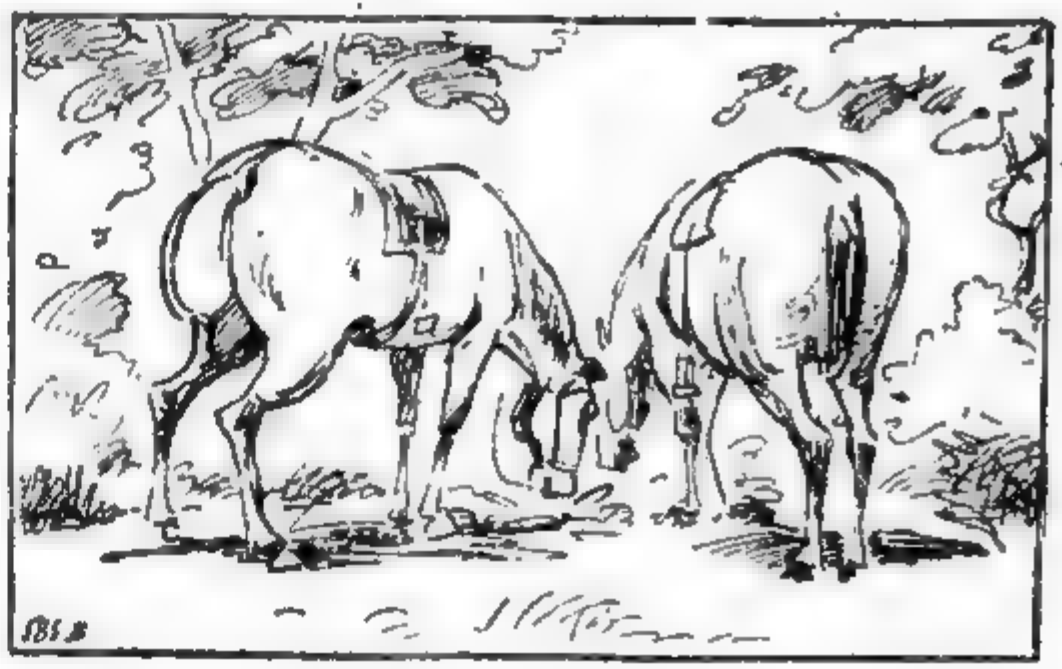

Hij heesch Bulletje vóór op zijn eigen paard en hielp Boonestaak om achter Piet te komen. En toen reden ze verder. Ned beval de honden om rustig achter te blijven, want hij was bang, dat ze de losloopende paarden zouden verschrikken. Bulletje en Boonestaak spiedden ijverig vooruit, om te zien of hun rijdieren ook kwamen opdagen. En ja, toen ze een bocht van den weg omkwamen, stonden de beesten daar rustig de blaadjes van een paar lage boompjes af te knabbelen. Dat was een opluchting!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

586

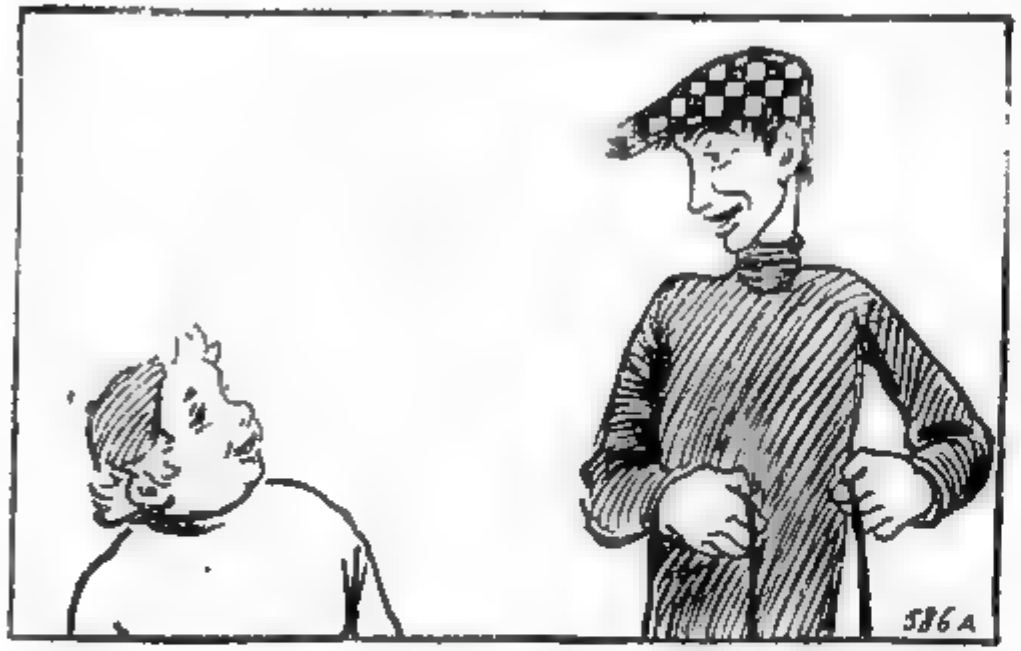

Bulletje en Boonestaak waren den koning te rijk, toen ze weer op hun eigen paarden zaten! Ze namen zich heimelijk vast voor om na deze harde les nooit van z'n leven meer met elkaar te kibbelen en te vechten en ze keken mekaar vriendelijk aan en knikten elkaar bemoedigend toe. Ned merkte het op en lachte stilletjes voor zich heen. Hij had toch schik in die twee kleine vreemdelingen.

Ze reden nu stevig door en kwamen zonder verdere ongelukken het bosch uit.

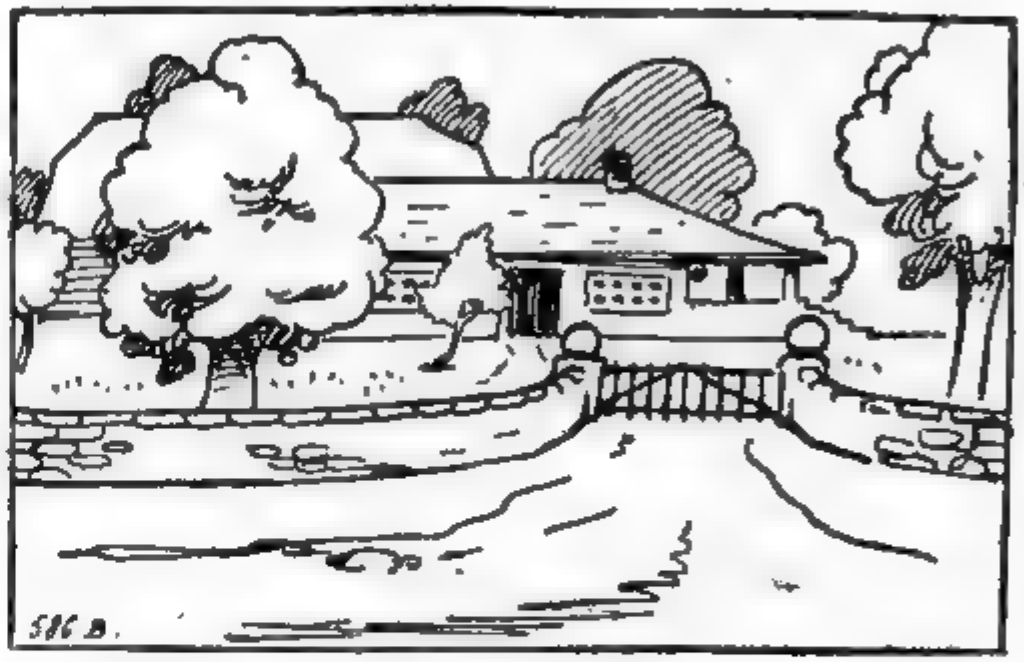

Daar zagen ze de farm, waar Neds broer Joe cowboy was en waar ze zulke lekkere perziken moesten hebben, dicht voor zich. Vóór de boerderij zagen ze niemand, maar ze hoorde schreeuwen en stampen aan de andere zijde van het huis. Ned was er goed bekend, tuigde de paarden af en liet ze loopen in een kleine wei, die naast de schuur lag. Toen gingen ze eens kijken, wat daar toch voor herrie achter de farm was en zoodra Piet z'n neus om den hoek had, sprong hij een voet in de lucht en sloeg de vrienden stevig op den schouder.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

587

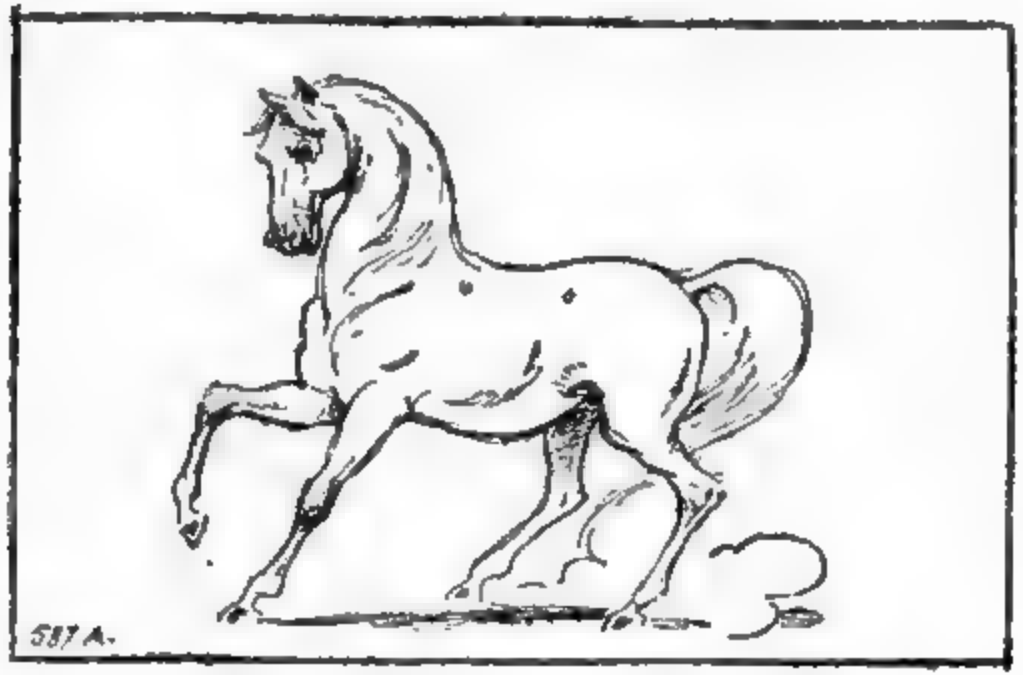

„Jongens! dat treffen we!" riep hij. „Ze zijn net een wilde mustang aan 't dresseeren."

Haastig liepen ze naar een troepje farmbewoners, die bij elkaar voor een omheinde ruimte stonden, waarbinnen een brieschende, koolzwarte mustang rondstapte. Het was een mooi, vurig dier, met slanke pooten, een langen staart en wuivende manen. Zijn oogen fonkelden van drift en hij blies den adem krachtig uit zijn roode neusgaten. Bulletje en Boonestaak vonden het het mooiste paard, dat ze ooit gezien hadden op dat van Ned na.

Vol verbazing keken Bulletje en Boonestaak naar de twee cowboys, die zich binnen de omheining bij het paard gewaagd hadden en die een groot zadel bij zich droegen. Maar de mustang bleef uit hun buurt en als ze er dicht bij kwamen, draaide hij hun zijn staart toe en begon hevig met de achterpooten naar hen te slaan. Eenmaal had een der mannen hem bij z'n manen te pakken, maar toen beet hij zoo snel en met zulke gemeen blinkende tanden, dat de jongens koud werden van schrik. Hij miste, maar hij was weer vrij.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

De cowboys sprongen buiten de omheining. Een van de twee was Neds broer Joe en de twee mannen schudden elkaar hartelijk de hand. Ook Bulletje en Boonestaak kregen een hand van Joe en die schudde hun arm haast uit 't lid. 't Was al net zoo'n mannetjesputter als z'n broer.

„Wil je 'et zadel niet op hebben?" vroeg Bulletje, op den mustang wijzend.

„Nee", lachte Joe. „Jij wel?" Bulletje beweerde, dat hij geen paard was, wat Boonestaak een langgerekt hèèè! van verbazing ontlokte.

„Wacht maar even", zei Joe, „hij zal het zadel gauw genoeg dragen en mij d'r bij. Maar 't is een lastig heerschap, Ned, vlug as water en ongeloofelijk sterk."

„Je krijgt 'em d'r nooit onder", zei de farmer. „Zoo'n duivel van een beest heb ik nog nooit eerder gezien. Spijt, dat ik 'em gekocht heb. Een cowboy heeft ie z'n arm stuk gebeten en een andere ligt met drie gebroken ribben te bed. En wie weet in welken toestand we Joe straks weg moeten dragen."

„Maak je over mij maar niet ongerust", lachte Joe. „'k Heb er wel andere onder de knie gekregen!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

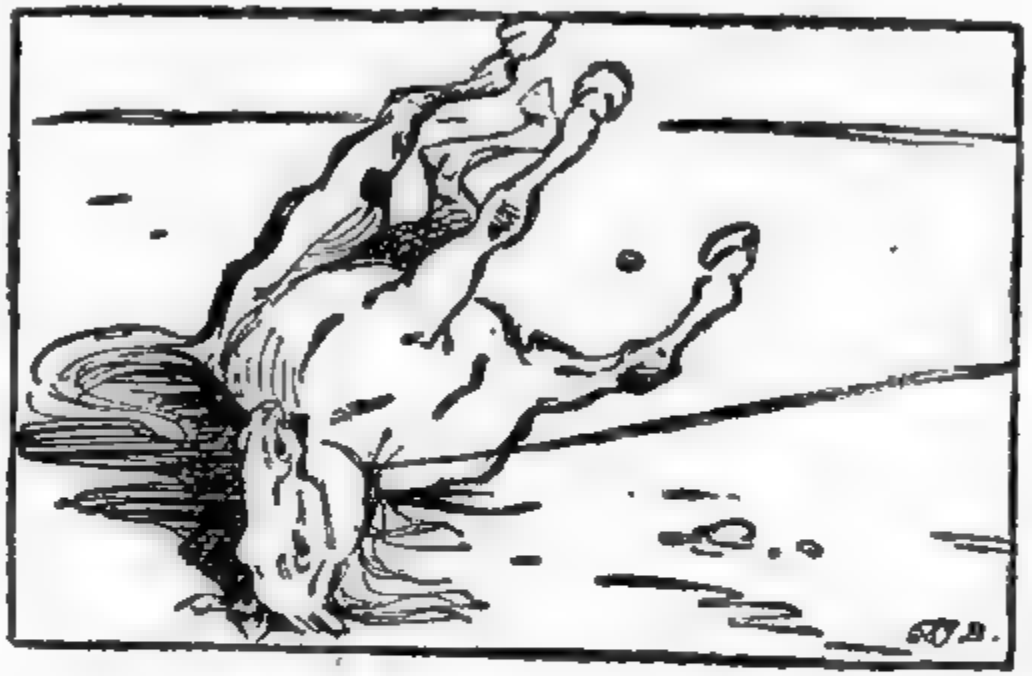

Ned bekeek het paard nauwkeurig en schudde het hoofd.

„'t Zal een moeilijk karwei worden," zei hij. „Ik ken dat soort. Pas maar een beetje op, Joe."

Joe trok een minachtend gezicht. Bulletje en Boonestaak keken vol bewondering naar dat wilde beest en naar die onverzettelijke Joe, die maar volstrekt niet bang was. Zij stonden met Piet en Marie dicht bij mekaar en eigenlijk waren ze toch een beetje angstig voor de komende gebeurtenissen. Hoe moest je zoo'n paard nou temmen?

Maar daar zwaaide Joe al een lange lasso razend snel om zijn hoofd. Sissend schoot de lus weg en vie. zonder mankeeren om het paard z'n nek. Dat sprong hoog op, wou wegrennen, maar Joe had de lasso al om een dikke paal geslagen en half geworgd viel het paard op den grond, hevig trappend met alle vier z'n pooten. Bliksemsnel maakte Joe een paar bewegingen met de lasso en tot groote verbazing van onze vrienden vlogen er lussen naar het paard, die hem in een oogenblik tijd de hoeven bij elkaar snoerden.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

590

„'t Gaat wel een beetje heel erg ruw," vond Bulletje en Boonestaak beklaagde het arme dier evenceens. Piet en Marie waren zulke tooneelen gewend en haalden de schouders eens op. Piet zei.

„Je, maar anders kom je met zulke wilde beesten nooit tot een end. 't Is eigenlijk gewoon een gevecht, zie je. En als 'et beest eenmaal overwonnen is, dan houdt ie z'n gemak en dan is 'et niet meer noodig om ruw tegen 'em te zijn."

Intusschen was Joe weer naar de mustang gegaan.

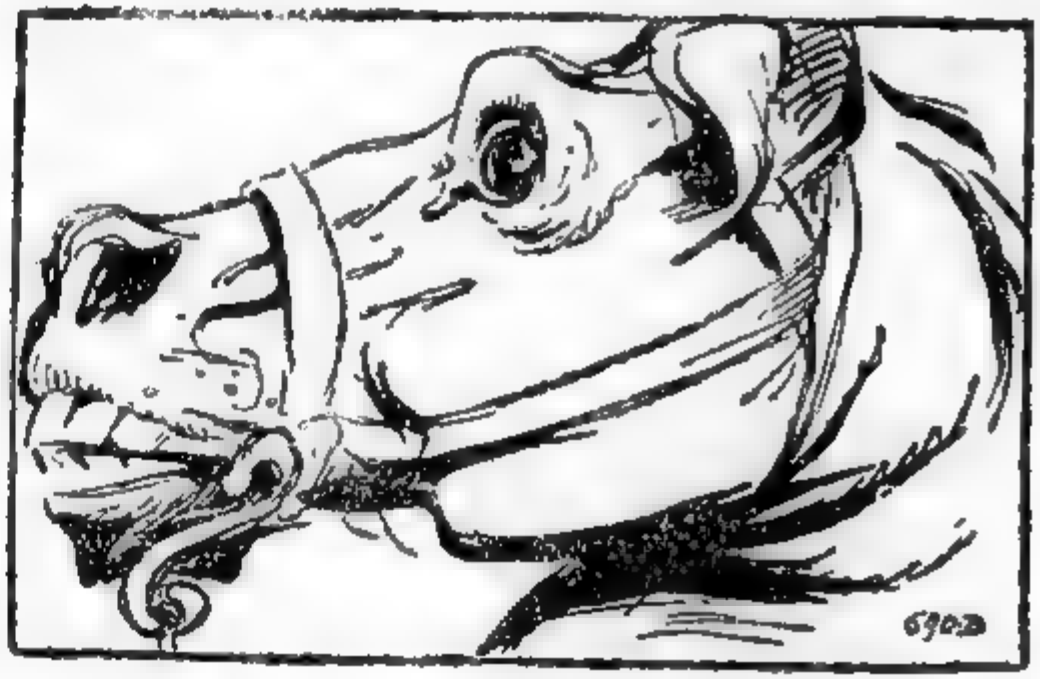

Het beest was ai machteloos en moest wel dulden, dat hem een kopstel werd aangedaan, een bit in den bek en het groote zadel op z'n rug. Zoodra alles stevig zat, ging de andere cowboy buiten de omheining, slingerde de lussen van de lasso los en meteen sprong het paard snuivend op de pooten. Maar op hetzelfde oogenblik zat Joe in het zadel, de voeten in beugels, de hand aan den teugel. Verbaasd stond de mustang een oogenblik doodstil. Toen brieschte hij woedend, sloeg achteruit en daar begon de strijd tusschen den man en het dier.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Doodstil stonden de toeschouwers te kijken en vooral Bulletje en Boonestaak waren een en al belangstelling. Ze voelden zich ook wat angstig, want wat de farmer verteld had, was niet geschikt, om hen rustig te stemmen. Ze waren bang, dat Joe tóch een ongeluk zou krijgen, al was hij nog zoo'n knappe ruiter.

Onverwacht maakte het paard een snelle zijsprong. Even wankelde Joe in het zadel, maar dadelijk zat hij weer vast, trek de teugels strakker aan en lachte. Toen probeerde de mustang andere kunstjes.

Hij ging op de achterpooten staan, gevaarlijk recht op. Buletje en Boonestaak hielden hun hart vast, dat hij met ruiter en al achterover zou slaan, maar Joe dwong hem met teeuget en sporen op z'n vier pooten terug. Daarop rende het beest plotseling in vliegende vaart weg, stond dan met een schok stil. Joe vloog uit het zadel op, bijna over den kop van het beest. Gelukkig herwon hij zijn evenwicht nog net op tijd De toeschouwers klapten in de handen Het paard trilde op z'n sterke pooten en beet op het ijzeren bit. Schuim vloog in vlokken van z'n bek.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

592

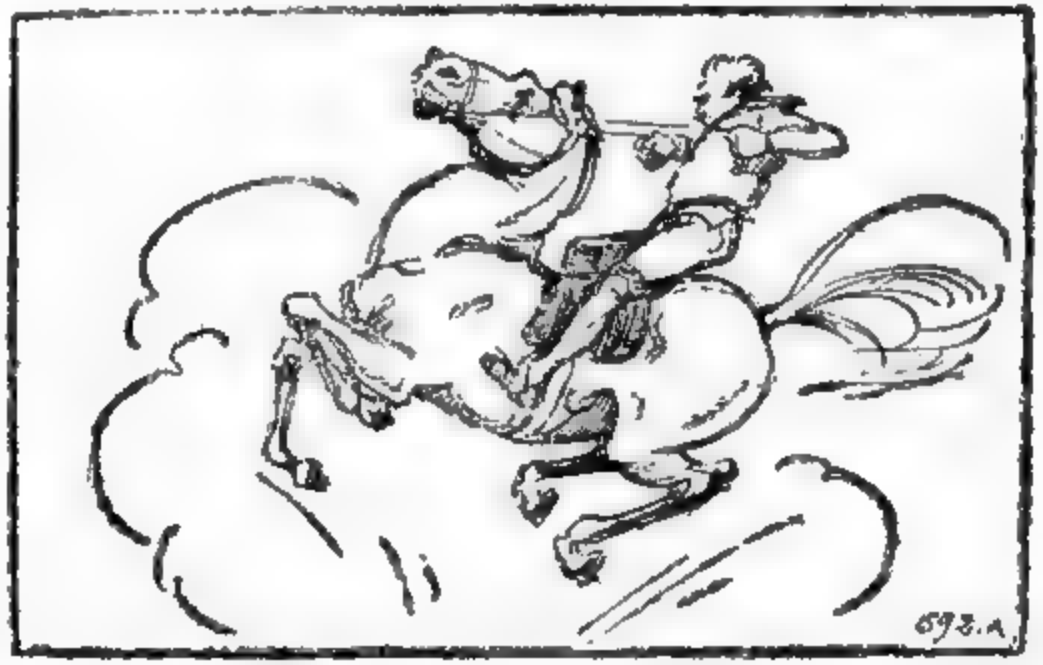

„Hij wist 'et" zei Bulletje, „je zal 'et zien".
Meteen begon het paard weer allerlei malle sprongen te maken, verbazend snel achter mekaar, maar Joe bleef vast in den zadel zitten. De mustang sprong recht omhoog, met alle vier de pooten van den grond, den kop naar omlaag gestrekt, de rug als een kwaje kat gekromd, maar ook dat was niet in staat, den cowboy uit het zadel te werpen. Het paard herhaalde dit kunstje meermalen achtereen, maar aldoor te vergeefs. Het scheen, dat hij in Joe eindelijk z'n meester gevonden had.

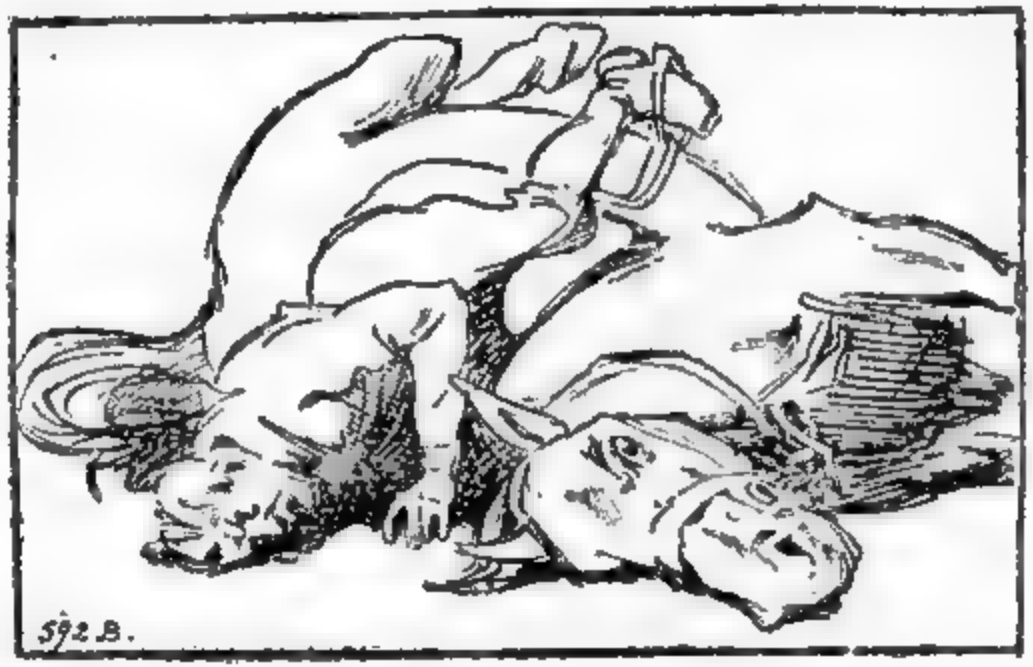

Tot plots het paard met een vervaarlijke sprong op zij schoot en — of het opzet of toeval was kon niemand uitmaken — omviel. Een schreeuw van schrik klonk op. Bijna dadelijk was het paard weer op de been, maar Joe bleef liggen. Het beest rende weg. Ned en de farmer sprongen over de omrasteling op Joe toe. Bulletje en Boonestaak bibberden van schrik en ontsteltenis en ook Piet en Marie zagen bleek. Joe werd uit de omheining gedragen. Hij was heel wit in zijn gezicht en z'n eenen arm hing slap neer. Hij beet op z'n tanden om niet te schreeuwen van pijn.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

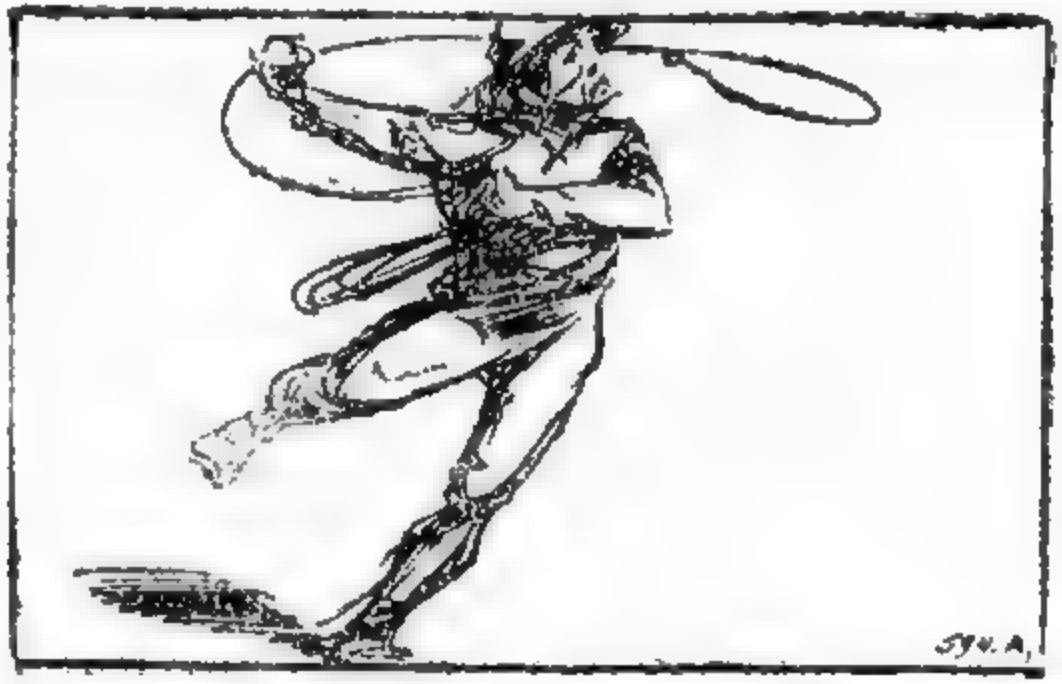

„Je moet (t zel' wetten, Ned," zei de farmer, „ik heb je gewaarschuwd. En ik wil dat leelijke beest toch niet hoor. As je 'm d'r onder krijgt, mag je 'm hebben".

Neds oogen schitterden.

„Dat noem ik aan," zei hij dadelijk. En reeds slingerde zijn laseo door de lucht om het woeste paard opnieuw te vangen. Vijf minuten later zat Ned in het zadel en begon de strijd tusschen den man en het dier opnieuw. In nog grooter spanning dan eerst keken de anderen toe. De farmer zei: „Als iemand het beest temmen kan, dan is het Ned".

De mustang trapte, sprong, steigerde, gooide z'n achterlijf hoog op, maakte de dolste capriolen, maar hij had bij Ned geen spoor van kans. Die zat op den dansenden, schokkenden en wippenden rug, alsof hij er op was vastgegroeid. Het paard werd al woedender. Zijn oogen schoten vuur. Schuim waaide in groote vlokken om z'n bek. Toen probeerde hij hetzelfde kunstje als bij Joe: wierp zich wild op zij en liet zich vallen. Maar het was mis, want Ned sprong precies op tijd uit den zadel en toen het paard snel op stond, zat hij meteen weer op zijn rug.

Alle toeschouwers klapten in hun handen en juichten Ned toe.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

595

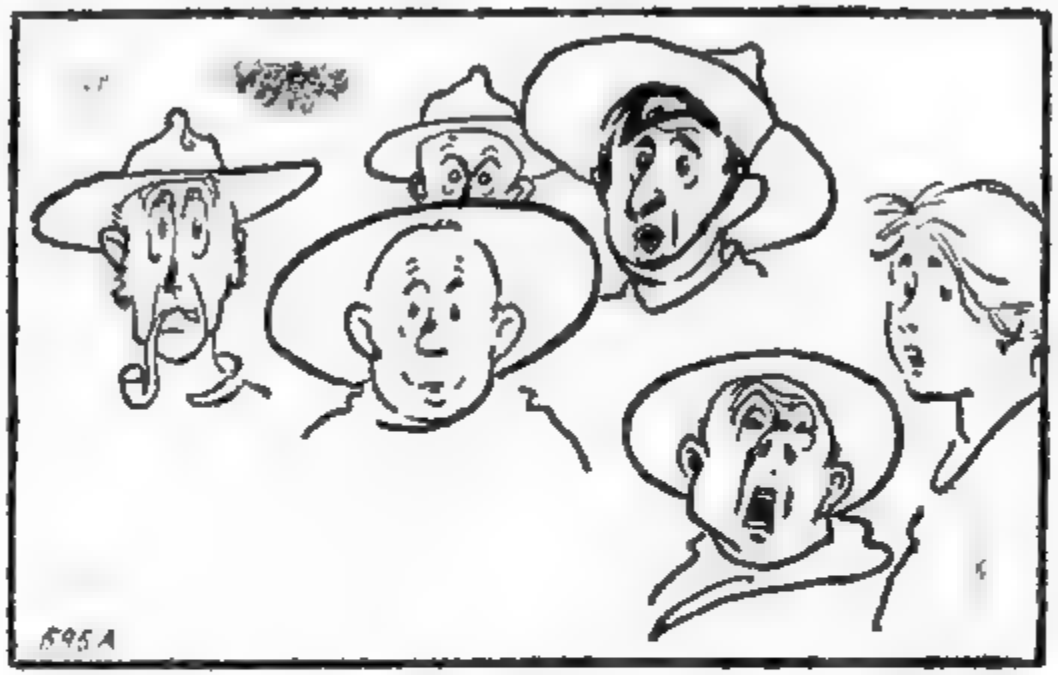

Nog een paar keer herhaalde de mustang zijn loosaardig kunstje, maar telkens was Ned hem te vlug af en zoodra het dier weer op zijn pooten stond voelde het de nijpende knieën weer om zijn lijf. Bewonderend keken de overigen toe. De farmbewoners waren allemaal ruiters, die niet voor een beetje op zij gingen, maar ze erkenden in Ned gaarne hun meester.

En de mustang scheen het spelletje zat te worden. Hij liep rustiger en gehoorzaamde zelfs aan de teugels. Toen riep Ned:

„Zet het hek open!"

Dadelijk werd het hek van de omheining open gezet en daar vloog Ned op de mustang er van door. Als een wervelwind rende het dier de vlakte over en verdween met zijn ruiter in het bosch. Bulletje en Boonestaak schrokken er van. Maar een ouwe cowboy zei:

„Hij heeft 'em d'r onder, baas! Je ben je beestje kwijt!"

„Dat ben ik", gaf de farmer toe. „Nou, Ned heeft 'em eerlijk verdiend. 't Is 'em van harte gegund. As hij er niet geweest was, had ik den woesteling tóch doodgeschoten".

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

596

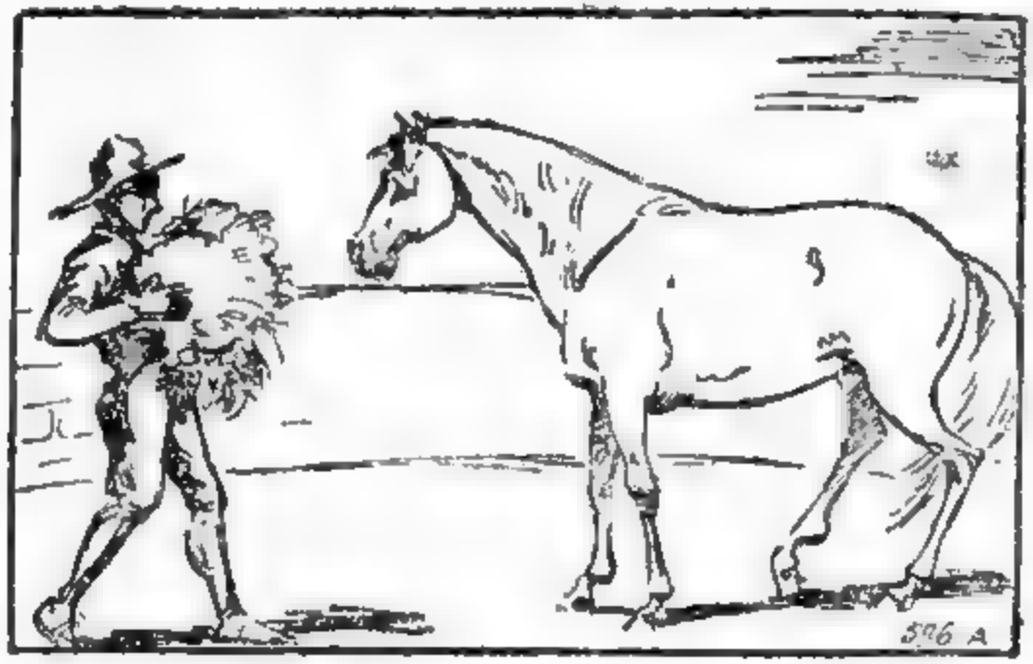

Een half uur naderhand kwam Ned weer in woesten ren het bosch uitvliegen. Eerst vlak bij de farm hield hij het beest in en liet het langzaam stappen. Het was doodmoe, trilde over z'n heele lijf en schuimvlokken kleefden aan z'n zijden. Trotsch op z'n overwinning zat Ned in den zadel en liet den mustang langs de bravo roepende toeschouwers heen en weer stappen. Het wilde beest gehoorzaamde den minsten druk van de teugels. Daarop stuurde Ned hem weer binnen de omheining, deed hem zadel en tuig af en gaf hem een bos hooi.

Van alle kanten werd Ned gelukgewenscht en ook Bulletje en Boonestaak putten zich uit in bewonderende kreten en verheugden zich oprecht, dat hun knappe vriend daar even een prachtig paard verdiend had

„En wat doe je d'r nou mee, Ned?" vroeg Bulletje.

„Ik hang 'em aan m'n horlogeketting als versiering," lachte Ned. „Maar laten we nou eerst es wat gaan eten, want ik vlieg haast in brand van den honger."

Daar had niemand iets op tegen en spoedig zat het gezelschap aan tafel en deed zich te goed aan een duchtig middagmaal.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

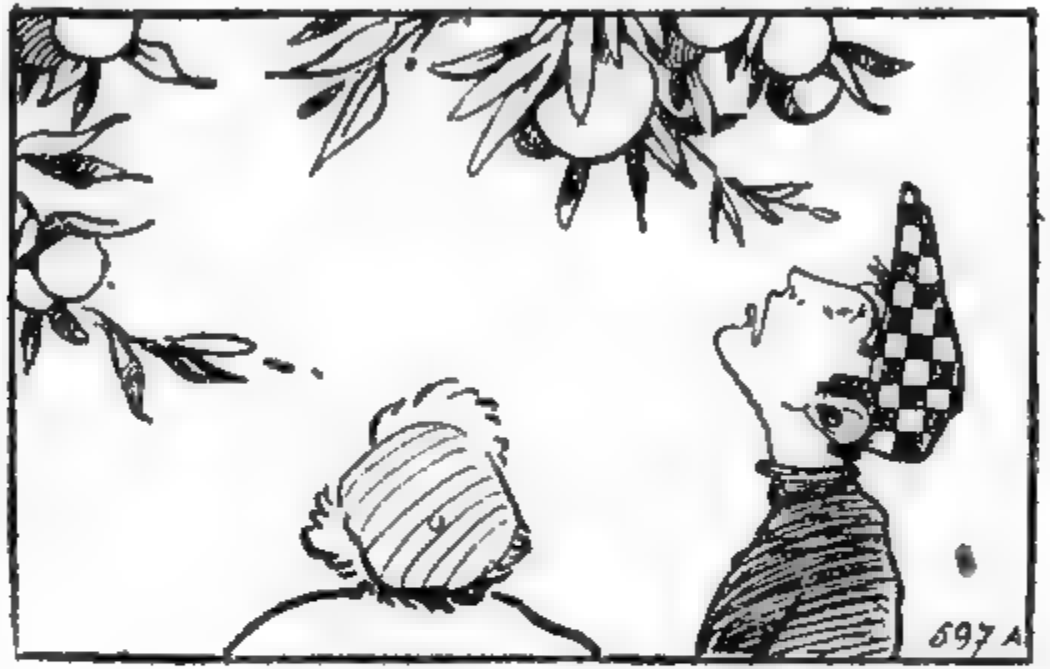

Na tafel zei de farmer:

„Nou moeten de kinderen maar naar den boomgaard gaan. De perziken zijn rijp, en zoo van den boom zijn ze 't lekkerste."

Het was volstrekt onnoodig, hun dat twee maal te zeggen. Ze verdrongen elkaar om de deur uit te komen en spoedig stonden ze onder de perzikenboomen en Bulletje en Boonestaak verbaasden zich diep over zóóveel vruchten. De takken zaten vol met groote, donzige perziken, geel met rood... een fijn gezicht!...

Zij zochten de grootste uit en plukten de zachte vruchten voorzichtig van de zwaar-doorgebogen takken. In het gras bij elkaar zittend, smulden ze. Het overvloedige sap liep langs hun kin. Bulletje was in den zevenden hemel. Hij zuchtte van genot, streelde z'n spannend buikje en deed z'n oogen toe om aan te tonen hoe zalig het was. En toen had hij in eens een zonderling gevoel aan z'n tanden en deed verwonderd zijn oogen open om te zien hoe dat kwam. De anderen keken vol belangstelling toe.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

598

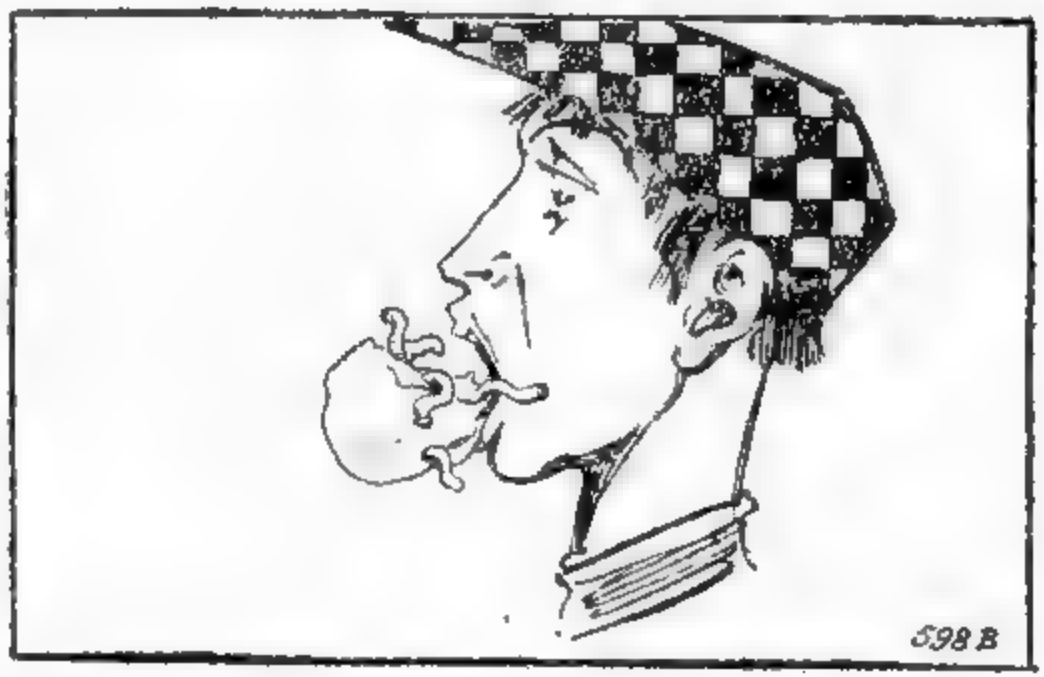

Bulletje sperde z'n oogen wijd open van afschuw en ontzetting: hij had een groote dikke worm precies midden door gebeten. Haastig spuwde hij de helft, die hij in z'n mond had, op den grond en smeet de perzik vol walging van zich af. En terwijl de andere vrienden hard lachten, stond Bulletje met zijn zakdoek z'n tanden en z'n tong af te poetsen en kokhalsde benauwd van misselijkheid bij de gedachte aan het dikke, witte, vieze wormgedierte, dat hij maar liefst midden door gebeten en haast ingeslikt had

„Die Bulletje!" gierde Boonestaak. „Dat is toch zoo'n gulzig jongetje, hè! Nooit tevreden, als je perziken eet, wil je d'r ook nog vleesch bij hebben!"

„Hou je mond, viezerik!" snauwde Bulletje. „'k Mag hopen, dat jij vijf wormen in je perzik doorbijt."

„Ik ben niet zoo gulzig als sommige dikke jongens", zei Boonestaak wijs. „Ik kijk altijd eerst of een perzik goed is, eer ik er mijn tanden in zet."

Bulletje vond Boonestaak walgelijk eigenwijs. Hij gaf 'em geen asem, maar beet in een nieuwe perzik, die gaaf was.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

599

Toen ze hun buikje dik en rond gegeten hadden, zwierven de vier bondgenooten den boomgaard en den moestuin door en bij de schuur vonden ze een ouden man, die bezig was tuingereedschap schoon te maken en te herstellen. Hij zag er wat zonderling uit, deze oude man. Hij droeg een leeren buis met gekleurd stiksel, en franje aan de mauwen. Een wijde Mexicaansche broek slobberde om zijn magere beenen en zijn voeten staken in zachte schoenen van vreemd model en ook met gekleurd stiksel versierd. Bulletje en Boonestaak keken hem nieuwsgierig aan.

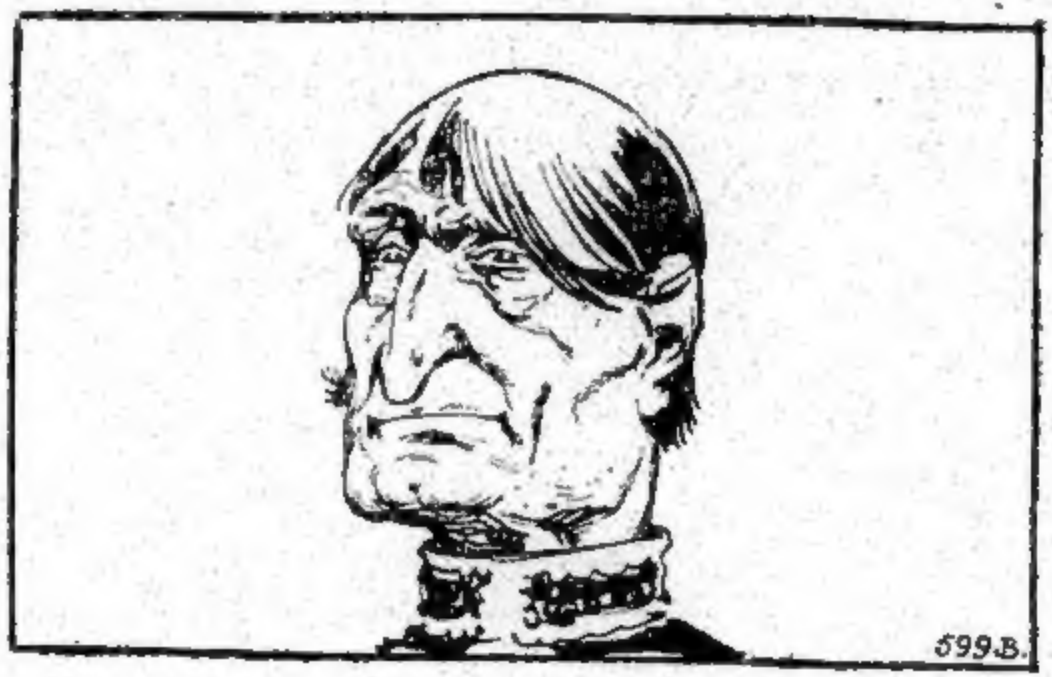

Zijn gezicht was erg gerimpeld en had net een kleur als donkerrood koper. Zijn kleine oogjes waren roetzwart en zijn neus leek net de bek van een roofvogel. Hoewel hij oud leek, was zijn haar nog pikzwart. Het hing sluik om zijn gezicht. Bulletje en Boonestaak begrepen maar niet, hoe die oude vreemdeling hun toch zoo bekend kon lijken. Tot Piet zei:

„Dit is de Witte Wolfstand, het groote opperhoofd van de Sioux. Maar sinds hij gedoopt is, noemen ze hem Peter."

Bulletje en Boonestaak kregen een kleur van opwinding. Een echte Indiaan!... En een opperhoofd maar liefst!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

600

Bulletje en Boonestaak schrokken haast, toen ze Piet en Marie zoo maar dood gewoon hoorden zeggen:

„Dag, Peter! Hoe gaat 'et er mee?"

Ze dachten, dat het oude opperhoofd vreeselijk beleedigd zou zijn, maar dat viel erg meer, want hij keek op en antwoordde vriendelijk:

„Zoo, kindertjes... de ouwe Peter heel goed. De ouwe Peter blij jullie te zien."

Het viel Bulletje en Boonestaak ten minste mee, dat het oude opperhoofd een beetje gebroken praatte.

Intusschen ging Peter rustig door met zijn werk. Bulletje en Boonestaak brandden van verlangen om den Indiaan duizend dingen te vragen van vroeger. Misschien had hij reuzen avonturen beleefd. Eindelijk vroeg Bulletje, om het vuur te openen;

„Hebt u Lederkous gekend, meneer Peter?"

„En Padvinder?" voegde Boonestaak er gauw bij.

Peter keek hen verwonderd aan. Hij dacht even na, schudde het hoofd en zei:

„Nee... de ouwe Peter heeft nooit van die heeren gehoord."

Nadruk verboden

GEEF UW KINDEREN
OP HUN VERJAARDAG
EN BIJ ANDERE
GELEGENHEDEN

DE WERELDREIS VAN BULLETJE EN BOONESTAAK

PRIJS PER DEELTJE
60 CT. FR. P.P. 70 CT.

GEBORDEN IN
STEVIGEN LINNEN
BAND F. 2.60

N.V. ONTWIKKELING
KEIZERSGRACHT 376
AMSTERDAM

PREMIEBON

RECHTGEVENDE OP DE ONTVANGST VAN EEN EX. VAN

DE WERELDREIS VAN BULLETJE EN BOONESTAAK

VIJFDE DEELTJE

TEGEN DEN HALVEN PRIJS
DUS **DERTIG** CENT

GELDIG TOT EN MET
21 FEBRUARI

NAAM _____
ADRES _____
PLAATS _____

Deze bon, plus het bedrag van 30 cts, in te leveren bij onzen plaatselijken agent. Oningevulde bons worden NIET geaccepteerd. Na 21 Februari worden geen bons meer aangenomen.

DAGBLAD „HET VOLK"
KEIZERSGRACHT 376 AMSTERDAM

JONGENS EN MEISJES, DENK OM DE BON VOOR HET VIJFDE DEELTJE VAN BULLETJE EN BOONESTAAK! — ZIE PAGINA 4 VAN DIT BLAD.

A. M. de Jong, de schrijver van *De wereldreis van Bulletje en Bonestaak*, werd in 1888 geboren in een katholiek arbeidersgezin in het Brabantse Nieuw Vossemeer. Hij was onderwijzer en werd later journalist en romanschrijver. In 1943 viel hij als slachtoffer van een politieke sluipmoord door SS'ers. Zijn bekendste werk is ongetwijfeld de roman in acht delen over de jeugd en jonge jaren van *Merijntje Gijzen*.

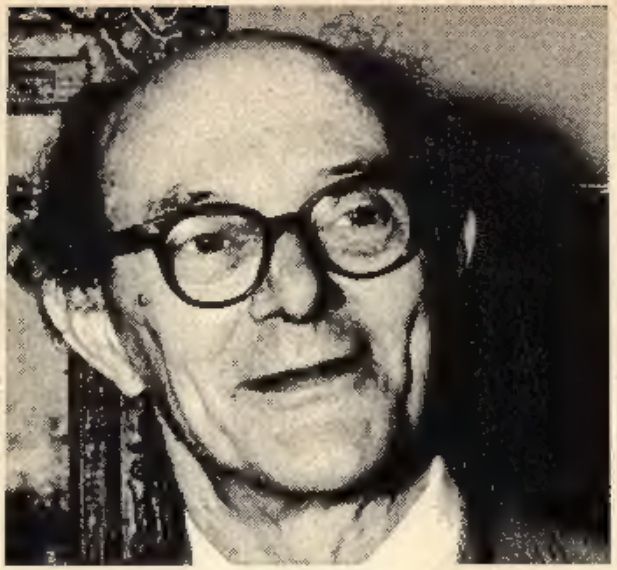

George van Raemdonck (1888-1966), Vlaming van geboorte, stamde uit een geslacht van kunstenaars. In de jaren 1914-1929 woonde Van Raemdonck in Bergen op Zoom, waar hij bevriend raakte met A. M. de Jong. De vele boeken die Van Raemdonck illustreerde zijn alleen al om de prenten een kostbaar bezit.

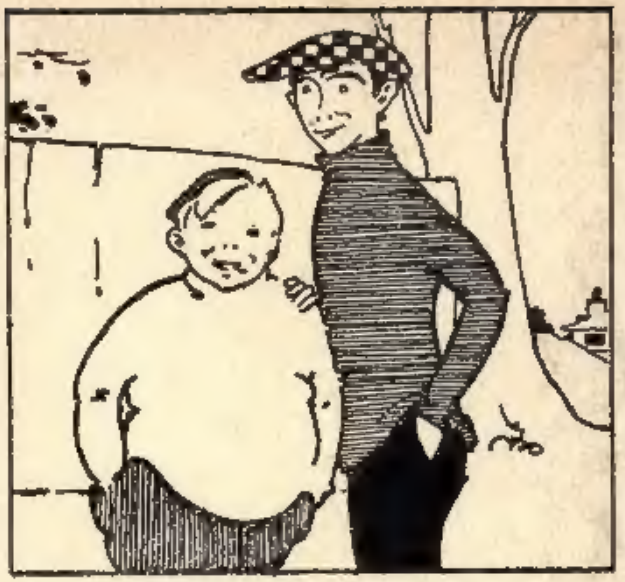

De wereldreis van Bulletje en Bonestaak begon in 1921 als eerste oorspronkelijke Nederlandse krantestrip te verschijnen in Het Volk. De Jong en Van Raemdonck, die samen met veel plezier de dagelijkse belevenissen van twee Hollandse jongens schreven en tekenden, hebben dit jarenlang op hetzelfde hoge peil volgehouden. Sinds 1924 hebben vele honderdduizenden exemplaren van de achttien Bulletje en Bonestaak-boekjes hun weg gevonden. Bulletje en Bonestaak werden in Nederland een begrip bij jong en oud. De nu opnieuw verschenen deeltjes 1 en 2 zijn gebaseerd op de volledige tekst en tekeningen van de eerste uitgave in 1924.